ANUL XXII - Nr 5-6 JUNIE-JULIE-AUGUST-SEPTEMBRIE

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

O JUMATATE DE SECOL

CIRCULARA

LEGIONARI,

Privind în urmă la cei 50 de ani de viață legionară, sufletul nostru ni se umple de bucurie, gândindu-ne prin câte am trecut, prin ce incercari cumplite, câte păduri cu fiare sălbatice și mlaștini ale desnădejdii am străbătut, până ce-am ajuns la această culme a aniversării semicentenarului.

Am supraviețuit regimului falsei democrații din România, care ne-a sdrobit oasele ca să ne lepădăm de credința noastra; am ieșit biruitori și din incleștarea cu regimul dictaturii carliste, dupăce am lăsat în urmă un lung șir de morminte, în frunte cu însuși intemeietorul mișcării, Capitanul nostru etern, Corneliu Zelea Codreanu; am rezistat și dementei prigoane antonesciene, care a transformat razboiul din răsărit în armă a uciderii noastre

Nu ne-am plecat genunchii nici în fața puhoiului bolșevic, deși toate puterile iadului s'au deslănțuit contra noastră ca să ne extermine. Cu mândrie și demnitate, am ținut sus steagul Legiunii în acest lung și apăsător exil, o mână de oameni loviți din toate părțile, apărându-l cu o energie mereu reinnoită.

Explicația acestei rezistențe supra-omenești dușmanii nu vor intelege-o niciodată și unul după altul vor cădea în fața întăriturilor noastre: la 24 Iunie 1927, nu s'a intemeiat un partid oarecare, ci s'a născut o nouă lume, înzestrată cu noi coordonate spirituale. Luând ca îndreptar invățătura creștină, Căpitanul a așezat-o în centrul de desfășurare al întregei istorii naționale. Legiunea este o organizatie politică de inspiratie creștină, care se caracterizează prin aceea că interesul este substituit cu generositatea, tendința de acaparare de bunuri materiale cu spiritul de sacrificiu și individul mărunt și egoist, cu «omul nou», eroul plenar, ce se realizează pe toate planurile vieții sociale. Căpitanul a călăuzit neamul nostru spre albia vieții adevărate, al cărui început e în izvorul cristalin al dragostei.

Intre comunism și legionarism se deschide o prăpastie de netrecut: noi luptăm dinamizați de o pasiune creatoare, voind să transformăm lumea, făcându-o mai bună și mai dreaptă. Comuniștii, având ca tată pe Principele Intunerecului, și-au făcut sufletul lăcaș al urei și ținta lor este să distrugă așezământul milenar al creștinismului. Noi nu putem fi niciodată alături de ei, căci din acel moment am inceta să mai existăm ca mișcare, ne-am auto-desființa instantaneu.

Priviți la ce se întâmplă și în Europa și în intreg Occidentul; N'are această lume tot ce îi trebuie ca să fie mulțumită? O economie infloritoare, arme de o eficacitate incomparabilă și o superioritate vădită în toate domeniile vieții sociale față de restul omenirii. Dece totuși această neliniște crescândă, această spaimă de viitor? Dece lumea liberă moare, se stinge, cu toate aparențele de prosperitate, dece se retrage din fața comunismului, suferind înfrangere după înfrângere?

Pentrucă a abandonat cauza lui Cristos, pentrucă a pactat cu puterile satanice, crezând ca se poate acomoda și conviețui cu forțele materialiste ale lumii. Ce se întâmplă astăzi în lume, nu este decât consecința naturală a stării de păcat mortal în care se complace, crezând că poate servi la doi stăpâni.

Noi nu avem nimic din ce au ei ca sa ne putem măsura cu comunismul: nici bogății, nici arme, nici armate, nici cel puțin un punct de sprijim, un cât de modest ajutor in acest Occident opulent, dar rece, egoist și inchistat în materialism. Posedăm în schimb un bun infinit mai mare: o conștiință curată în fața Atotputernicului, în lupta noastră de 50 de ani. Avem mulțumirea și mândria că n'am acceptat niciun compromis cu inamicul și ne-am menținut intactă lealitatea față de Cristos.

Comemorând cei 50 de ani dela intemeierea Legiunii, ce urare mai bună pot să fac legionarilor decât ca să-i ajute Dumnezeu să nu se abată dela linia Căpitanului, rămânând credincioși jertfei lui și sângelui vărsat la Majadahonda.

In timp ce lumea se destramă și se multiplică la infinit lașitățile, defecțiunile și trădările, prețul legământului nostru va fi mare, când vom putea striga Cerului: mai există o oaste pe pământ care nu l-a părăsit pe Domnul Nostru Isus Cristos:

Oastea lui Codreanu!

Si atunci mila Domnului se va revărsa peste noi, porțile iadului care străjuiesc blestemata cortină de fier se vor sfărâma și Legiunea se va intoarce triumfătoare intr'o țară liberă.

Madrid, 24 Iunie 1977.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!
Horia Sima
Comandantul Mișcării Legionare

EDITORIAL

RATIUNEA EXILULUI

XILUL românesc are datoria sfântă de a răspunde prezent ori de câte ori soarta Neamului se află la răscruce. Cu atât mai mult când e vorba de situaţii excepţionale şi dramatice.

E singura lui raţiune de a fi!

Nu vedem ce acoperire morală ar putea avea un exil al apărării intereselor personale, un exil al huzurului sau un exil al căpătuiţilor... Nu ne găsim în pribegie sau dacă vreţi, nu am ales această stare ca forma de existenţă, decât în convingerea că ne facem datoria, luptând din răsputeri pentru cauza românească. Altefel, de geaba ne mai batem cu pumnul în piept şi ne mărturisim pe la colţuri de stradă tot dispreţul pe care-l resimţim faţă de cei ce ne-au vândut şi îngenunchiat Neamul!

Sentimentele şi energiile ce nu se transformă în act, rămân simple epifenomene ale unui moment istoric şi ale unor oameni fără vlagă, fără forţă de concretizare dinamică.

Deasemenea, acest act continuu de afirmare şi de susţinere a cauzei româneşti nu poate fi subordonat niciunei conjuncturi politice excentrică intereselor noastre naţionale, niciunei dialectici, niciunei ameninţări. Linia de conduită a exilului nu poate fi decât una singură: pentru salvarea Neamului, să lupte fără odihnă, prin toate mijloacele ce-i stau la îndemână, chiar dacă aceste mijloace nu sunt placul unora sau împiedecă lucrăturile altora; chiar dacă aceste manifestări nu dau niciun rezultat imediat. Continuitatea în acţiune pe linia de trăire a Neamului constitue prezenţa noastră în istorie.

Pe această linie de onoare naţională şi de curaj civic trebue să se înscrie activitatea exilului românes în această clipă, cu ocazia Conferinţei dela Belgrad. In conştiinţa împlinirei unei îndatoriri sfinte, trebue să ne asumăm răspunderea unui AVERTISMENT CATEGORIC, lansat tuturor guvernelor ce vor lua parte şi vor decide de viitorul Europei Răsăritene.

Noul statut ce se pregăteşte pune în pericol de moarte — prin intenţiile ascunse ce-l caracterizeaza — atât existenţa etno-politică a popoarelor de dincolo de Cortina de Fier, cât şi viitorul Occidentului liber.

Pe de o parte ne găsim în faţa unui abuz de putere *din partea Rusiei Sovietice, care vrea să-şi impună pretenţiile imperialiste. Pe de altă parte, asistăm la o* monumentală eroare diplomatică *din partea Statelor libere care au acceptat deja principiul acomodărilor dela Helsinki şi se prepară să-l transforme în dogmă de drept internaţional, la Belgrad.*

Deaceea, deciziile acestei Conferinţe, tutelată tocmai de Statul care reprezintă elementul perturbator şi de ameninţare permanentă pentru întreaga Europă, nu pot fi admise.

E de datoria noastră de exilaţi conştienţi, să luăm o atitudine fermă, să denunţăm subterfugiile juridice şi presiunile oculte întrebuinţate, să protestăm cu vehemenţă împotriva unor desbateri la care neamurile subjugate nu pot nici măcar lua parte.

Cu demnitate şi argumente nesdruncinate, trebue să deschidem procesul acestei Conferinţe dela Belgrad, în faţa opiniei publice mondiale, arătându-i erorile, nedreptăţile şi consecinţele nefaste ce se ascund sub atrăgătoarea «expunere de motive» *sovietică.*

Acest protest unanim nu poate veni ca un scâncet, menit să se piardă în vacarmul aplauzelor ce vor întâmpina pe reprezentanţii celor 35 de naţiuni semnatare ale tristului document dela Helsinki.

Trebue să fie un asalt masiv şi neîndurător, *susţinut zi de zi, clipă de clipă, de toţi cei ce înţeleg gravitatea momentului istoric şi importanţa unei atitudini curajoase.*

Rechizitoriu sdrobitor pentru o Conferinţă *ce n'ar* fi trebuit să aibă loc, *acţiunea exilului trebue să constitue în acelaş timp un mesagiu de speranţă pentru cei din Tară, de înfrăţire şi solidaritate în luptă pentru Românii din exil.*

Toate comunităţile, asociaţiile şi cercurile româneşti de pretutindenea sunt îndemnate să-şi asume, cu mândrie şi curaj, partea lor de răspundere în această confruntare ce ne-a fost dat să suportăm.

Revista CARPAŢII îşi ia angajamentul de a publica într'o broşură toate documentele ce vor fi expediate la Belgrad de către organizaţiile politice, culturale, patriotice ale Românilor din exil. In acest scop, semnatarii unor astfel de documente (Memorii, Proteste, Scrisori deschise) sunt rugaţi să expedieze redacţiei câte un exemplar.

CARPAŢII

MEDALIA COMEMORARII SEMICENTENARULUI MISCARII LEGIONARE

★

Aur: 28 gr, 31/209
Argint: 7 eshpa
Diametru 3 cm.

Cornelio Zelea Codreanu

EL CAPITAN

Por Traian POPESCU

ORNELIU Zelea Codreanu es el profeta del siglo XX, no sólo para las tierras rumanas, sino para todo el globo terráqueo.

Hoy día su obra, traducida a ocho idiomas, y sus pensamientos políticos sirven como base para la verdadera doctrina socio-politica-cristiana que puede ser opuesto de forma válida al amoralismo materialista marxista que amenaza conquistar el mundo.

Ya hay muchos movimientos nacionales jóvenes, tanto en Europa como en las Américas y Africa, que, adoptando y adaptando a su problemática local la doctrina de Codreanu, intentan realizar "el hombre nuevo", es decir, primordialmente la revolución en el espíritu del hombre de hoy, que debe transformarse radicalmente en su estructura, echando fuera de su alma el egoísmo, el materialismo, el ateísmo y la bestia en que ha sido transformado por el concepto comunista de la vida, logrando volver a ser de nuevo la creación de Dios, bondadoso, justo, moral, amante de su prójimo y lleno de amor y de fe cristiana, único fundamento para una convivencia armónica y bienhechora del mundo.

Codreanu, hombre excepcional, surgió en Rumania en una época caótica. Hijo de un matrimonio de profesores de un Liceo de Husi, conoció los horrores de la primera guerra mundial, participando como joven voluntario —tenía diecisiete años— en la guerra contra los alemanes.

Los fundadores de la Legión Arcángel San Miguel, encarcelados en la prisión de Vacareşti.

También conoció la bestialidad rusa, aumentada por la
revolución marxista y decidió con un grupo de camaradas
en el bosque de Dobrina, cerca de la localidad natal, opo-
nerse como guerrillero a la invasión comunista de nues-
tro país.

Los esfuerzos y sacrificios rumanos en la guerra de 1916-19 habían cambiado el país. Del Reino Rumano volvió a ser la Gran Rumania, reintegrándose a la madre Patria, después de siglos de ocupación extranjeras, las provincias de Banat, Basarabia, Bukovina y Transilvania.

Los tratados de paz de Versalles y Trianon han confir-
mado la realización del sueño secular de la unificación te-
rritorial dentro de las fronteras de Dacia de Decebal, pero
nos trajeron también el virus marxista-leninista, vehicu-
lado por los centenares de miles de judíos, huidos de Po-
lonia y Rusia, que nos obligó a albergar y adoptar.

Empezaron las huelgas, las obstrucciones de la vida nor-
mal del país, las agitaciones en la masa de trabajadores
con el fin de derribar el orden y la estructura del Estado
rumano, Codreanu, estudiante en Derecho de la Univer-
sidad de Iasi, tomó el mando de sus compañeros estudian-
tes, y junto con organizaciones patrióticas surgidas para
defender la integridad territorial y los intereses del pue-
blo rumano, se opusieron con la energía juvenil y firmeza
al avance comunista, logrando desarticular todos los intentos perturbadores de los rojos.

Dogmatizó el amor patrio y la idea nacional. Por su valentía, esfuerzo y sufrimientos personales logró agrupar a los universitarios y a los jóvenes trabajadores de todas las provincias rumanas en esta lucha contra todos los que querían, por sus actividades izquierdistas, aniquilar el país rumano. Creó una nueva conciencia nacional y un nuevo concepto del deber con el país y la estirpe rumana.

Lanzando el 24 de junio de 1927 el Movimiento de la Legión del "Arcángel San Miguel", y más tarde, el partido de acción política "La Guardia de Hierro", Codreanu aniquiló la acción subversiva del comunismo en Rumania. Toda la juventud estudiantil, campesina y la clase obrera del país, en una confraternización perfecta, armoniosa y voluntaria, participó en la lucha de hacer justicia al pueblo rumano, y reponiéndole en su puesto de dueño absoluto de su destino. El país se llenó de campos voluntarios de trabajo, de los cuales, en hermandad absoluta, los legionarios de todas las clases sociales levantaban iglesias, ca-

El Capitán poniendo por su ejemplo el fundamento de la Rumania legionaria.

sas para viudas pobres, escuelas, reparaban carreteras,
levantaban diques para evitar las inundaciones de los pue-
blos y de las cosechas, forjándose al mismo tiempo en el
crisol de la doctrina de Codreanu y realizando la revolu-
ción en su propia persona, transformándose en "hombres
nuevos", héroes o Santos de su pueblo.

En el décimo aniversario de la fundación del Movimien-
to legionario, el Arcángel San Miguel, el 24 de junio
de 1937, Codreanu podía decir a sus luchadores:

"Queridos camaradas:

Después de quince años de lucha, de persecuciones y de
sacrificios, la juventud de Rumania debe saber que el mo-

mento de la victoria legionaria ya no está lejos. Todas las tentativas de hostilidad serán aplastadas. Todos los planes de seducción, todos los intentos de comprar nuestras almas, todas las tentativas de desunión y todas las traiciones serán vencidas. A nuestros tiranos, miradles a los ojos. Soportad con resignación cualquier golpe. Soportad cualquier suplicio porque todos nuestros sacrificios, todos nuestros cuerpos maltratados, nuestras almas torturadas, serán el cimiento de hierro de la victoria.

Los que caigan dentro de los nuestros tendrán nombres y tumbas de héroes, y los que los matarán tendrán nombres de traidores y serán maldecidos de generación en generación.

Cornelio Zelea Codreanu, el Capitán, en Carmen-Sylva. 1934.

Por su profundidad espiritual, el legionario se alza victorioso. Por su alma fuerte como la roca, los que creen que lo pueden vencer, comprar, comprenderán pronto, pero demasiado tarde, que se han equivocado."

La popularidad de Codreanu y de su movimiento crecía vertiginosamente espantando al Rey Carol II, a los politicastros venales que le rodeaban y a los usurpadores judios que intentaban mezclarse en la vida del pueblo rumano, modificando su porvenir según sus intereses de dominación.

El Capitán, visitando los campos legionarios de trabajo voluntario.

El Capitán y el General Cantacuzeno inspeccionan un campo voluntario de trabajo.

El Capitán habla a los legionarios del campo de trabajo de Carmen Sylva.

Inhumación de los restos mortales de los soldados caidos en la guerra de 1916-1918, en el monte Susai.

Los legionarios construyen la casa legionaria del monte Susai.

El General Cantacuzeno y el Capitán hablando en el X aniversario de la fundación.

La muerte eroica de Ion Mota y Vasile Marin en el frente de Madrid, en Majadahonda, en la cruzada española, defendiendo la Fe en Cristo, a España y a la Europa amenazada por el marxismo en plena ofensiva, derribó como un se'smo las últimas resistencias de la burguesia rumana, transformando el entierro de los dos héroes en el mausoleo de la "Casa Verde" de Bucarest el 13 de febrero de 1937, en una apoteosis de la conciencia nacional del pueblo rumano y de adhesión al legionarismo.

El Capitán y los voluntarios rumanos en la cruzada española, en el entierro de los caidos Moța y Marin.

La muchedumbre esperando en la estación Norte de Bucarest la llegada del tren mortuorio.

El carro fúnebre atravesando Bucarest.

En otoño siguió la aplastante victoria del Partido Legionario "Todo por la Patria" en las elecciones del año 1937, que abría las puertas del Parlamento rumano a un considerable número de jóvenes diputados legionarios. El temor del Rey Carol II, de los politicastros, de los partidos políticos y del judaismo se transformaron en locura.

El Capitán y el Ing. Clime discutiendo sobre las elecciones generales de 1937.

El Capitán y el General Antonescu esquiando en Predeal.

Abolieron la Constitución democrática del país, las leyes constitucionales del Reino, y el Rey asumió el poder como dictador, instaurando en Rumanía un terror demencial.

El CAPITAN (nombre otorgado por la masa legionaria y el pueblo rumano a Cornelio Codreanu, según las antiguas tradiciones de nuestros antepasados que nombraban así a los jefes de las revoluciones populares contra la injusticia o los abusos de los dirigentes del país), para prevenir una maniobra sucia del rey Carol contra sus hombres, autodisolvió el movimiento legionario y todas sus formaciones políticas, desatando a los miembros de cualquier juramento de fidelidad frente a él o a la Legión, para ponerlos a salvo de la gran persecución que se vislumbraba.

La medida no sirvió, porque las consignas de las fuerzas ocultas judeo-comunistas eran de liquidar las aspiraciones nacionales del pueblo rumano.

En efecto, decenas de miles de legionarios fueron encarcelados, torturados con los métodos más inhumanos de la Edad Media, bajo la "culpa" que seguían instrucciones y servían los intereses de las potencias extranjeras —Alemania nazista e Italia fascista—, lo que estaba lejos de la verdad, pues el Movimiento Legionario surgió en Europa en 1919, en el bosque de Dobrina, antes que apareciesen o se afirmasen los dos mencionados, siendo típico rumano y sirviendo sólo los intereses del pueblo rumano. Además el legionarismo, en contradicción con el nacional socialismo alemán o el fascismo italiano, era profundamente cristiano.

El primer ministro, Armand Calinescu, verdugo del tirano Carol II.

El primer ministro, Armand Calinescu, verdugo del rey asesino Carol II, se hizo el instrumento ejecutor de la represión y, como nunca en la historia de nuestro país, la sangre y las lágrimas corrieron en olas por las aldeas y las ciudades del desgraciado pueblo rumano, cual chantajeado con la "amenaza de la inminente intervención soviética", se quedó impasible frente al drama de sus hijos, error que está pagando duramente desde entonces.

El Capitán presidiendo el duelo en el entierro del General Cantacuzeno.

El Capitán condenado por el Tribunal Militar por delitos inventados.

La Legión Arcángel San Miguel y sus seguidores fueron puestos fuera de la ley por medidas arbitrarias y perseguidos como malhechores en todo el territorio rumano.

Vergonzosamente, Codreanu y la élite legionaria fueron sometidos al juicio de "tribunales militares especiales" como traidores, condenándolos a encarcelamiento perpetuo, para después ser asesinados vilmente.

A Codreanu y otros trece héroes de la Legión les estrangularon atados de las banquillas de los camiones militares que les transportaban desde la prisión de Ramnicu Sarat a la fortaleza de Jilava, al paso del convoy por el bosque de Tancabesti, en la noche del 30 de noviembre de 1938.

Por la estrangulación los judíos aplicaban los preceptos talmúdicos de evitar que la sangre inocente de las víctimas se vertiera sobre ellos, y con el tiro en la nuca los cómplices comunistas se aseguraban que no podría haber supervivientes.

Los dos sellaron con sus métodos de exterminación la presencia en el horrible y premeditado asesinato, y para que las huellas de los hechos desaparecieran para siempre, echaron en Jilava los cadáveres en una fosa profunda, rociándolos de vitriolo y precipitando encima una placa de cemento de dos metros de espesor.

Grupo de legionarios encarcelados en la prisión de Ramnicu Sarat.

A pesar de todo, la Legión no fue aniquilada. En lugar de cada caído o perdido llegaban otros diez, y así en algunos meses hombres valientes de la Legión castigaron con la muerte al verdugo Armand Calinescu, y a pesar de la segunda matanza que siguió, pudo derribar el 6 de septiembre de 1940 al tirano asesino e instaurar, junto con el general Ion Antonescu, el Estado Nacional Legionario Rumano.

Los legionarios que castigaron con la muerte al verdugo Armand Calinescu, ajusticiados en las calles de Bucarest.

¡Viva la Legión, viva el Capitán! Casa verde - Bucarest, en 1940.

Fue de efímera duración.

La segunda guerra mundial había estallado en septiembre de 1939 y los alemanes eran ya dueños de Europa.

Coincidiendo al principio los intereses militares alemanes con los de la URSS, el pacto firmado entre Ribentropp y Stalin había sido la sentencia de muerte de los nacionalismos europeos, inclusive el alemán, transformado por el espejismo de las victorias fáciles en el oeste, en el imperialismo teutónico, concebido por Hitler en su "Drang

El cuerpo de Codreanu, desfigurado con vitriolo, fue encontrado en Jilava, bajo una losa de cemento de 2 metros de espesor.

Entierro de los legionarios víctimas de las matanzas del asesino Rey Carol II, en Predeal.

nach Osten" (empuje hacia el este del viejo continente).

Así cayeron en la trampa del judaísmo internacional, que les estipuló en 1945 la capitulación sin condiciones, transformando la victoria de los Aliados en el drama del este europeo.

Corneliu Zelea Codreanu, *el Capitán*, se dio cuenta que el comunismo soviético no era otra cosa que vehículo del imperialismo judaico, visando el planeta.

Por eso el antisemitismo y el anticomunismo de la Legión se superpusieron, siendo una y la misma cosa un medio de defensa de los derechos de los rumanos, dueños del país, contra las agitaciones comunistas de los judíos de Rumania.

Nada de racial.

Advirtió a los suyos y a todo el mundo del inmenso peligro que amenazaba la civilización cristiana de Europa.

Eso le condujo a la estrangulación al paso del convoy por el bosque de Tancabesti.

Todos los pactos europeos, la pequeña entente, la entente balcánica, las alianzas, las garantías aliadas a Polonia, Rumania, Yugoslavia, fueron, tal como él lo dijo, "trozos de papel", porque el comunismo judaico no respetaba nada.

Rumania fue desposeída dos veces, en un intervalo de cinco años, de sus provincias de Basarabia y Bucovina del Norte, y con enormes sacrificios en vidas humanas y de prestigio, recuperó el camino abierto por el Diktat de Viena a través de Transilvania hacia los yacimientos de petróleo de Ploesti.

Los judíos rumanos se apoderaron del país cabalgando sobre los tanques soviéticos "made in USA", y Ana Pauker y sus correligionarios se hicieron dueños absolutos de Rumania.

El rey Miguel, que el 23 de agosto de 1944 traicionó y mintió al pueblo rumano capitulando sin condiciones, después de dos años de dichosa democratización, tuvo que abandonar el trono, dejando el país a merced de Ana Pauker y del comunismo soviético.

Los dirigentes de la Europa de entonces no hicieron caso, y los vencedores, menos, porque "*regalaron*" al comunismo toda la Europa del este y más tarde tres cuartos de Asia y del Africa negra, despertando el imperialismo ruso de Pedro el Grande, el cual, bajo el mando de Brejnev, quiere ahora el planeta para ellos.

El homenaje que rendimos a Corneliu Zelea Codreanu en el cincuentenario de la fundación de la Legión del Arcángel San Miguel demuestra no sólo la veneración que los legionarios rumanos y muchos camaradas extranjeros guardan a la memoria del Capitán, sino que él está vivo en cada uno de nosotros y en nuestras almas y que nunca nos abandonará ni a nosotros ni a su pueblo, a quien ofrendó sin vacilación su vida y su muerte.

Por su visión, sus virtudes y su sacrificio, Corneliu Zelea Codreanu será para siempre el gran profeta del siglo XX, cuyos pensamientos y enseñanzas constituyen la única arma eficaz contra el marxismo leninismo del agresivo comunismo soviético.

El "eurocomunismo" de hoy será, tal vez, el "eurosocialismo" de mañana, pero nuestra convicción es que, por fin, todo llegará al eurocristianismo social y nacional, el único que unificará a los pueblos del mundo en una confraternización serena y justa promovida por los "*hombres nuevos*" preconizados por Corneliu Zelea Codreanu.

RUGA DEPE RARAU

de Ion TOLESCU

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,
Ştefane Vodă cel Mare,
Ştefane Vodă cel Sfânt,

In genunchi rogu-mă ţie,
Lumânare când ţi-aprind,
S'auzi lanţul de robie
Şi cătuşa-mi zăngănind...

Să se'nalţe-aşa din groapă
Chipul sufletului tău
Care-l lăcrămează'n pleoapă
Schitului depe Rarău,

Să te-arăţi, să-ţi văd lumina
Pe piept ţării mele salbă,
Spadă'n mâna ei Tighina,
Coif pe cap Cetatea Albă,

Nistrul brâu, Tigheciul zale,
Putna semn pe piept creştin,
Ochiul strajă la hotare
Tu Cetate din Hotin...

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,
Ştefane Vodă cel Mare,
Ştefane Vodă cel Sfânt,

Criptei tale care doarme
Mă rog s'o aud şoptind
Glasul tău şoptind "la arme"
Din coroana-ţi de argint...

Semnu-acel ce zace'n fiare
La fereşti de'ntemniţaţi
Doamne, binecuvântare
Fă-l pe piept de cruciaţi,

Să-l pun flamură'n hotare,
Să-l trec Prutul din Carpaţi.

CORNELIU ZELEA CODREANU

FRAGMENTE

DIN INSEMNARI DE LA JILAVA

Vineri, 13 Maiu.

Ieri a fost din nou maiorul Dan Pascu. Trebuia făcută ultima formalitate pentru terminarea instrucţiei.

Dar, spre suprinderea mea mi s'a deschis acţiune publică pentru două delicte:

I. Că am înarmat pe cetăţenii ţării, căutând să provoc războiu civil.

II. Că m'am pus în legătură cu un Stat străin, pentru a provoca revoluţia socială în România.

Bineînţeles, că nici una din aceste acuzaţii nu conţine nici cel mai mic adevăr.

Ce grozav e să te sbaţi sub acuzaţii nedrepte!

Dumnezeu le vede pe toate.

E vorba ca Luni să se facă ultima formalitate a instrucţiei şi să mi se fixeze un termen.

Aştept acum Duminica. Poate o veni cineva din ai mei la mine.

Am auzit că fratele meu Horia a fost condamnat la o lună închisoare şi e ţinut tot la secret, într'o situaţie cu mult mai rea decât a mea. Că e foarte slăbit. Mi se rupe inima de durere pentru el. Mă rog lui Dumnezeu să-l ajute şi lui.

Aseară am avut un musafir. Când a venit să-mi aducă mâncarea, s'a strecurat printre picioarele plutonierului un câine. După ce m'a închis la loc, el a ieşit de sub pat.

A mâncat cu mine. I-am dat din ce am avut şi s'a săturat.

Am mai vorbit cu el şi s'a culcat jos pe ciment. M'am întins şi eu pe rogojina mea. I-am făcut semn să se urce sus. S'a urcat şi s'a culcat lângă mine, după ce m'a lins pe mână. O fi vr'un semn de noroc pentru mine.

A stat cuminte. Simţeam alături răsuflarea unei fiinţe.

Pela miezul nopţii a voit să iasă afară. L-am ridicat la geam şi printre gratii a plecat.

Luni, 16 Maiu.

Astăzi dimineaţa a venit maiorul Dan Pascu şi însfârşit s'a terminat calvarul acestei instrucţii.

In fiecare clipă mă aştept ca cine ştie ce acte false să mi se mai introducă şi ce acuzări să mi se mai arunce pe umerii mei slăbiţi.

Mi-a spus că zilele acestea vor da voie mamei şi soţiei mele să vină, pentru a-mi putea pregăti apărarea.

Mă gândesc: oare ce vor zice când mă vor vedea aşa de slab? Cum vor plânge?

Şi vor înţelege chinurile fizice şi mai ales morale la care am fost supus?

Apoi m'au lăsat să stau o oră pe afară. E aşa de cald afară... M'am plimbat câteva minute, dar soarele mi-a muiat toate mădularele şi n'am mai putut să stau în picioare.

M'am aşezat pe o rogojină şi mi-am făcut rugăciunea, după care m'am întins şi am stat aşa până când ora a trecut.

Acum sunt din nou înăuntru. Ce frig e aici şi câtă umezeală.

Tare mă simt slăbit.

Acum e seară. Mult îmi mai pare de azi dimineaţă. N'am cu cine să schimb o vorbă.

O vrăbioară şi-a făcut cuibul în pervazul ferestrei. Vine şi ea să se culce. Ii dau totdeauna fărămituri.

Aştept să vină cu mâncarea. Dar nici cu ei nu pot vorbi.

Vin totdeauna locotenentul de serviciu şi plutonierul. N'au voie să vorbească cu mine. Dar se poartă atât ei, cât şi comandantul închisorii, cu o delicateţe care pentru mine este o mângâiere. Ostaşul, săracul, această făptură superioară, care-şi face datoria corect, executând cu stricteţe ordinele primite, dar în ochii căruia nu vezi nicio pornire şi nicio răutate. Eleganţă sufletească. Şcoala armatei române.

Ce frumoasă e!

Vineri, 27 Maiu.

Acum o săptămână, dimineaţa la ora 4, am fost sculat şi dus la Consiliul de Războiu, în vederea studierii dosarelor şi a procesului. Acolo am stat mai omeneşte, într'o cameră cu pat.

Am luat contact cu avocaţii în fiecare zi.

Vineri, Sâmbătă şi Duminică a trebuit să cercetăm 20 de dosare; ceva nemaipomenit.

In trei zile să-ţi poţi căuta contraprobe: cărţi, ziare, desbateri parlamentare, foi străine. Să-ţi aduni material de al tău, ordine, circulări, acte împrăştiate, cine ştie pe unde. Şi aceasta cu atât mai greu cu cât ai tăi, toţi care au lucrat cu tine sunt arestaţi sau trimişi în lagăre, sau ascunşi ca să nu fie prinşi. Au alergat săracii băieţi, tinerii avocaţi legionari, ca albinele în aceste trei zile.

Avocaţii mari au refuzat toţi să mă apere, Radu Rosetti, Vasiliu-Cluj, Paul Iliescu, Mora, până şi Nelu Ionescu, Petrache Pogonat, Ionel Teodoreanu, de teamă ca să nu fie duşi în lagăre. Teamă şi laşitate.

Deaceea toată admiraţia mea pentru avocaţii: Henţescu, Radovici, Ranetescu, Paul Iacobescu, Lizeta Gheorghiu, Caracaş, Horia Cosmovici, Zamfirescu, Colţescu-Cluj... şi pentru tot acest tineret eroic, care nu s'a plecat în faţa niciunei ameninţări, care a riscat, care a înfruntat furtuna.

Luni dimeneaţa s'a deschis prima şedinţă. Tribunalul militar era compus din Preşedintele Secţiei I, Colonel Dumitru şi patru ofiţeri de front.

S'a citit apelul martorilor; lipseau toţi cei din lagăre, adică oamenii cu care am lucrat eu, martorii de fapt. S'a cerut amânarea şi aducerea acestor martori.

Tribunalul a respins cererea apărării.

S'a citit ordonanţa definitivă.

Plină de patimă, de răutate şi neadevăruri. Afirmaţiuni gratuite, nedovedite cu nimic, lipsite de bună credinţă, de corectitudine şi de sentimentul onoarei.

După masă, dela ora 5 până la ora 12 noaptea, am vorbit eu, timp de 7 ore încontinuu, spulberând una dupa alta toate acuzaţiile ce mi se aduceau.

A doua zi a apărut în Universul, cuvânt cu cuvânt, tot ce am spus, în afară de şedinţa secretă şi de chestiunea cu depozitele de arme, pe care, de ruşine, cenzura le-a oprit.

Marţi, mi s'au pus întrebări de către Procuror, la care am răspuns punct cu punct. In rezumat, am fost dat în judecată pentru trădare, articolul 190, 191, deţinere şi publicare de acte secrete, interesând Siguranţa Statului-, bazându-se pe 6 ordine poliţieneşti şi jandarmereşti, de natură electorală; pentru art. 209, legături cu o putere străină, pentru a primi instrucţiuni şi ajutoare, în scopul de a declanşa revoluţia socială în România (bazându-se pe o scrisoare falsă, care nu-mi aparţinea, pe care nu o văzusem niciodată în viaţă), pentru art. 210, înarmarea populaţiei, pentru declararea razboiului civil, bazându-se pe nimic.

In ultimul moment, adică cu 10 minute înainte de a se da cuvântul Procurorului, printr'o adevărată minune dumnezeească, se descopere autorul scrisorii, pentru care eram acuzat eu. Un avocat, Marinescu din Râmnicul. Vâlcea, citind scrisoara, vede că este străbătută de două idei: 1. Ideia de "economie automată" şi "îmbogăţire mutuală", cuvinte, definiţii şi gânduri care nu mi-au aparţinut niciodată; 2. Ideia unei "alianţe economice".

Işi reaminteşte că a citit undeva aceste lucruri. Pleacă la Râmnicul-Vâlcea şi, în adevăr, găseşte cartea, dată de autor cu dedicaţie scrisă de mâna sa. Pe copertă se găsesc în subtitlu cuvintele: "Economie automată", iar înăuntru, în mai multe pagini, explică acest nou sistem economic.

Către sfârşitul cărţii, în vreo 20 de pagini, pledează pentru cealaltă ideie: "alianţa economică", un credit internaţional, un "oficiu internaţional", etc. şi, ca ultim noroc al nostru, scrisul de mână, dedicaţia, este acelaşi scris, exact ca în scrisoarea de care sunt acuzat eu.

Avocaţii freamătă cu toţii în faţa acestei minuni şi cer Preşedintelui să fie chemat autorul ca martor, dl. Rădulescu-Thanir.

Preşedintele respinge cererea.

O parte din avocaţi se duc la acest domn. El recunoaşte că a scris o asemenea scrisoare. Vine până la poarta Tribunalului, dar este oprit de a intra. Ridic din nou chestiunea: "Domnule Preşedinte şi Onorat Tribunal, s'a descoperit definitiv autorul scrisorii pentru care sunt acuzat eu. E domnul Rădulescu Thanir, colaborator la Neamul Românesc; nu-l cunosc personal. Nu ştiu misterul prin care această scrisoare a ajuns la mine. El recunoaşte că e a lui, că a scris-o el. Chemaţi-l să dea explicaţii. Luaţi măsurile pe care le credeţi de cuviinţă."

Preşedintele respinge cererea.

Insfârşit pledează cei 7 avocaţi ai mei. Impecabil. E Joi noaptea, ora 12, când Tribunalul se retrage în deliberare.

Pe mine mă duc în cameră şi după vreo jumătate de oră mă suie în dubă şi mă duc la Jilava.

Sunt liniştit şi cu conştiinţa împăcată. Ştiu că nu sunt vinovat cu nimic.

Niciuna din acuzaţiile care mi se aduceau n'a rămas în picioare.

Iată-mă din nou în celula mea. Mă culc.

Pe la 4 sunt sculat în zgomotul unor paşi şi de zăvoarele care se trag. Mă scol în picioare. Intră procurorul Maior Radu Ionescu, grefierul Tudor, comandantul închisorii şi ceilalţi ofiţeri de gardă.

Grefierul citeşte: "Tribunalul Militar a răspuns afirmativ la toate întrebările. Sunteţi condamnat la 10 ani muncă silică."

Mai rămâne câteva minute şi se uită la mine. Maiorul face ochii mari şi dă din umeri. Pleacă toţi.

In faţa marei nedreptăţi care mă loveşte, sunt liniştit, cu conştiinţa împăcată.

Deschid la întâmplare carticica de rugăciuni a Sf. Anton. Se deschide la pag. 119. Citesc: "Fă ca să primesc cu linişte orice trimite Dumnezeu, pricepând că este voinţa Lui."

Duminică, 29 Maiu.

Mi-e dor de Carmen Sylva. De malul mării. Anul trecut, pe vremea aceasta, eram acolo şi pregăteam cu Totu, deschiderea comerţului legionar.

Acum se adună din nou negustorii şi viaţa începe. In tabăra noastră vor creşte bălăriile şi spinii şi vor acoperi munca noastră.

Unde anii trecuţi era numai freamăt şi viaţă, de sănătate, de bucurie, acum se ntinde pustiul. Şi totuşi cred că imensa lume care vine acolo în fiecare vacanţă, îşi va aduce aminte de mine.

Când m'am întors dela proces, a doua zi, în cuibul vrabiei dela geam s'au născut puişori. Vrăbioara aleargă toată ziua şi le aduce de mâncare. Mă uit la ea. Totdeauna vine cu ciocul plin. E atâta ciripit în micul lor cămin şi atâta fericire...

Note dela proces.

Tot timpul am fost ţinut într'o pază extrem de serioasă şi cu totul neobişnuită. La uşă au stat permanent doi jandarmi în post, iar în cameră cu mine un plutonier. Deasemenea un plutonier a stat tot timpul în preajma mea.

Discuţiile cu apărătorii, pregătirea apărării, care totdeauna e secretă, le-am făcut în faţa lor şi a doi agenţi de poliţie.

Avocaţii, ca să poată pătrunde la mine, treceau, începând dela poartă, prin patru cordoane, făcându-li-se percheziţie corporală. Sălile pline de agenţi, care spionau pe apărători, pe martori şi pe ofiţeri.

Nu puteau vorbi doi oameni, că imediat sosea lângă ei un al treilea: agentul, spionul... O atmosferă încărcată, înăbuşitoare, plutea între zidurile Consiliului şi în afara lui.

Fiecare avocat sau martor se aştepta din moment în moment să fie ridicat, arestat, dus în lagăr.

Au fost ridicaţi de pe banca apărării avocaţi care, în acel moment, erau asimilaţi magistraţiilor.

Avocaţii: Colonel Rădulescu şi Vlasto.

Au mai fost arestaţi: Corneliu Georgescu, Stănicel şi Popescu Buzău.

Avocaţilor din provincie, care s'au înscris telegrafic, li s'au făcut noaptea percheziţii în casă şi li s'a pus în vedere că, dacă vor părăsi oraşul, vor fi arestaţi şi trimişi în lagăr.

In fine, cu foarte multă greutate, au putut pătrunde la proces. In momentul în care a început apărarea, n'au mai fost adimişi. Mesele erau goale de astădată.

In afară de cei şapte avocaţi hotărîţi să vorbească, restul n'a mai putut intra.

In timp ce rechizitoriul Procurorului făcut de alţii şi numai citit de el, a fost tras imediat în ediţii speciale, din ordin, sub ameninţarea suspendării ziarelor şi citit la radio în întregime, cuvântul apărării a fost ascultat de Consiliu într'o sală goală şi nu s'a bucurat în presă decât de 3-4 rânduri.

Apărarea a fost impecabilă.

Horia Cosmovici, Henţescu, Radovici, Lizeta Gheorghiu, Iacobescu, Ranetescu, Caracaş, toată admiraţia mea pentru voi, iubiţi prieteni. Şi pentru toţi ceilalţi ce aţi fost nedeslipiţi de mine, ce aţi muncit, aţi alergat, v'aţi sbătut şi aţi tremurat aşteptând dreptatea.

La ultimul cuvânt am spus:

"Onorat Tribunal, aveţi în mâinile dvs. nu viaţa mea, pe care o dau bucuros, ci onoarea întregei tinerimi a României. Cred în Justiţia militară a Ţării mele."

Tribunalul avea deci să răspundă la trei chestiuni:

I. Deţinere şi publicare de acte secrete, încadrat în art. 190-191.

Ori s'a dovedit până la evidenţă, că ordinele, cele 6, aveau un caracter politic. Erau simple ordine de urmărire, poliţieneşti, a membrilor organizaţiei mele. Că ele nu atingeau întru nimic "Siguranţa Statului". Că asemenea ordine, au fost citite în Parlament, au fost publicate în ziare, că oamenii politici aveau asemenea ordine. Domnul Maniu, într'un singur an, a declarat, că a avut 16, pe care le-a publicat într'un memoriu.

Insfârşit, că art. 190-191 se află în capitolul "*Crime contra siguranţei exterioare a Statului*" şi că cuvântul "*siguranţa Statului*" din art. 190 se referă la siguranţa exterioară, că nu se pot încadra acele ordine în crima de "trădare".

II. Tribunalul avea să răspundă la o a doua chestiune:

Am luat legătura cu un Stat străin, pentru a primi ajutoare şi instrucţiuni în scopul de a declanşa revoluţia socială. Afirmaţie bazată pe o scrisoare falsă, care nu-mi aparţine.

Se descopere autorul scrisorii. Sunt acuzaţii ofensătoare şi de rea credinţă (art. 209).

III. Insfârşit Tribunalul avea să răspundă la crima de înarmare a populaţiei, în scopul de a face războiu civil, lovitură de Stat etc. (art. 210).

Ori, am dovedit cu principii, fapte, acte şi martori, că nici nu ne-a trecut prin gând vreodată să declanşem un războiu civil. Dar nu numai atât: nici măcar să facem o turburare cât de mică. Primejdia dela Răsărit pândindu-ne fiecare greşeală, fiecare pas.

Şi totuşi Tribunalul, fără a avea nicio dovadă, nici cea mai mică dovadă, a răspuns afirmativ la toate întrebările, condamnându-mă la 10 ani muncă silnică.

O mare nedreptate!

Primească Dumnezeu şi suferinţa mea, spre binele, spre înflorirea Neamului nostru.

Durere lângă durere, chin lângă chin, suferinţă lângă suferinţă, rană lângă rană, pe trupuri şi în suflet, mormânt lângă mormânt, aşa vom învinge...

Condamnarea Bisericii.

Nu ştiu dacă ar trebui să numesc astfel discursul către tineret al Patriarhului Miron Cristea, în care acesta condamna în cuvinte grele Mişcarea Legionară a tineretului. Biserica ortodoxă ia atitudine făţiş ostilă tinerimii româneşti.

Imi trece pe dinaintea ochilor condamnarea pe care Biserica catolică, prin episcopii ei, o arunca asupra Mişcării Naţionale din Germania, cu unul sau doi ani înainte de biruinţa lui Adolf Hitler.

In orice caz, e dureros, e extrem de dureros!...

Să lupţi pentru Biserica Patriei tale, la marginea lumei creştine.

Focul care arde bisericile de alături, îşi întinde para până la noi.

Luptăm, jertfim, cădem, ne ţâşneşte sângele din piepturi, să ne apărăm bisericile... şi Biserica ne condamnă ca "periculoşi Neamului", ca "rătăciţi, ca străini de Neam".

Ce tragedie în sufletele noastre!

Un mic exemplu, pentru a prinde nuanţa acestei tragedii.

Un copil care nu şi-a văzut de mult pe tatăl său, se repede la el să-l îmbrăţişeze. Când copilul se apropie, tatăl în priveşte rece şi-l loveşte cu palma peste gură, scoţându-i doi dinţi.

Nu vă puteţi imagina sdruncinul sufletesc, tragedia din sufletul copilului, în faţa acestei neaşteptate lovituri.

Desamăgirea, ruşinea, durerea fizică, răspunsul la cea mai curată dragoste, durerea morală, nu ştii care mai mult, dar toate la un loc strivesc o inimă de copil.

"Biserica părintească", "Biserica străbună" ne loveşte.

Patriarhul e şi Primministru, în numele căruia se fac toate, dela care ne vin în fiecare zi atâtea chinuri.

Doamne, Doamne, ce tragedie! Şi la ce chinuri ne pui sărmanul suflet.

Ce frământare în piepturile a zeci de mii de tineri, ţărani, muncitori, studenţi!

Luni, 6 Iunie.

Din alte hrube aud în fiecare seară cântând:

"Cu noi este Dumnezeu,
Inţelegeţi Neamuri şi vă plecaţi."

Şi apoi pe rând toate cântecele legionare. E plină închisoarea de legionari. Ei stau împreună, cred, în grupuri de câte 20 în fiecare încăpere. Ziua sunt liberi. Eu nu-i pot vedea.

Am auzit că sunt printre ei: Livezeanu, Ţâlnaru, Gheorghiescu.

Numărul lor trece de o sută. Sunt în proporţii egale, studenţi, muncitori şi ţărani. Aceştia din urmă, din judeţul Ilfov, dar mai ales din judeţul Vlaşca. Inginerii dela Braşov. Atâta am putut afla, deoarece din nicio parte nimeni nu are voe să-mi comunice ceva sau să vorbească cu mine.

Acum mă scoate în fiecare dimineaţă şi după masă, la început câte o oră, acum trece şi peste o oră. M'am refăcut, mă simt mai bine, deşi mă supără mereu o durere surdă în partea de jos a şirei spinării.

In fiecare Joi şi Duminică îmi vin de acasă mama, soţia, fata mamii şi câte odată şi avocaţii.

De mâncare am suficient şi chiar prea mult.

Aştept aprobarea pentru o maşină de spirt, ca să-mi încălzesc ceva, să-mi fierb ouă, să-mi fac ceaiu.

Toată ziua stau singur şi vorbesc pe rând cu cei ce au murit dintre noi. Ii văd cum erau vii şi stau lângă mine. Merg alături prin cameră, stau pe scândurile acestea.

Cei mai mulţi au trecut prin Jilava: Moţa, Marin, Ciumeti, Dl. General, Dl. Hristache.

Totdeauna stau toţi lângă mine, când mă rog, se roagă şi ei.

Acum citesc evangheliile dela capăt şi peste timpul lung, dincolo de 2000 de ani, îl văd pe Domnul nostru Iisus Christos, descris din Evanghelie, ca şi cum ar fi la zece paşi de mine, Ii văd îmbrăcămintea, Il văd cum păşeşte rar înaintea apostolilor, cum ridică braţul, cum vorbeşte cu ei, cum binecuvintează lumea. Il văd cum a căzut jos şi se roagă: "Doamne, fă să treacă paharul acesta dela mine, dacă este cu putinţă"...

Il văd cum L-au prins şi cum Il duc legat spre Ana şi Caiafa.

Ce trebuie să fi fost în sufletul lui atunci, în drumul acela?

Ce dureri, ce griji, ce ameninţări copleşitoare Ii fulgerau pe dinainte!

Ce uriaş examen trebuia să dea!

Il văd cum Il bat, cum Il lovesc în faţă, la interogatoriul luat în noaptea aceea de către farisei şi cărturari, mai marii zilelor de atunci.

Cum caută să-L încurce cu tot felul de întrebări şi El tace şi se uită la fiecare din jurul lui. Se uită în ochii lor, *poate* va găsi vreun sprijin la vreunul din ei. In nenorocirile lui, omul se leagă de doi ochi prieteneşti. O privire caldă, prietenească, înţelegătoare, îi dă speranţe, puteri.

Nimic... pretutindeni ochi de fiară, plini de ură, de viclenie, de pofta de a chinui.

Atunci Il văd cum scârbit, îşi lasă ochii în pământ...

Marţi, 7 Iunie.

"Toţi L-au osândit să fie pedepsit cu moartea" (Marcu 14-64)... "După ce au legat pe Isus, L-au dus şi L-au dat în mâinile lui Pilat" (Marcu 15. 1.).

Şi răsuna în inima Lui aceeaşi rugăciune din grădina Ghetsemani: "Doamne, dacă se poate, fă să treacă paharul acesta dela mine."

O nădejde I se aprinde în suflet: Poate Pilat îl va găsi nevinovat...

In adevăr, simte lupta dintre Pilat şi farisei. La urmă, fariseii înving.

Incă o nădejde spulberată. Pe faţa copleşită de durere, de oboseală, o nouă rază apare:

"Sunt Paştile. E obiceiul să se elibereze condamnatul la moarte."

"Pilat se va adresa poporului. Poporul e desigur cu mine şi va cere eliberarea mea. I-am făcut bine. Am vindecat pe atâţia... Nu se poate să nu fie, afară, în mulţime, măcar câţiva din acei vindecaţi de mine, căci toţi au auzit că sunt prins. Desigur au venit. Mulţimea e cu mine."

Şi-I trec pe dinaintea ochilor clipele de acum o săptă-
mână, ale intrării în Ierusalim. Toată mulţimea L-a primit
cu crengi înflorite, îngenunchind înaintea lui.
"Cei mai mulţi din norod îşi aşterneau pe cale vest-
mintele, alţii tăiau ramuri de copaci şi le presărau pe cale."
"Iar mulţimile care mergeau înaintea lui Isus şi cele
ce veneau în urmă strigau: Osana, fiul lui David!"
"Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului.
Osana, întru cei de sus." (Matei, 21. 8-9.)
Dar cei ce se ţineau cu miile după mine, la predici!
Şi ochii I se luminau. Dacă Pilat se hotărăşte să ceară
poporului eliberarea sa, e salvat!
Greutatea este să se hotarască Pilat la aceasta.
Insfârşit Pilat se hotărăşte. Iese în balcon şi strigă po-
porului adunat: (Matei 27. 17) "Pe care voiţi să vi-l slo-
bozesc? Pe Baraba sau pe Isus care se numeste Christos?"
Iisus aude dinăuntru întrebarea şi i se pare un veac
minutul în care aşteaptă răspunsul.
Ioan 18.40: "Atunci toţi au strigat:
— "Nu pe el, ci pe Baraba." Şi Baraba este un tâlhar.
— "Dar ce să fac cu Iisus, ce se cheamă Christos, căci
nu-i găsesc nicio vină?"
— "Să se răstignească! striga mulţimea." (Matei, 27. 22.)
— "Dar ce rău a făcut?"
— "Şi mai vârtos strigau, zicând: Să se răstignească."
(Matei, 27, 23.)

Ei strigau în gura mare şi cereau de zor să fie răstignit. Şi strigătele lor şi ale preoţilor celor mai de seamă, au biruit.

Iisus aude şi I se întunecă privirile. Nu-I vine să creadă. Pare că şi judecata Il părăseşte.

E scos afară în brânci... Mulţimea strigă; dar el nu mai vede pe nimeni şi nu mai aude nimic... Acum El nu mai are puteri. Minuni nu mai face, căci în momentul în care a fost prins, Dumnezeu I-a ridicat puterile şi L-a lăsat om ca mine, ca noi toţi.

Pentruca să sufere ca om. Adică suferinţa lui să fie maximă: numai aşa va avea puterea răscumpărării, a răscumpărării noianului de păcate de până atunci şi de atunci încoace, până la noi şi până la sfârşitul lumii.

Dacă ar fi rămas Dumnezeu, n'ar fi suferit. Neexistând suferinţa, cu ce s'ar fi răscumpărat păcatele lumii? Căci Mântuitorul pentru aceasta a fost trimis.

Deci, El a gândit, a suferit, a sperat până la ultimul moment, ca noi.

Pe el loviturile L-au durut caşi pe noi oamenii. Oboseala L-a frânt caşi pe noi. Toate ofensele, toate injuriile, toate nedreptăţile I-au străpuns inima caşi nouă.

De sub ploaia acestor lovituri şi ofense, care curgeau asupra capului Său, neputincios în faţa lor, a oftat omeneşte, a oftat ca noi.

Iată cum Işi urcă crucea, Il văd cum cade sub greutatea ei: căci mădularele nostre omeneşti sunt slabe şi se încovoaie sub greutatea poverilor. Işi sterge fruntea de sudoare. In jurul Lui sunt numai fiare. Nimănui nu-i este milă. Nimeni nu plânge pentru el. Toţi râd. Iată o mică mângâiere; este cineva care îi crede durerile. Doi ochi L-au nţeles. O inimă care bate la fel cu a Lui, în ceasul durerii supreme.

"In urmă, după El, veneau două femei şi norod, care plângeau." (Luca 23, 33.)

"Când au ajuns la locul numit Căpăţâna, L-au răstignit acolo pe El şi pe făcătorii de rele, unul dea dreapta şi altul dea stânga." El n'a fost un atlet ca să reziste, să se împotrivească, să se lupte până la doborîre.

Il văd slab, uscat şi blajin, Işi întinde mâna slabă şi sleită de puteri pe lemn, şi spune călăilor săi:

"Bateţi"... Vai! Sunt momente, care, fiecare, par un
veac. Ei i-o apucă. Iată cuiul. Simte prima atingere a lui
de mâna palidă. Oh! Prima lovitură. A doua. Işi simte bra-
ţul ţintuit pe cruce. Dureri grozave Ii stăpung tot trupul.
Ar răcni, dar n'are putere nici pentru aceasta. Geme!
La fel cu mâna cealaltă. I-o întinde, ca să I-o potri-
vească bine, căci El stă străpuns de durere şi-I tremură şi
carnea şi oasele toate.

Acum prin fluerile picioarelor: iată cuiul. Se aud loviturile ciocanului, una după alta. Fiecare Il cutremură. Ii străpung creerii.

Intr'un târziu un glas pierdut: "Mi-e sete" (Ioan 19, 28).
... "Era cam la ceasul al şaselea. Şi s'a făcut întuneric
peste tot.
Soarele s'a întunecat şi catapeteasma templului s'a rupt
în două.
Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai pă-
răsit? (Matei 15, 46.)
Şi apoi: "Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez Duhul"
(Luca 23, 46).
Iar eu, în genunchi, la picioarele acestei cruci, depe
care, din trupul de om a plecat la Dumnezeu sufletul Fiu-
lui Său, mă închin: "Tatăl nostru, carele eşti în ceruri,
sfinţească-se numele Tău. Vie împărăţia Ta, facă-se voia
Ta, precum în cer aşa şi pe pământ; pâinea noastră cea
de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşa-
lele noastre, precum iertăm şi noi greşiţilor noştri; şi nu ne
duce pe noi în ispită şi ne mântuieşte de cel rău Amin."
Şi către sufletul care s'a ridicat, deasemenea:
"Adu-Ţi aminte de toţi ai mei. Primeşte-i sub scutul
Tău. Iartă-i şi odihneşte-i. Dă-le putere celor vii şi bi-
ruinţă asupra celor potrivnici, spre înflorirea României
creştine, legionare şi apropierea de Tine, Doamne, al Nea-
mului nostru românesc, întru nădejdea învierii Lui, Amin."

Hristos a Inviat.

— "A înviat a treia zi din groapă. L-am văzut."
— "Nu cred", a zis Toma.
— Şi a venit în mijlocul lor Iisus. L-a chemat pe Toma
şi i-a zis:
— Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele, şi
adu-ţi mâna şi pune-o în coasta Mea" (Ioan 20, 27).
— "Domnul meu şi Dumnezeul meu" (Ioan 20, 28) a
strigat Toma, după ce a cercetat mâinile Sale, coasta stră-
punsă şi mâinile Mântuitorului.
A înviat Hristos, sădind peste toată lumea, până la
sfârşitul vremii, *speranţa, nădejdea*, că niciodată nu vom
pieri sub piatra nedreptăţilor, oricât de greu ar fi aşe-
zată peste firavele noastre trupuri.

Cele trei elemente de baza ale organizatiei legionare

de Faust BRADESCU

PRELIMINARI

ORICE organizaţie politică, care vrea să se perpetueze în timp şi spaţiu, e obligată să se proecteze într'un anumit sistem de organizare, care să constitue *structura ei vizibilă*.

Multe formaţii politice s'au prăbuşit la prima suflare de vânt, cu toată perfecţiunea doctrinei şi justeţea cauzei lor. Le-a lipsit tocmai această structură, capabilă să înfrunte furtunile politice şi cataclismele istorice. In jungla politico-socială în care ne mişcam, nu există răgaz şi mult mai puţin, milă. Epoca recentă, mai ales, a pus în lumină metode de opresiune şi de distrugere cum n'au existat niciodată în societatea umană. Pentruca o organizaţie politică să poată rezista acestor presiuni, trebuia să aibă cadre puternice sau o structură internă de un gen particular.

Presiunea exercitată de către puterile victorioase ale ultimului războl mondial asupra partidelor de opoziţie sau a organizaţiilor declarate *"duşmane ale democraţiei"* a provocat dispariţia multora dintre formaţiile naţionaliste din ţările occidentale. De altfel, cel mai adesea, cu moartea şefului de grupare, organizaţia întreagă s'a măcinat. Uneori, deşi păstrând o mână de adepţi organizaţiile atinse de ostracism şi interdicţie, suferă de o totală inactivitate. Ideile lor persistă, dar lipsa unei structuri interne bine închegate, împiedecă reînălţarea energică a acestor organisme. Definitiv intrate în trecutul istoric, vegetează nostalgic în inima câtorva vechi luptători.

In ceeace priveşte formaţiile naţionaliste din ţările răsăritene odinioară puternice, şi care au avut nefericirea să cădă în ghiarele comunismului, soarta lor a fost pecetluită odată cu luarea puterii de către regimurile populare. Prigoana s'a deslănţuit aşa de neumană şi sângeroasă încât orice posibilitate de opoziţie a fost ştearsă în întregime, membrii lor fiind executaţi cu miile. In cursul acestor exterminări, nu numai naţionaliştii au plătit un greu tribut de sânge şi de suferinţă, dar şi democraţii care pactizaseră înainte cu comuniştii. In prezent, nu mai exista nici urmă de viaţă politică independentă, cea mai neînsemnată veleitate de acest gen riscând să fie înecată intr'o noua baie de sânge. E legea tiraniei comuniste care cere libertatea de opinie peste tot în lume, dar o strangulează fără milă acolo unde domină preceptele marxiste.

Totuşi, în mijlocul acestui dezastru şi în ciuda prigoanei sângeroase a regimului comunist, Mişcarea Legionară îşi continuă existenţa atât în România cât şi peste hotare. Pierderile suferite nu i-au afectat decât numeric efectivele, fără să-i poată atinge substanţa doctrinară sau structura internă. Chiar în momentele cele mai grele, când aparenţele o arătau ca moartă, iar oficialitatea o considera astfel, Mişcarea Legionară se menţinea în ascuns, ca un suflu liniştit şi regulat al unui organism ce-şi cunoaşte posibilităţile şi vitalitatea.

Pentru membrii săi, evenimentele care se înverşunau împotriva lor, pierderile pe care le suportau, anii care treceau, nu erau decât consecinţele *"mai violente"* ale unei prigoane ca atâtea altele pe care le suportaseră. Chiar astăzi, acest organism plin de o vitalitate nesfârşită, palpită calm, sigur de el şi de viitorul lui, în inimile membrilor săi răspândiţi pe toată suprafaţa globului. Şi lucru mult mai straniu: în pofida acestei răspândiri şi-a greutăţilor pe care le întâmpină, numărul lor se măreşte, pe când doctrina lor se afirmă ca una din temeliile de renaştere spirituală a omului şi de retopire a societăţii.

E un fenomen unic pentru o formaţie naţionalistă de dincolo de Cortină, din care numai câteva mii de luptători s'au putut refugia în Occident, la sfârşitul ostilităţilor. Dar ceeace e şi mai curios e ca acest pumn de legionari, în ciuda circumstanţelor, pericolelor şi anilor ce trec, continuă lupta lor cu acelaş entuziasm şi cu aceeaşi credinţă. Nesdruncinaţi, îşi îndeplinesc tăcuţi sarcina ce le revine. Există în această atitudine o adevărată *tradiţie de comportament* şi aceasta-i cu siguranţă raţiunea pentru care Mişcarea Legionară n'a pierit şi continuă să se manifesteze.

Chestiunea care se pune e de a şti, de a înţelege, cum s'a stabilit această comportare încât să marcheze pe luptătorii legionari pentru toată viaţa. Tradiţia îşi are obârşia în începuturile Mişcării şi se bazează pe felul cum a conceput-o întemeietorul ei. Legiunea a fost structurată pe elementul *om*, ca oricare altă formaţie politica, dar cimentul care trebuia s'o solidifice a fost de *esenţa spirituală şi morală*, spre deosebire de toate celelalte partide politice.

STRUCTURA INTIMA A ORGANISMELOR POLITICE

Pentru partidele clasice, structura lor intimă e constituită de un clan politic conducător, de un grup financiar camuflat, plus o masă compactă de interesaţi. Inscărate pe trepte şi poziţii diferite, ceeace unesc aceste grupuri între ele sunt anumite interese particulare, excentrice aspiraţiilor populare. Bine'nţeles, în aceste partide clasice se întâlnesc foarte mulţi oameni cinstiţi, patrioţi, morali; numai că, ei se găsesc la discreţia bisericuţelor organizate, contra cărora nu ştiu cum să reacţioneze sau pe care nici nu le bănuesc.

Ceeace leagă între ei pe membrii activi ai unui partid, sunt succesele sale electorale, prestigiul câtorva conducători sau foloasele ce pot trage în cazul unei victorii. Deci, ceeace îi menţine uniţi, este INTERESUL şi, pentru cei mai umili, simpatia sau respectul ce-l au pentru unul sau altul dintre conducători. Această zidărie este puternică atâta timp cât lucrurile merg normal şi nimic nu ameninţă edificiul în întregul lui.

De îndată ce vijelia se abate şi organul de conducere al partidului dispare, clădirea întreagă se prăbuşeşte ca un castel de cărţi. Organizaţiile de bază, conduse toate de oameni de partid, adică legaţi de interesele acestuia, dispar ca prin farmec. Ceeace rămâne, sunt câteva cadre superioare care, adunate în grupuri locale, aşteaptă ca lucrurile să se schimbe. Cum n'au făcut niciodată politică sub ameninţarea vreunei prigoane, sunt incapabili să continue o acţiune de anvergură. Izolaţi de restul lumii, ei nu ştiu să acţioneze, şi nici să aştepte.

Dacă situaţia se prelungeşte, abandonează poziţia şi trec în alt partid, fie el chiar cel care i-a condamnat. Ceeace-i preocupă nu-i deloc *"ideia"*, doctrina, programul, ale căror avantagii le predicau, ci propria lor securitate materială. Şi, dacă-i posibil, o frumoasă recâştigare de poziţie. Masele votante ale acestor partide fac la fel de partea lor, fără a resimţi nicio constrângere. Lipsă de ideal, lipsă de respect faţă de atitudinea anterioară? Fără îndoială! Nu-i interesează, manifestând în schimb, o poziţie consecventă faţă de înclinarea lor materialistă şi faţă de interesele lor imediate.

In ceeace priveşte partidele revoluţionare de stânga, structura lor internă este cu totul alta. In caz de posibilitate de organizare liberă alături de celelalte partide, se remarcă o înscărare a cadrelor puţin diferită de cea a partidelor burgheze. Totuşi, o deosebire există: Comitetul Central este mult mai autoritar şi organizaţiile de bază mult mai active. O disciplină strânsă uneşte cele două extreme, deoarece ale urmăresc un scop precis şi revoluţionar. Ceeace apropie şi impune cadrele superioare unităţilor de bază este ceva mai puternic decât interesul — este URA pe care o nutresc cu toţii faţă de celelalte forme politice.

Spre deosebire de partidele clasice, comunismul a reuşit să toarne în mintea aderenţilor un fel de *mistică*, aceea a necesităţii unei revoluţii, pe ruinele căreia va ţâşni o justiţie nouă. Această formă de mistică este mai atrăgătoare decât interesul clasic, dar şi ea păcătueste prin faptul că e bazată pe ură. In orice caz, forţa ei de unificare este infinit mai puternică decât cea preferată de partidele burgheze.

In caz de clandestinitate, structura intimă nu dispare. Ea se adaptează circumstanţelor, devenind mai elastică. Rezistă la presiuni cu uşurinţă, deoarece organizaţia are obişnuinţa vieţii de hărţuială. Comitetul Central conduce celulele ce subsistă prin directive, dar legătura stabilită nu-i decât de ordin ierarhic. Intre cele două extreme nu mai există nimic stabil, permanent.

Natural, această legătură are loc prin intermediul anumitor combatanţi mai experimentaţi, dar aceştia nu constituesc o pătură naturală a organizaţiei. Sunt simpli *agenţi de legătură*, provocatori de turburări, instructori de guerillas sau specialişti ai atentatului. Vin, îndeplinesc sarcina primită şi apoi, dispar. Ei nu formează decât nişte cadre flotante, nişte intermediari funcţionali, al căror rol nu depăşeşte niciodată funcţia materială ce le-a fost încredinţată. Indeplinesc o misiune în cadrul revoluţiei, urmăresc norme strategice sau tactice, în conformitate cu presiunea externă ce se manifestă sau a planurilor stabilite de Comitetul Central.

Astfel, între cadrele de direcţie şi unităţile de bază există un vid, care pune la o probă aspră organizatia clandestină. Dacă Comitetul Central cade, unităţile de bază se găsesc complect izolate. Constituirea unui nou Centru de conducere provoacă discuţii şi certuri. Disidenţele sunt frecvente, căci fiecare se crede liber şi capabil să organizeze o rezistenţă activă.

Deci, situaţia este clară şi semnificativă în organizaţiile politice care domină lumea noastră:

In partidele politice burgheze *nu există absolut nimic între grupul conducător şi masele neorganizate*. In caz de desfiinţare, ruptura este totală şi descompunerea rapidă. Ceeace îi ţinuse într'un oarecare echilibru şi într'o coeziune artificială era pur şi simplu prestigiul personal al vreunui politician sau interesul. Cu dispariţia acestora, dispare însăşi organizaţia.

In partidele stângei revoluţionare, *există deasemenea un vid relativ între cele două extreme*. Totuşi, în caz excepţional, ruptura nu are loc. Intâi deoarece cadrele cu misiune sporadică intervin şi stabilesc raporturi. După aceea, pentrucă mistica răsbunării şi disciplina impusă în celule păstrează pe combatanţi uniţi în jurul câtorva precepte. Organizaţia nu dispare.

Elementele-bază ale acestor formaţiuni politice se stabilesc în modul următor:

Pentru partidele clasice, nu există decât un singur element esenţial: *Grupul conducător*. E prin el că partidul trăeşte şi se manifestă. Cu dispariţia sau neutralizarea lui, organizaţia politică încetează de a mai exista.

Pentru organizaţiile stângei revoluţionare, există două elemente de bază: *Comitetul Central şi Celulele*. Avantajul este de netăgăduit. Dispariţia sau darea la fund a unuia din aceste elemente nu provoacă disparaţia organizaţiei. Prin intermediul celuilalt, se perpetuează esenţialul până la repunerea în mişcare a întregului.

STRUCTURA INTIMA A LEGIUNEI

Cu Mişcarea Legionară se ajunge la un sistem cu totul original, în care marginea de securitate pentru supravieţuire şi rezistenţa la presiunile exterioare este asigurată prin TREI elemente de bază. Ele îndeplinesc roluri diferite, dar au un fond comun care le garantează o viziune uniformă a situaţiilor şi un fel asemănător de a acţiona.

Acest fond comun, care pentru alţii putea fi *"interesul"* sau "ura", se manifestă în Mişcarea Legionară printr'o *uniformizare spirituală*: legionarii cred în ceva măreţ, pe care-l servesc de-o formă cu totul dezinteresată. Fiecare dintre aceste trei elemente-cheie joacă rolul ce-i revine, asigurând astfel permanenţa spaţio-temporală a organizaţiei.

Pe de altă parte, atitudinea acestor trei elemente-cheie (şefi de cuiburi - grade - şef suprem) depăşeşte actul de respect natural faţă de organizaţia legionară. Prin poziţia lor în cuprinsul organizaţiei, fiecare reprezintă o parcelă importantă a Mişcării. In acest fel, responsabilitatea lor devine efectivă atât în activitatea cât şi pentru supravieţuirea Legiunei. In timpul crizelor politice, care pot scoate Mişcarea din luptă, masele se găsesc oarecum neutralizate, ierarhia oficială disolvată, o bună parte din efective în închisori. In acest caz, cei a căror responsabilitate n'a încetat nicio clipă în codrul Mişcării, nu-şi vor opri activitatea sub pretext că nu mai e nimic de făcut.

O organizaţie vie nu-şi încetează niciodată activitatea. A se da la fund, a interzice toate manifestaţiile, adunările, a lua aparenţa *"inexistenţei"*, nu înseamnează a fi renunţat la luptă sau a fi părăsit idealul. *Când se urmareşte schimbarea radicală a societăţii, timpul nu mai contează*. Esenţialul este continuitatea ideilor până când circumstanţe favorabile vor asigura victoria. In Mişcarea Legionară, continuitatea ideilor este asigurată de aceste trei elemente-cheie care constituesc structura sa materială.

Legiunea este o construcţie piramidală, stabilită pe sistem ierarhic şi bază umană calitativă. Iată, imaginativ, realitatea acestei organizaţii socio-politice:

— Expresia *"construcţie piramidală"* arată că în îmbinarea sa efectivă există o continuitate de elemente stabile, care pornesc din josul scării până la şeful suprem şi care apără stabilitatea structurei vizibile.

— Expresia *"sistem ierarhic"* arată că o scară nouă de valori s'a stabilit, asigurând o disciplină permanentă între diferitele trepte: această disciplină bine asimilată împiedecă descompunerea organizaţiei.

— Expresia *"pe bază umană calitativă"* arată dela început tendinţa spiritualistă a Mişcării. Ceace contează nu-i cantitatea de indivizi ce s'ar putea afilia, ci calitatea lor.

In această construcţie revoluţionară, se porneşte şi se ajunge la acelaş subiect: OMUL. Nimic nu-l poate înlocui. E vorba fără îndoială de omul integral, luat în toată complexitatea sa ontologică şi existenţială. De la omul muncă, nevoi, suferinţă, până la omul spirit, virtuţi şi înălţare. Totul este luat în consideraţie, deoarece se urmăreşte transformarea sa interioară. Efortul în acest sens este permanent, dat fiind că, prin mijlocirea omului modificat, se urmăreşte transformarea societăţii însăşi. Potrivit concepţiei legionare, temelia societăţii viitoare trebue să fie OMUL CALITATIV.

Toată activitatea legionară tinde spre formarea acestui om, care trebue să apară încet încet din masa crescândă a legionarilor. Deci, această masă de legionari constitue greutatea centrală a Mişcării şi a fiecărei unităţi de bază luată în parte. Dar acestă masă de legionari nu trăeşte în voia soartei, bătută de toate vânturile, ca în partidele burgheze, şi nici nu-i călăuzită în sensul revoluţiei armate ca în partidele stângei revoluţionare. Viaţa legionară se desfăşoară în cadrul unităţilor constituite ierarhic şi conduse de şefi funcţionali. Pe de altă parte, educaţia este complectată prin prezenţa şi acţiunea legionarilor gradaţi, care formează un strat cu totul particular în mijlocul unităţilor de bază.

Există deci, în îmbinarea lăuntrică a Mişcării legionare, un fel de ţesătură inextricabilă de conducători, de cadre speciale de combatanţi, de funcţiuni şi grade, ale căror activităţi, misiuni, obligaţii, menţin intact şi fac să progreseze tot edificiul legionar. Aparenţa de complexitate a acestei organizări provine tocmai din faptul că există *o împletire continuă* a acţiunilor şi un număr mai mare de pături active, urmărind transformarea individului. Omul, element de bază, asupra căruia se concentrează tot interesul şi atenţia, se supune sau nu se supune, cedează sau rezistă presiunilor făcute asupra lui, devine sau nu devine acest personagiu calitativ, care este ţelul Legiunei. Totul e o chestiune de timp, de posibilităţi interioare, de perseverenţă sau de circumstanţe. Dar elementele-chei sunt mereu prezente, neobosite, gata să intervină.

Mişcarea, la rândul ei, se poate găsi în diferite situaţii: poate în mare activitate, în apărare sau în clandestinitate; poate susţine o ofensivă, rezista la un atac de calomnii sau

suportă o prigoană sângeroasă. Structura oficială poate fi dărâmată complect, conducătorii arestaţi, teroarea instalată şi, totuşi, viaţa legionară îşi continuă desfăşurarea în tăcerea ce-o înconjoară şi în ciuda pericolelor ce-o pândesc peste tot.

In aceste circumstanţe particulare intervine *structura celor trei elemente de bază*. Sunt elemente cunoscute, deoarece fac parte integrantă din organizaţia Mişcării. Sunt cunoscute deasemenea atribuţiile lor normale în viaţa legionară. Dar, numai în epocile de criză, când omul în sine şi masele legionare nu mai pot fi controlate cu uşurinţă rolul lor devine esenţial pentru supravieţuirea Legiunei. Toată greutatea activităţii şi a continuităţii recade pe umerii acestor trei elemente care, prin calităţile lor, prin poziţia lor funcţională şi prin educaţia particulară ce au, stabilesc o structură permanentă, rezistentă la orice probă.

In construcţia piramidală a Mişcării, elementele-chei ocupă poziţiile strategice, poziţiile capabile să apere esenţialul edificiului legionar împotriva oricărui cataclism. Raporturile lor sunt de aşa natură că atitudini, acţiuni, tendinţe, etc. se stabilesc aproape automat. Convergenţa acestor eforturi către ţelul comun, uşurează coordonarea luptei în conformitate cu directivele şefului suprem.

Iată care sunt aceste trei elemente de bază:

PRIMUL ELEMENT: SEFII DE CUIBURI

La baza piramidei, constituind reţeaua nesfârşită de puncte stabile, se găsesc şefii de cuiburi. Tineri sau bătrâni, recrutaţi din mediul ţărănesc, muncitoresc, studenţesc, etc., toţi au o formaţie spirituală aparte şi un sens ascuţit al demnităţii. Educaţi în cultul responsabilităţii, curajului şi sacrificiului, toţi ştiu că rolul lor se întinde dincolo de interdicţiile oficiale şi de turburările circumstanţiale.

N'au fost acceptaţi ca şefi de cuib pentru a se bucura de o prerogativă de paradă, ci pentru a îndeplini o misiune de fiecare clipă, pentru a garanta o armătură sigură Mişcărei în momentele dificile. Răspândiţi, datorită originei lor, în păturile cele mai diverse ale societăţii, ei sunt ca nişte cârlige care fixează Mişcarea în sânul poporului. Prin numărul lor impunător, ei sunt deja o problemă pentru autorităţile care ar voi să-i neutralizeze. Pe de altă parte, prin întrebuinţarea metodei de "*dare la fund*", toţi devin insezisabili ca şi cum n'ar fi existat niciodată. Dar această metodă nu înseamnează stagnare, ci pur şi simplu "*activitate invizibilă*".

In general, şefii de cuib nu sunt persoane instruite şi totuşi ei îndeplinesc o funcţie esenţială în sistemul legionar. Au răspunderea unităţii de bază şi a educaţiei celor ce constituesc cuiburile lor. Şi'n acest caz, totul depinde de formaţia lor interioară şi de capacitatea lor personală de a transmite credinţă, curaj şi entuziasm celor pe care-i conduc.

Un cuib, al cărui şef nu posedă atributele necesare funcţiei, se descompune înainte chiar de a înfrunta vreo perioadă de mare tensiune politică. In schimb, un cuib al cărui şef arată calităţi conforme principiilor legionare, devine o unitate de luptă de temut şi un grup ce rezistă la toate încercările. Membrii unui astfel de cuib, dinamizaţi de voinţa şi curajul şefului, pătrunşi de credinţa şi entuziasmul acestuia, se transformă ei înşişi în stânci nesdruncinate, gata la orice sacrificiu. Dar exemplu trebue să vină totdeauna de sus, şi "*susul*" cuibului este omul care-l conduce.

Funcţia de şef de cuib se modifică după împrejurări. In perioadă normală, ea este mai degrabă *educativă*. In perioadă de criză, devine *forţă de exemplu*. In timpul primei perioade, şeful de cuib transmite şi impune norme; în timpul perioadei a doua, verifică punerea lor în aplicare. Numai că, pentru a avea acest drept şi această autoritate, trebue să dea totdeauna exemplu.

Inainte de toate ,trebue să protejeze membrii cuibului: să nu-i expună niciodată dacă circumstanţele exterioare sunt prea ameninţătoare. El cunoaşte mai bine ca oricine calităţile şi posibilităţile fiecăruia. Or, în vitregia acţiunilor se manifestă înţelepciunea lui. Trebue să ţină în mână (chiar în epocă de prigoană şi clandestinitate) pe toţi membrii cuibului, adică: să nu piardă o clipă contactul cu ei; să-i vadă, să-i încurajeze, să-i facă să lupte pentru Legiune. Totuşi, în aceste activităţi trebue să ţină seamă de gradul lor de desvoltare legionară. Cei mai noi sau mai puţin înaintaţi vor fi ţinuţi complect "*în adormire*". Aceştia trebuesc cruţaţi până ce vor simţi prin ei înşişi nevoia de a lua parte la lupta legionară. Ceilalţi vor fi întrebuinţaţi conform aptitudinilor şi posibilităţilor lor, în grup sau individual.

Arta şefului de cuib este de a păstra intactă unitatea ce conduce, în pofida circumstanţelor; de a-i insufla încredere în lupta legionară şi în viitor. Şi chiar dacă întâmplările îl obliga să pună în adormire pe toţi membrii cuibului, activitatea sa personală nu încetează în acelaş timp. Un şef de cuib nu-şi întrerupe niciodată activitatea. Continuă a ţine legatura cu camarazii, vizitându-i unul câte, unul, încurajându-i, calmând la nevoie nerăbdarea unora sau furia altora.

Cel ce a fost investit cu funcţia de şef de cuib, ştie ca începând din acea clipă el reprezintă Mişcarea Legionară la nivelul autorităţii lui. Şi-n calitate de purtător al acestui fragment de autoritate, are datoria de a cinsti marea organizaţie pe care o întruchipează.

In timpul perioadelor normale, şeful de cuib este un "*punct de legătură*" între Legiune şi masele populare încadrate sau susceptibile de a fi încadrate. Işi face datoria de şef şi educator sub supravegherea directă a conducătorilor ierarhici şi conform instrucţiunilor primite dela Centru. Are o anumită libertate de manevră şi de iniţiativă, dar acţiunile sale sunt în orice caz prevăzute şi limitate. Funcţia sa se desfăşoară în conformitate cu un proces bine stabilit în "*Cărticica Şefului de Cuib*". Insărcinările ce-i revin sunt numeroase, delicate, dar nu depăşesc niciodată limitele necesare bunei organizaţii interioare a unei unităţi închinată luptei politice şi educaţiei individului.

In timpul perioadelor de criză, situaţia se schimbă. Şeful de cuib nu mai este un simplu punct de legătură; el devine un "*Punct de sprijin independent*", un adevărat punct de sinteză legionară. Funcţiunile sale specifice par scăzute prin faptul că instrucţiunile şi obligaţiile obişnuite nu mai au curs. Şi totuşi, numai începând din acea clipă şeful de cuib apare ca unul din elemenetele-cheie ale Mişcării.

Independenţa de acţiune ce se manifestă nu-i mai dă niciun ragaz şi niciun moment de linişte. Din contră. Obligaţii noi şi grele îşi fac apariţia, transformând şeful de cuib într'un păzitor al stabilităţii legionare, la scara influenţei sale personale. Responsabilitatea normală, care era un fel de supraveghere riguroasă a educaţiei membrilor în sensul legionar, devine o *responsabilitate de supravieţuire* a unităţei de bază. Până atunci, avea în mână un grup de oameni organizat; de acum înainte, nu are decât oameni risipiţi, mai mult sau mai puţin educaţi pentru a înfruntă condiţii grele, chiar primejdioase.

Astfel, faza care se deschide pentru şeful de cuib, este o "*fază selectivă*", în timpul căreia va verifica potenţialităţile spirituale ale subordonaţilor şi, la rândul său, va trece examenul propriilor sale posibilităţi. Deoarece, seful de cuib care se dovedeşte incapabil de a păstra cu tărie cuibul în această perioadă neprielnică, sau îl lasă în voia soartei, nu va mai putea aspira niciodată să devină şef de cuib. Nu pierde calitatea de legionar, dar pierde dreptul de a relua conducerea unui grup legionar. Mişcarea n'are nevoie de indivizi frumos îmbrăcaţi pentru paradă şi incapabili de a face faţă unor circumstanţe excepţionale. când curajul, abnegaţia şi spiritul de sacrificiu sunt o nevoie vitală. Aceştia nu sunt certaţi, nici daţi afară, deoarece pot avea alte calităţi, dar sunt puşi la locul lor, pentru a lăsa liberă trecere celor ce posedă atributele necesare acestui gen de activitate.

Cu sosirea unei epoci de criză, obligaţiile şefului de cuib se precizează. O noua linie de comportare îşi face apariţia, transformându-l în element nesdruncinat al structurei legionare. Există fără îndoială o limită a responsabilităţilor vizibile, legată de capacitatea sa de comandă. In schimb, se produce o întărire a responsabilităţilor sale invizibile, cele care au un raport strâns cu credinţa legionară, cu disciplina şi spiritul de sacrificiu. Şeful de cuib se găseşte în faţa unor probleme complicate, cărora trebue să raspundă în orice circumstanţă şi din toată inima, pentru a nu-şi nega propria vocaţie conducătoare şi misiunea.

Starea excepţională ce ia formă cu apariţia crizei, pune pe şeful de cuib într'o poziţie de singurătate, în care procesul de definire interioară trebue să se împlinească repede. E singur, cu conştiinţa şi bagajul de precepte legionare care l-au format. Problema atitudinei sale ia o întorsătură nouă, a cărei deslegare are trei aspecte diferite, adică, trei linii de obligaţii convergente:

1. *Faţă de el însuşi:* Poziţia sa de şef de cuib este, înainte de toate, o funcţie de responsabilitate morală, urmare a unui angajament solemn luat în forul lui interior. Deci, îl leagă de Mişcare o *problemă de onoare personală*. Criza pune în joc totul: credinţă, combativitate, misiune. Or, el nu-i un simplu membru, a cărui dispariţie de pe scena politică să nu schimbe nimic din întreg. Este un şef, cu misiune precisă şi substanţială. Este omul care a transmis credinţa legionară şi dârzenia în luptă subordonaţilor săi. Moralmente, nu poate lua o atitudine care să-l facă să nege ceeace a afirmat înainte. Sentimentul său de onoare şi de respect faţă de el însuşi îl obligă să rămână pe poziţie şi să se prepare de sacrificiu.

2. *Faţă de camarazii de cuib:* Aceştia nu sunt nici ei nişte afiliaţi "*cu carnet de mebru*" ai unei organizaţii politice. Sunt camarazi de credinţă legionară ai celui care-l conduce şi care i-a făcut să îmbrăţişeze această doctrină. Impreună constituesc o *comunitate de gândire, de simţire şi de acţiune*. Sunt un tot care freamătă pentrucă există un şef de cuib, al cărui prestigiu, curaj, abnegaţie, rezistenţă morală şi credinţă sunt totdeauna un exemplu viu. In aceste condiţii slăbiciunea şefului ar dăuna profund unitatea de bază ce conduce. Aceasta ar pierde solidaritatea care o cimentează, toată forţa ei combativă, ca şi armonia sa spirituală. Ar deveni o simpla "*unitate moartă*".

Şeful de cuib trebue să-şi amintească în permanenţă că el i-a adus în lupta legionară şi ca tot el i-a educat în sensul demnităţii şi loialităţii faţă de Mişcare. Ii este deci interzis să se comporte în contradicţie cu principiile pe care el însuşi le-a impus. Are o răspundere enormă faţă de aceşti oameni care l-au urmat şi au învăţat prin el importanţa sacrificiului. Ceeace toţi aşteaptă dela el, e să le arate fără şovăire calea de urmat, oricât de spinoasă ar fi.

In aceste condiţii, datoria sa de şef îi comandă să continue lupta, să facă tot posibilul pentru a menţine *tonusul psihic* pe care l-a creat şi să ridice, prin prezenţa sa permanentă, moralul camarazilor săi.

3. *Faţă de Mişcarea Legionară:* Şeful de cuib nu este numai un membru al Mişcării. El este deasemenea un om de încredere, un om în care Legiunea a pus o speranţă. El conduce un grup de combatanţi şi a primit misiunea de a le face educaţia legionară. Nu-i puţin lucru. E chiar enorm, deoarece acolo, în cuib, sub supravegherea şi conducerea sa, are loc modificarea interioară a omului.

Această încredere acordată de către Legiune nu trebue trădată. Din contră, ea trebue continuu confirmată printr'un comportament ireproşabil. Mai ales în epocile de criză, când ameninţarea de distrugere apasă pe toată Legiunea. In acest moment dificil, o *parte din responsabilitatea de supravieţuire recade asupra şefului de cuib*, în mod automat. Din cauza poziţiei sale, el este în contact permanent cu bazele. Fiecare şef de cuib, în cercul său restrâns, constitue un pion înfipt puternic în masa poporului. Astfel, el este singurul care poate păstra o oarecare continuitate de existenţă legionară prin cei de jos.

In momentele de criză, *misiunea de continuitate* devine deci esenţială, din cauza circumstanţelor. Este obligat să garanteze supravieţuirea cuibului ce conduce, cu orice preţ. El singur o poate face şi de aceea rolul său se măreşte, iar responsabilitatea faţă de Mişcare se înzeceşte. Atribuţia principală, şi poate cea mai grea în misiunea lui de şef de cuib, este de a menţine unitatea spirituală a camarazilor săi, în ciuda presiunilor, ameninţărilor, suferinţelor, ce se pot abate asupra lor. Indeplinită oarecum autonom, această misiune îl expune la o mulţime de pericole inexistente înainte. Şi totuşi, trebue s'o execute, deoarece e singurul mijloc de a onora încrederea pe care Mişcarea Legionară i-a acordat-o.

AL DOILEA ELEMENT: GRADELE

In ţesătura complicată a piramidei legionare, între bază şi culme, se plaseaza al doilea element-cheie al organizaţiei. Mai puţin numeros decât primul, acest element se găseşte pe o altă linie de comportament şi îndeplineşte un alt rol. E vorba de aceşti oameni de elită care au primit "*grade*" în ierarhia spirituală a Mişcării.

Pentru a se înţelege bine valoarea acestor combatanţi în cadrul Mişcării, trebue reţinut faptul că "*gradul legionar*" nu se acordă acelora care au comanda diverselor corpuri şi unităţi. Gradele legionare nu au nicio legătură cu direcţia materială să-i spunem administrativă, a forţelor legionare. Paradoxal, cei care au astfel de responsabilităţi îndeplinesc numai "*funcţii*". In momentul unei crize, aceste funcţii dispar, precum şi formaţiile în subordine. Cei care subsistă, nevăzuţi dar reali, sunt "*gradele*". Ei intră într'o altă formă de activitate, cea a timpurilor de prigoană.

Gradul acordat în Legiune marchează depăşirea interioară a legionarului şi asimilarea sa din ce în ce mai profundă obiectivelor, metodelor şi principiilor legionare. Natural, în ierarhia Mişcării, se ţine seama în mod respectuos de gradul fiecăruia. Există însă şi o contra-parte: cu cât gradul este mai important, cu atât obligaţiile faţă de Legiune cresc, cu atât responsabilitatea devine mai grea.

Astfel, dacă şeful de cuib este considerat ca un cui de rezistenţă înfipt în inima maselor, gradul poate fi considerat ca o verigă *factotum* între baze şi şeful suprem. Dealtfel, legionarul nu primeşte distincţia decât pentru fapte însemnate, care-l plasează în această categorie excepţională. Deaceea, există profesori, ziarişti, studenţi, etc., ce au grad inferior unui lucrător sau ţăran. Gradul nu arată superioritatea intelectuală, ci superioritatea spirituală şi capacitatea de sacrificiu. Fiecare grad corespunde unei trepte a credinţei, devotamentului şi sacrificiului pentru Mişcarea Legionară. Aprecierea aparţine dealtfel în mod exclusiv Şefului Legiunei, care face uz de ea cu multă economie.

Deşi elemente fundamentale ale Mişcării, gradele au o existenţă stranie, deoarece nu-i lucru curent de a vedea persoane gradate care nu comandă nimic şi care, totuşi, prin simplul fapt de a fi primit un grad, devin luptătorii cei mai siguri şi loiali ce se pot imagina. In ce consistă strania lor situaţie, care determină în bună parte originalitatea şi forţa Legiunei:

— Nu sunt constituiţi într'un "CORP" aparte.

— Se găsesc răspândiţi, în calitate de grade, în toate "CORPURILE" legionare.

— Duc viaţa lor de legionari ca simpli membri ai unui cuib.

— N'au în mod obligatoriu funcţii specifice.

— Cea mai mare parte dintre ei nu sunt cunoscuţi ca atare de autorităţi, uneori nici măcar de camarazii lor de lucru.

Dece? Pentrucă, înainte de toate, sunt *membri calitativi* ai Mişcării. Adică, în această organizaţie, al cărui scop e să creeze oameni de calitate, ei, "*gradele*", sunt printre primii care au atins anumite trepte pe scara valorilor puse în practică. Calităţi spirituale, morale, etice; de curaj, de sacrificiu, de credinţă, indiferent; dar ei au depăşit în mod voluntar şi conştient stadiul mijlociu al celorlalţi legionari. Bine'nţeles, nu sunt nici ei la adăpost de erori, dar sunt mai puţin susceptibili de a le face sau de a recidiva.

După aceea, răspândiţi peste tot, ei sunt ca nişte puncte fixe pe toate treptele şi în toate mediurile. E ceeace face marea lor forţă, deoarece sunt prezenţi peste tot, tăcuţi şi siguri. Faptul de a avea un "*grad*" în mijlocul grupului, ridică calitatea spirituală a cuibului, prestigiul şi posibilităţile sale de realizare. In caz de incertitudine, de conflicte, de slăbiciuni, se face apel la el sau e chiar el care ia, cu dela sine putere, măsurile ce se impun. Şi toţi îl ascultă.

In timp normal, şeful de cuib conduce unitatea după directivele primite dela Centru, iar gradele ce fac parte din grupul său i se supun fără murmur. In clipa în care lucrurile se turbură, şeful de cuib e obligat să-i consulte, putând chiar, în caz extrem, să cedeze comanda cuibului unuia dintre ei. Gradele constituesc astfel o rezervă excepţională pentru înlocuirea cadrelor incapabile de a se menţine sau decimate în cursul nenumăratelor "*limpeziri*" întreprinse de către autorităţile guvernamentale. Gradele formează deasemenea pătura din care se recrutează în genere cadrele conducătoare ale Mişcării, până la şeful Legiunei.

Gradaţii sunt în permanenţă "*puşi la probă*" prin misiunile ce primesc şi pe care trebue să le ducă la bun sfârşit. Ei trebuesc să rezolve pe de altă parte toate problemele de ordin local, să intervină cu autoritate, dar în spirit de conciliere, în toate conflictele. In sfârşit, ei trebue să se arate demni de respectul ce le este mărturisit, printr'o comportare exemplară.

Prin mijlocirea acestor *probe de prezenţă* ei îşi însuşesc o mai mare experienţă şi-şi arată în tot momentul eficacitatea. Astfel, când perioadele de criză isbucnesc, ei sunt deja "*în lucru*", neavând nevoie decât de un pic mai multă dăruire în activităţile lor.

Aceste activităţi şi misiuni îi integrează din ce în ce mai mult în Mişcarea Legionară, provocând în ei un fel de "*conştiinţa a rolului ce le revine*". Fiecare se consideră, acolo unde soarta l-a aruncat, un stâlp al Mişcării. Reprezentând Legiunea, şi fiind conştient de slăbiciunile umane care pot atinge pe oricine, mai ales în epocă de criză, gradul legionar are datoria să nu cedeze niciodată şi să-şi stăpânească propriile nelinişti pentru a deveni un exemplu viu al doctrinei pe care o întrupează.

Distincţia pe care a primit-o este o marcă de încredere, dar în acelaş timp şi o misiune de responsabilitate. Rolul său de luptător de elită devine preeminent în epocile de prigoană. A ajunge la această conştiinţă este calitatea primordială a gradelor legionare.

Conştiinţa rolului lor determină alte două atitudini faţă de Legiune. Mai întâi, ei sunt *cu totul devotaţi Mişcării*, considerându-se în permanenţă la dispoziţia ei. Lucru extrem de important de a se putea conta pe o trupă de elită (insezisabilă pentru ceilalţi şi în întregime devotată şefului suprem) care nu-şi pierde cumpătul şi nu ia niciodată în tragic loviturile ce se abat asupra ei. Din contră, în timpul perioadelor grele, se constată o apropiere şi mai strânsă între aceste forţe, de obiceiu risipite, precum şi o creştere a dovezilor de devotament faţă de Mişcare şi de şeful ei.

In sfârşit, impregnate de sentimentul datoriei şi al responsabilităţii, gradele ajung să considere sacrificiul ca încoronarea activităţii lor legionare. "*Gata de sacrificiu*" ar putea fi deviza acestor forţe nevăzute. Ei nu ştiu ce este oboseala, greul sau desperarea. Ei luptă, cad, se ridică şi reîncep, fără să ţină seama de ceeace li se mai poate întâmpla.

Pătură intermediară în structura piramidală a Legiunei,

gradele sunt obligate, pe de o parte, să mențină raporturi strânse cu șefii de cuiburi și să ridice moralul unităților de bază; pe de altă parte, ei constituesc elementele de incredere ale șefului suprem pentru continuarea luptei în timp de prigoană și garanția de supraviețuire a Mișcării. Pregatiți pentru orice misiune, ei alimentează trupele de sacrificiu. Prin forța lucrurilor devin — în timpul perioadelor de criză — pătura cea mai activă. Intre șeful suprem, obligat să rămână ascuns undeva și șefii de cuib, răspândiți pe teritorii vaste, gradele formează elementul mobil, elementul permanent de legătură, de organizare și de menținere a spiritului legionar.

AL TREILEA ELEMENT: SEFUL SUPREM

In vârful piramidei se află șeful suprem, omul care conduce și reprezintă Mișcarea Legionară, al cărui cuvânt este urmat cu fidelitate. Deși în Legiune nu există cultul personalității șefului, viața sa este extrem de prețioasă, deoarece el reprezintă chintesența calitativă a unei întregi selecții politico-spirituale.

Spre deosebire de alte organizații politice din lume, șeful suprem legionar nu-i ales printr'o procedură clasică, adică de către o adunare care să voteze alegerea sa. E vorba de o procedură *sui-generis:* noul șef se impune prin faptele și atitudinile avute în timpul vieții sale de legionar. In general, e vorba de un Comandant Legionar a cărui inteligență, sens politic, credință și sacrificii ies din comun. Misiunile cu care este însărcinat sunt duse la îndeplinire cu maximum de succes, activitatea sa (constatată de toata lumea) e dedicată Legiunei, iar atitudinea sa în viața publică devine un simbol și un exemplu.

In afara Mișcării, apare ca un prototip și o fortă legionară; în Mișcare, este considerat ca un "*primus inter pares*", după șeful suprem existent. Când problema succesiunei se pune, el ia locul vacant ca o trecere naturală. El este acela care semnează prima noua Circulară în numele Mișcării, cu asentimentul tacit al egalilor săi Comandanți. Dacă nicio contestație nu apare, el este recunoscut și întărit ca Șef al Legiunei.

Faptul cel mai extraordinar al acestui procedeu, care nu-i simplu decât în aparență, este că, odată recunoscut ca șef al Mișcării și acceptat tacit de toți legionarii, el *devine conducătorul suprem pe viață al Legiunei*. Niciun protest ulterior nu-l mai poate atinge și nu poate veni să-i sdrucine poziția.

Această prerogativă de a fi șef pe viață, pune pe conducătorul suprem la adăpost de necazurile care otrăvesc existența altor șefi de organizații politice și îi asigură perspectiva de a se dedica fără reticențe Legiunei. Mișcarea Legionară nu-și poate permite luxul de a avea "*alegeri presidențiale*" la fiecare 3, 4 sau 5 ani, pentru a alege un nou șef. Dealtfel, sistemul nu s'ar acomoda deloc spiritului legionar. Acest spirit împinge toată lumea (membri, grade și șef suprem) către îndeplinirea aceleași misiuni. Or, pentru aceasta, au nevoie să fie total deslegați de aceste preocupații periodice, atât de absorbante și periculoase.

Este imposibil de a disocia funcția de Șef al Legiunei de prerogativele spirituale care constituesc fondul misiunei lui, pentru a face din ea o simplă realitate politică. Omul care conduce Mișcarea Legionară nu este un om politic ordinar, supus legilor majorității, relelor circumstanțiale ale mediului care l-a creat, presiunilor altor partide, etc. El este o voință neînfrântă, dublat de un om de credință. Poartă în el o misiune națională și nicidecum o ambiție de partid. Reprezintă o cauză iar nu un simplu program. Astfel, conducătorul suprem cumulează funcția de Șef al Legiunei cu aceea de pâzitor al principiilor legionare.

Multilateral prin funcție și polivalent prin calități, șeful suprem legionar este o personalitate în întregime integrată Mișcării, trăind viața sa în funcție de viața acesteia. Nu este un "*președinte*", un fel de PDG al politicei, ci culmea organică a unei construcții vii, între membrii căreia există o sensibilitate particulară și o comunicare continuă. Se trăește în Mișcarea Legionară într'o comuniere spirituală neîntreruptă, care vine fără'ncetare din vârful piramidei și acolo se întoarce.

A apăra integritatea acestui edificiu însemnează a apăra mai întâi pe acela ce întrupează atât spiritualitatea cât și organicitatea Mișcării. Prin poziția ce are este unul din cele trei elemente de bază, pe activitatea și supraviețuirea cărora se sprijină propria existență a Mișcării. Această calitate îi revine prin faptul că Legiunea fiind o organizație ierarhică, toate prerogativele conducătoare se concentrează în persoana șefului suprem.

In caz de criză, atunci când manifestațiile deschise sunt imposibile și când forțele legionare trăesc momente grele, șeful suprem întrupează toată speranța în viitor a acestor forțe. Siguranța că el trăește, cugetă, prepară ceva, reprezintă firul nevăzut al spiritului legionar și al încrederei în lupta ce se duce. In aceste momente, el este Legiunea. O circulară, un ordin, venit din ascunzătoarea sa, constituesc suflul dătător de viață în furtună.

Șeful suprem nu este numai un simbol, ci un om de acțiune permanentă. El acționează în orice circumstanță. Cuvântul său este așteptat cu nerăbdare, deoarece el dictează linia de conduită pe care fiecare legionar trebue s'o urmeze. In circumstanțe normale sau în clandestinitate, șeful suprem se impune prin prestigiul său, prin marea sa capacitate de conducere și prin încrederea sa în viitor. Comportamentul său sfidează nedreptatea și amenințările autorităților. El este exemplul viu al tuturor virtuților și al tuturor atributelor ce caracterizează omul legionar.

Prezența sa în fruntea Mișcării este o garanție de vigoare, de afirmare, de supraviețuire, indiferent de întorsătura pe care o ia activitatea unităților legionare. Lupta Mișcării nu se găsește niciodată în defecțiune, dat fiind procedura de înlocuire care aduce în mod automat un alt șef suprem în capul Mișcării.

Ceeace constitue elementul-cheie, nu-i atât persoana șefului, cât funcția pe care o întrupează. El ca om, poate dispărea, funcția însă nu. Prin intermediul ei și al înlocuitorului care o ia în sarcină, se perpetuează ideia de Mișcare Legionară. Atunci când unul din cântecele noastre spune "*Ne este dragă moartea pentru Capitan*", nu-i vorba exclusiv de persoana marelui întemeietor, ci de această funcție de șef suprem, încarnată la început de către Corneliu Codreanu, Căpitanul.

Deaceea, Legiunea nu a dispărut odată cu dispariția lui Corneliu Codreanu. Alți șefi au venit după el, au dispărut ca el, dar Legiunea își continuă calea fără nicio slăbire.

CONCLUZIE

Deci, forța și supraviețuirea Mișcării Legionare sunt asigurate de aceste trei elemente-cheie:

Funcția supremă — Șeful Legiunei.

Funcția de bază — Șeful de cuib.

Intre aceste două extreme, ca niște noduri cervicale — gradele.

Organe independente, dar armonios unite între ele prin *credința comună* în destinul Mișcării și prin *spiritul de sacrificiu* care le însuflețește. Aceste trei element lucrează pe trepte diferite, dar ele constituesc urzeala indispensabilă, fără care Mișcarea Legionară nu mai este o organizație activă.

Din ordin sau din cauza circumstanțelor, legăturile între ele pot slabi sau chiar dispărea pentru câtăva vreme. In timpul acestor perioade, fiecare element de bază duce o viața aparte, închis în el insuși, așteptând cu rabdare trecerea furtunei. Totuși, lipsa de legături între ele nu-i posibilă decât pentru perioade limitate. De îndată ce circumstanțele o permit, legătura trebue restabilită. Și ea se restabilește prin ordin venit dela șeful suprem sau în mod natural, printr'o necesitate aproape organică a legionarilor. Luptătorul legionar nu poate trăi în inactivitate complectă. Sub impulsul spiritului său combativ și al misiunei care formează orizontul său spiritual, simte nevoia de a relua cursul activităților.

Cu atât mai mult, șefii de cuib și gradele resimt această chemare cu cât ei trebue să fie mereu gata să călăuzească pe ceilalți. Pentru ei, ca și pentru șeful suprem, cele mai rele calamități ce se pot abate asupra Legiunei nu sunt decât momente neplăcute de trecut. Ei sunt acolo, în miezul luptei, tocmai pentru a ține piept acestor calamități și pentru a garanta supraviețuirea Mișcării. Convingerea e atât de puternică încât se zice că atâta timp cât va exista un șef de cuib conștient sau un gradat, Legiunea Arhanghelul Mihail este sigură de a reînvia. Fiecare ascunde în el potențialitățile necesare pentru a reface totul, plecând dela zero.

Această construcție piramidală a Mișcării Legionare a trecut toate probele în decursul îngrozitorului conflict ce-a pus-o în contact cu toate forțele negative ale societății noastre. Legiunea a înfruntat autoritarismul guvernamental, dictatura, finanțele internaționale, comunismul și prostia omenească. Patru șefi supremi au fost asasinați, cinci mii de legionari au fost omorîți sau au murit din cauza suferințelor îndurate, mai multe sute de mii au fost întemnițați, iar alte câteva mii au luat drumul exilului, în care trăesc și astăzi.

Totuși, spiritul legionar renaște în sufletul tinerelor generații ca o necesitate primară. Iar dacă acest spirit reușește să se impună mereu, e datorită structurei intime a cadrelor legionare, bazate pe calitățile spirituale și virtuțile morale ale celor ce le compum. Aceste cadre esențiale, aceste elemente-cheie, poartă în ele substanța vitală care permite Mișcării de a nu fi niciodată doborîtă de cele mai teribile presiuni ce-ar putea fi întrebuințate împotriva ei și de a relua forma sa inițială în arice clipă, de îndată ce condițiile îi devin favorabile.

HELSINKI - BELGRADE

por M. St. Ancien Ministre

E choix de l'endroit pour ces nuovelles palabres n'était pas de très bonne augure. C'est à la suite d'une visite en Yougoslavie, en 1954 et des pourparlers avec Broz Tito-le troisième grand boucher communiste, après Stalin et Mao —que Mr. Foster Dulles expliqua à la Presse Internationale, convoquée à cet effet, sa doctrine relative aux *communismes-nationaux*, doctrine qui contenait déjà celles complémentaires de Breznief et de Sonnenfeld.

Au mois de novembre 1972 les Associations Roumains de l'Exil avaient adressé un Mémorandum aux Chefs de Gouvernement et aux Ministres des Affaires Etrangères des pays occidentaux participants à la Conference qui devait commencer ses travaux à Helsinki. Dans ce Mémorandum, les Roumains réfugiés en Occident exprimaient leurs objections quant à l'opportunité de cette réunion et aux dangers qu'elle impliquait pour l'Europe et pour le Monde en général. Nous citons: "L'Union Soviétique pousse son projet d'une Conférence de Sécurité Européenne dont elle attend des avantages considérables. Les plus importants sont:

— "sanctionner le présent *statu-quo* territorial européen par un document d'autorité internationale, signé par tous les pays européens et par les Etats-Unis.

— consolider, donc, sa domination sur les pays de l'Europe de l'Est et institutionaliser la Doctrine Breznief.

— s'assurer une stabilité politique en Occident dans le cas d'un conflit possible, plus ou moins ouvert, avec la Chine Populaire.

— éliminer les Etats-Unis des projets de défense de l'Europe, leur présence constituant un important obstacle aux immuables plans d'expansion de l'Union Soviétique.

— renforcer, assainir et développer l'économie soviétique grâce aux capitaux et à la technologie de l'Occident afin de constituer une meilleure base logistique pour ses futures entreprises contre ce même Occident".

Passant outre aux objections et aux inquiétudes exprimées par tant d'hommes politiques, de militaires, d'analystes et de journalistes spécialisés dans le problème du Communisme International, et ignorant les modestes mais anxieux avertissement des exilés, les Gouvernements Européens et les Etats Unis, cédant une fois de plus aux pressions soviétiques avaient accepté de participer aux négociations de Helsinki avec les délégués des Puissances dites de Varsovie, considérés comme représentants authentiques les peuples subjugués et le 17 Février 1975 fut signé l'Acte Final de la Conférence de Sécurité Européenne. Ce document malgré son ampleur, complexité et les louables principes et souhaits exprimés ne peut dissimuler le fait que Helsinki fut une nouvelle capitulation, un nouveau Yalta, accepté par l'Occident. Il constitue un incontestable triomphe pour la Diplomatie Soviétique à laquelle il a permis d'atteindre les principaux objectifs qu'elle avait poursuivis depuis la fin de la Seconde Guerre Mondiale-ainsi que le prevoyait le Mémorandum de novembre 1972.

En effet:

1) Le *statu-quo* territorial européen, correspondant simplement à un état de fait, aux limites auxquelles il avait été convenu que les armées occidentales et les armées soviétiques devaient se rencontrer, a été reconnu à Helsinki comme une réalité de droit international. Le Rideau de Fer n'était plus *une ligne d'arrêt* provisoire, acceptée provisoirement par les Alliés occidentaux dans les funestes Accords de Yalta et par les Traités de Paix, mais est devenu une ligne de départ, légalisée, pour d' éventuelles nouvelles avances du Monde Communiste vers les pays de l'Europe encore libre, vers les Pyrénées et l'Océan Atlantiques.

2) La doctrine Breznief, acceptée par l'Occident, des "souverainetés mitigées", permet aux troupes soviétiques d'operer à leur aise dans les pays de l'Europe de l'Est, d'etouffer toute aspiration à l'indépendance des peuples subjugués, par les moyens les plus violents et les plus cruels. Par l'Acte Final signé à Helsinki, les Puissances Européenes et les Etats-Unis out renoncé au droit et au devoir que leur donnaient la Charte de l'ONU et les Traités conclus après la Seconde Grande Guerre, de demander compte aux Soviets de leur comportement dans les pays occupés ou controlés par leurs armées. Ce n'est pas que ces droits et ces devoirs aient été souvent invoqués, même aux occasions les plus urgentes, mais ils existaient toujours. Helsinki les a *juridiquement* supprimés, ainsi que l'a prouvé encore recemment le fiasco de l'initiative, qui ne pouvait qu'être académique, du Président Carter en faveur des droits de l'homme dans les pays de l'Est.

3) L'Acte Final de Helsinki prive les Puissances Occidentales même d'un droit de regard sur ce qui se passe ou pourrait se passer dans les pays de l'Est, garantissant ainsi les Soviets contre tout appui, même simplement politique ou moral que ces Puissances pourraient prêter à des mouvements insurrectionels parmi les populations asservies, dans le cas d'un conflit ou d'une menace sérieuse de conflit entre la Russie et la Chine Populaire.

4) Parallélement aux négociations SALT, Helsinki a décidé d'aborder la question de la réduction "réciproque" des troupes se confrontant en Europe. "Réduction" qui pour les troupes américaines-les mieux utilisées et les plus importantes au point de vue dissuasion-signifie le retrait "à l'autre côte" de l'Atlantique, et pour les troupes rouges retrait derrière une ligne déterminée d'où leurs Forces motorisée récupèreraient vite les distances perdues. A noter, dans cet ordre d' idée que dans les négociations de Vienne, suite de celle de Helsinki, les Soviets ont réussi à faire admettre par les Puissances Occidentales *que la Hongrie ne se trouvait pas en Europe Centrale*, ce qui leur permettait d'y conserver tout l'important groupe de divisions blindées qu'ils y gardent en vue de la conquête des ports de l'Adriatique et de la Méditerranée.

5) C'est dans cette atmosphère artificielle et dangereusement trompeuse de "sécurité et de collaboration" crée par l'Acte Final que les Soviets ont réussi à obtenir des Etats Unis et des autres pays occidentaux de forts crédits à long termes, des millions de tonnes de céréales, du matériel roulant, d'autres produits industriels et la téchnologie des pays occidentaux qui leur permettent de rétablir périodiquement leur économie endémiquement chancelante, et de renforcer leur puissance militaire déjà fortement supérieure à tout ce que l'Occident pourrait leur opposer, ainsi que le reconnaissent tous les experts militaires qui ont cru de leur devoir de par-

ler. Les mêmes subsides sont accordés aux gouvernements satellites du Kremlin.

6) A Helsinki personne ne s'est opposé ouvertement à ce postulat de la Doctrine Breznief qui autorise le Kremlin et ses suppots à participer directement ou indirectement à une guerre dite "de libération", ce qui dans le vocabulaire soviétique signifie un conflit où une nation encore libre se défend contre une agression ou une insurrection de caractère communiste.

A ce dernier propos, l'Europe ferait bien de prêter une certaine attention à des recentes déclarations de l'inéfable Mister Young, délégué des Etats Unis à leur ambassadeur "at large" en Afrique noire. Mr Young annonce un grand changement dans la politique des Etats Unis en Afrique, qui ne considéreront plus les agissements des Soviets dans ce continent, y compris bien entendu ceux des mercenaires cubains, comme contraires au processus de detente entre les deux super-Puissances.

Un coup d'oeil sur une carte géo-politique du Monde de actuel suffit pour nous montrer les progrés réalisés depuis Helsinki par l'entreprise internationale communiste et le recul correspondant sur tous les terrains — ordre interieur, diplomatique, territorial et militaire — du monde de la civilisation occidentale.

L'Eurocommunisme, inventé par Moscou pour permettre à ses partisans de se rapprocher autant que possible du pouvoir, d'y participer et finalement de le saisir, est accepté comme une évolution authentique du marxisme-leninisme par les politiciens égarés, corrompus ou epouvantés, même dans des pays où le communisme n'avait pas, jusqu'à présent, droit de cité. En Italie cet anesthetique, accepté comme partout de bonne grâce, a fait déjà des ravages peut-être irréparables, il a la voie libre en France et vient de la gagner en Espagne. Plus dangereux que jamais au point de vue social sous la peau de mouton qu'on lui a permis de revêtir, le communisme a passé l'arme de la terreur, à laquelle il ne renoncera jamais, à des groupes qu'il déclare incontrôlés et que les gouvernements bourgeois, se prêtant incompréhensiblement au jeu, acceptent comme tels.

Après le désastre américain au Vietnam et l'abandon de ce pays et de sa population à la terreur rouge-désastre dû entièrement aux groupes dits "progressistes" infiltrés dans l'appareil d'Etat Américain-d'autres pièces du domino asiatique ont été englouties par le Monde Communiste. Le Laos et le Cambodge sont aujourd'hui aussi le théâtre de massacres gigantesques et d'atrocités encore jamais vues dans une époque ou tant de sang innocent a déjà coulé et tant de souffrances inutiles ont été infligées. Le Thailand, la Birmanie, les Philippines, Formose, seront les prochaines victimes. Et le retrait, décidé par le Président Carter, des troupes américaines de la Corée du Sud annonce un nouvel abandon au bénéfice de l'Empire Communiste et le martyre d'une autre nation.

Le plus alarmant et le plus révoltant de ces tristes évènements est l'indifférence avec laquelle les gouvernements des pays civilisation occidentale, leur presse et l'opinion publique en général les considèrent et les acceptent.

Les Séparatismes qui sévissent en Espagne, en Grande Bretagne, en France, en Italie, au Thailand et aux Philippines, des séparatismes à "poing fermé", accompagnés la plupart du temps par un terrorisme systématique, pourraient dans certains cas tourner en guerres civiles, que Moscou et ses affilliés n'hésiteraient peut-être pas à qualifier de "guerre de libération" avec toutes les prérogatives que depuis Helsinki cette qualification accorde aux forces armées du Communisme.

Si pour la plus grande partie du public une telle possibilité semble un évènement purement hypothétique, c'est que ce public a oublié ce qui s'est passé en Espagne en 1936, et que les informations officielles et les informations standardisées de la Presse Internationale lui cachent et ce qui se passe réellement aujourd'hui en Afrique. L'Afrique est conquise présentement pour l'Empire communiste, par 20.000 mercenaires cubains aux services de Moscou, transportés selon les nécesités de l'Angola au Mozambique, du Mozambique en Zambie, en Ethiopie, en Erytrés et en Lybie.

Ce n'est pas seulement du tout un continent qu'il s'agit, dont la perte après celle du Continent Asiatique laisserait l'Europe entre un ennemi irréconciliable et un allié fort problématique, mais aussi de la plus importante des routes maritimes : la route du pétrole. Installés au Yemen, en Ethiopie, en Somalie, aux Seychelles, au Mozambique, en Angola et en Luanda, ce qui manque encore au Monde Communiste pour être les maitres de la Route du Pétrole c'est la main-mise sur les territoires et les populations de l'Afrique Australe. C'est contre la Rhodésie et la République Sud-Africaine que le prochain assaut se prépare et ce serait un miracle s'il ne finissait pas par triompher, puisqu'en cette entreprise les Soviets sont d'avance assurés du concours des Puissances Occidentales, follement acharnées à mettre fin à ce dernier bastion d'ordre, de sécurité, de civilisation et de progrès que le Monde devait à l'Europe, en Afrique et en Asie.

Oui, Helsinki fut pour les Puissances Occidentales une capitulation et pour les nations européenes captives, absentes de la Conférence, un coup douloureux à leurs illusions et à leurs espoirs. Le fait même d'avoir accepté les tyrans et usurpateurs, simples agents de Moscou, sous la botte desquels ces nations vivaient depuis plus de 30 ans, comme les défenseurs légitimes de leurs intérêts et de leurs aspirations, démontrait un outrageant désintérêt pour leurs droits et leurs libertés. Il est facile de stipuler de généreux principes relatifs aux "Droits de l'Homme". C'est à l'époque de plus cruelles violations jusqu'alors-de ces droits, à l'époque de la Révolution Française et de la Terreur, qu'ils furent théoriquement enregistrés. Mais il n'y a ni liberté, ni égalité, ni fraternité, ni justice possible pour l'individu qui appartient à une nation réduite à l'esclavage. C'est ce qu'on a feint d'ignorer à Helsinki, c'est ce que les généreuses envolées du Président Carter negligent aussi, et c'est ce qui constitue la tragédie du monde d'aujourd'hui. C'est du Droit des Nations qu'il s'agissait à Helsingfors et comme naguère à Genève en 1954, l'Occident n'a pas osé le reconnaître.

Parmi les raisons de cette abdication occidentale il n'est pas douteux que la principale soit dans le redoutable rapport des forces militaires de deux parties en présence. Les mêmes Puissances, grandes et petites, les signataires de l'Acte Final de Helsinki se réuniront le 18 Juin à Belgrade, pour évaluer l'ampleur et les résultats de l'application des stipulations du document par ses différents signataires et pour y apporter éventuellement les modifications reconnues necessaires. La situation militaire aurait-elle changé entre Helsinki et Belgrade en faveur des Alliés Occidentaux, de façon à leur offrir une plus grande possibilité de pression et d'influence en vue de l'établissement d'un monde où la Liberté et la Justice seraient rendues aux nations qui n'en bénéficient plus, et mieux assurées à celles qui en jouissent encore aujourd'hui?

Il y a deux aspects a cette question : Etats-Unis-URSS et Europe-URSS.

Lorsqu'on considère le premier c'est géneralement aux forces nucléaires et navales qu'on se réfère. Comme il n'est pas dans notre intention d'entrer ici dans des statistiques et des analyses approfondies, nous ne pouvons faire mieux que de nous en référer à l'opinion des professionnels, telle qu'elle a été souvent publiée, l'avantage qu'ils accordent à l'un ou l'autre des adversaires éventuels n'est pas suffisant pour les garantir-même dans le cas de celui qui aurait pris l'initiative-contre une opération de représailles probablement désastreuse. Rien d'important n'aurait donc changé à ce sujet entre Helsinki et la Conférence de Belgrade.

On ne peut arriver à la même conclusion en ce qui regarde la puissance navale des deux éventuels adversaires. Comme le reconnaissent les Amiraux américains eux mêmes, aussi bien par le nombre des unités que par leurs qualités (elles sont toutes relativement neuves), et par la disposition de bases déjà acquises, les escadres soviétiques sont déjà capables de disputer toutes les voies maritimes du monde à la totalité des forces navales alliées. Le seul avantage que les spécialistes accordent à ces dernières serait la supériorité technique du personnel responsable, officiers et équipage.

Ces mêmes considérations, relatives à la maîtrise des mers, s'appliquent évidement à la situation navale des puissances européennes pour lesquelles elles ont beaucoup plus de gravité car elles impliquent non seulement la possibilité des transports de troupes et de matériel à travers l'Atlantique *mais même la crédibilité en une semblable entreprise de la part des Etats-Unis*, en faveur d'une Europe engagée dans une guerre défensive d'où l'arme nucléaire serait exclue.

Quant aux chances qu'aurait l'Europe libre dans un pareil conflit, ce sont les généraux responsables de la défense du continent qui nous ont donné la mesure, quand on les laisse parler ou quand on essaye d'atténuer officiellement la gravité de leurs déclarations, les mieux informés qu'il y ait. Les deux commandants en chefs des Forces Alliées en Europe qui précédèrent le Général Haig, des généraux américains tous les deux, étaient d'accord pour estimer que dans le cas d'une guerre uniquement conditionnelle la défense occidentale ne pourrait s'organiser "qu'au sud de la France", un euphémisme, probablement, pour "derrière les Pyrénées". Les declarations et avertissements du Général Haig,quoique plus réfléchies, et celles de ses subordonnées, ne sont pas moins alarmantes. On donne huit jours aux divisions soviétiques pour arriver au Rhin, et pas beaucoup plus qu'à Hitler pour arriver à l'Atlantique.

En bref, tout examen honnête de la situation doit amener à la conclusion que seule "l'ombrelle nucléaire" américaine, vaguement promise dans les instruments diplomatiques relatifs à l'OTAN et à l'Alliance Atlantique, *protection fournie même dans le cas d'une agression soviétique qui ne serait que conventionnelle*-pourrait sauver les pays européens encore libres du sort de ceux qui n'auront pas été authentiquement representés à Belgrade et qui ne l'étaient pas non plus à Helsinki.

Cette ombrelle est-elle assurée? Les chefs civils et militaires responsables de la défense d'un continent générateur et encore responsables de la plus eclairés et humaine des civilisations, peuvent-ils baser leur politique et leur stratégie sur un tel espoir? Qu'ils se souviennent de toutes les occasions où l'appui américain aurait permis l'élimination définitive du cauchemar communiste et du danger soviétique, qu'il se souviennent surtout de la Révolution Hongroise et de la position ouvertement prosoviétique que le Président Eisenhower prit à ce moment là... et qu'ils en tirent la conclusion.

Quant aux victimes de cette trahison, elle est tirée depuis longtemps. Aucun gouvernement américain ne risquera une guerre nucléaire, encore moins la provoquera-t-il, en faveur d'une Europe attaquée. Il contemplera les évenements sur pied de guerre, et quelque en soient les résultats, s'en accomodera avec sa force militaire intacte.

Est-ce à dire que l'Europe est un continent irrémédiablement perdu? Cela n'est malgré tout pas le cas. Ainsi que le Président Eisenhower le signalait, mais fut le premier à l'oublier, l'Occident a dans son arsenal une arme, aussi puissante que les plus modernes engins de destruction, arme, dont par définition, l'usage est interdit aux Soviets. Nous le citons :

"Tout en maintenant notre vigilance chez nous et hors de chez nous, nous, nous devons nous appliquer à intensifier la volonté de liberté derrière le Rideau de Fer. Ces peuples sont dans l'arrière — cour des Soviets, et ce n'est qu'aussi longtemps que le monde extérieur leur rappelle qu'ils n'ont pas été oubliés qu'ils constitueront un élément de sauvegarde contre l'esprit agressif des Soviets".

Nous nous permettrons de faire appel aussi à la plume raisonnable et incorruptible de David Lawrence le directeur universellement respecté de *U. S. News and World Report*, qui du reste ne fait qu'appuyer l'opinion d'autres généraux qui eux n'auront pas perdu cette suprême occasion.

Et nous ajouterons que notre gouvernement ferait mieux de ne plus s'évertuer à conclure des arrangements avec de mauvaises gens et de se concentrer, au lieu de cela, sur un plan qui le mettrait en contact avec les peuples de derrière le Rideau de Fer :

ILS PEUVENT SAUVER LE MONDE!

C'est alors et rien qu'alors qu'on aura la paix.

Le moindre geste de solidarité avec les insurgés de Budapest de la part des Puissances Occidentales-tel celui que le Général Franco avait préparé et que le Président Eisenhower se hâta d'arrêter-aurait, nous le savons maintenant, soulevé aussi l'Allemagne de l'Est, la Pologne, et la Roumanie. L'abandon à leur triste sort des vaillant combattants Hongrois aurait pu porter un coup mortel à ces aspirations vers la liberté que le Président Eisenhower avait pris la responsabilité d'encourager et dans les quels David Lawrence voyait la rédemption possible du monde. Miraculeusement, il n'en fut rien. Mais la blessure était profonde et Helsinki ne sut pas en adoucir les effets. Belgrade sera-t-il plus intelligent et plus courageux à ce sujet?

Il s'agit de la providencielle potentialité militaire que représente le formidable pouvoir explosif accumulé parmi les peuples captifs depuis plus de trente ans-depuis plus de cinquante ans pour le peuple russe. Il s'agit de la seule arme valable que possède l'Occident. Elle est encore là, à sa portée, mais l'endurance humaine a des limites et de nouveaux immondes et incroyables moyens d'oppression viennent d'être inventés, ainsi que nous l'apprennent les nouvelles qui nous viennent de ce qui fut la paisible et prospère Indochine Française.

Perdra-t-on à Belgrade une nouvelle occasion de réanimer les forces qui seules peuvent offrir à l'Europe une chance d'echapper au sort que subit aujourd'hui le Vietnam, le Laos et le Cambodge?

POEME

LA CHEMAREA DE MAINE

Dragi camarazi!
Vă văd ca prin ceaţă,
în noaptea fumurie, lipsită de viaţă...
Cu brazde pe frunte,
ca nişte pâraie scobite în munte
şi ochii pierduţi în zarea cenuşie,
aşteptând o chemare
din depărtări să vie...

Dragi camarazi!
Vă simt curaţi,
ca freamătul pădurilor din Carpaţi
şi dornici de adevăr
şi de bine,
pentru o lume 'ntreagă...
Cea lume care vine!
Si'n zâmbetul speranţei
ce v'arcueşte gura,
al vostru gând n'ascunde
nici patima,
nici ura!...

Dragi camarazi!
Astăzi lumina-i tristă,
pâinea amară
şi apa sălcie.
Chemarea mult sperată din depărtări să vie
n'o auzim...
Dar într'o zi
va spinteca zările,
răsculând depărtările...
Căci lumea-i nebună
şi pământul are încă nevoie de furtună...

Dragi camarazi!
La chemarea de mâine
ce v'a fost căpătâi.
La chemarea de mâine
veţi veni cei dintâi?!...

ILARION ALBU PETRICAN

RUGACIUNE PENTRU TARA MEA!

Pentru Ţara asta de tămâie şi cer
Ce-aş mai putea Doamne să-ţi cer?
Căci nicăiri ca'n livezile sale,
N'au înflorit mai rodnic poruncile Tale.
Te poartă copiii, în ochi de-albăstrele
Şi fetele'n cepse tivite cu mărgele.
Babele'n pristoale şi prescură,
Duminica'n taină şi cumenecătură,
Iar cronicile, prăfuite'n mânăstiri,
Povestesc din păscălie şi psaltiri,
De voevozii noştri ce din fire
Te-au purtat în inimă, bună vestire!...

Pentru Ţara asta de tămâie şi cer,
Ce-aş mai putea Doamne să-ţi cer?
Decât să ne'ngădui a crede mereu,
Că mai este acolo sus, un Dumnezeu.
Şi va veni în curând o zi aleasă,
In care Bucovina, în zodii de mireasă,
Cu Basarabia, răpită, vor fi iară
Una şi aceiaşi nestrămutată Ţară,
Că n'o să rămână până-i lumea bulgaru şi hogea
In livada mării şi-n Dobrogea.
Un nou voievod să intre'n Transilvania.
Şi va răsări, ca din anvon, litania
Şi va fi atunci ca şi cum domnul a să stea
De veghe, neclintit tribun pe Ţara mea.
Şi n'o să ştiu de-atâta lumină'n curcubeu
Care ne e Ţara şi care-i Dumnezeu.
Dă-i Doamne, apoi Ţării să rămâie,
Pristol de prescură şi tămaie.
Voievod născut din spună să domnească
Peste noua Ţară românească.
Şi pentru toate câte i se mai cuvin,
Mă'nchin Ţie, Doamne, în vecii vecilor. Amin!...

De *V. Copilu Cheatră*

(Reprodus din Almanahul «Detunata».)

FLACARA MUTA (1927-1977)

Ard flacără mută
stors de doliul trist,
de dureri, oceane...
furtuni, uragane...
răscolind pământul,
renăscând cuvântul
profeţiei tale...
Rarău, Căpitane!...

Ard flacără mută
Sfânt Neam chinuit,
de hiene, viperi...
din iad moscovit...

Ard flacără mută
lăcrimând amar,
sărutând mistic
Cristicul Calvar!!...
Ard flacără mută...

ALEXANDRU SILISTREANU

DUREREA NEAMULUI

Mă frământ
tremur,
pământ...
bătut de vânt
fără mormânt...
Mă frământ
Neam al meu,
urcând Golgota
spre Dumnezeu...
Mă frământ
doliu, pustiu...
lacrimile
singure scriu...
Durerea Neamului meu...
Durerea lui Dumnezeu!...

ALEXANDRU SILISTREANU

FLACARE VIE

Bradul verde
bradul vieţii...
bradul speranţei
dimineţii...

Bradul verde
flacăra vie...
verdele verde
sufletu'nvie...

Bradul brad
sărută cerul...
camarad
tare ca ferul...
Bradul brad
sărută cerul!...

ALEXANDRU SILISTREANU

HRANA SPIRITUALA

de Serafin BRATOCEA

UN tânăr român, de curând scăpat din ţară, ne mărturisea că ceeace l-a isbit îndată ce-a intrat în contact cu activitatea celor din exil, a fost faptul că se insistă mult prea mult pe problema lipsurilor materiale (mai ales alimentare) şi nu se dă o mai mare atenţie LIPSEI TOTALE DE HRANA SPIRITUALA.

"Aici e toată hiba regimului comunist, toată slăbiciunea ce-l macină. Prin subţierea acestei hrane încearcă să reducă la zero rezistenţa omului. Dar cum omul nu poate trăi fără spiritualizare, chiar când n'o mărturiseşte, va fi veşnic în conflict cu cei ce-l împiedecă s'o atingă. Aceasta-i adevărata temă pe care trebue s'o desvolte exilul".

Gândind bine, tânărul refugiat are deplină dreptate. De bine de rău, cei douăzeci şi unu de milioane de Români, îşi duc zilele. Mănâncă, azi mai copios mâine mai de post, dar se descurcă. Asta nu înseamnează că problema alimentară (esenţială prin ea însăşi) ar pierde în ochii noştri importanţa ei "*tri-decenală*". Nici că nenumăratele cozi, pentru cele mai neînsemnate articole, ar fi floare la ureche şi-ar scuza incapacitatea guvernului de a face faţă. Dacă bietele gospodine romance n'au niciodată TOT ce le trebue, dacă biata populaţie tânjeşte după o serie de lucruri elementare, totuşi lumea se abate asupra a ceeace găseşte şi se restrânge la ce poate avea. Fiind vorba de lucruri de primă necesitate, omul este obligat să se adapteze. Suferă, dar tace! Duce lipsuri, dar nu moare de foame.

Deci, e vorba pur şi simplu de o lipsă de produse. Această situaţie descoperă neglijenţa şi incapacitatea regimului comunist, proasta organizare de distribuţie şi inexistenţa dragostei pentru popor, de care fac atâta caz comuniştii prin toate publicaţiile şi-n toate împrejurările.

Adevărata lipsă de care suferă Românul este lipsa celor necesare sufletului şi minţei. Adică, posibilitatea de a-şi întregi esenţa spirituală şi intelectuală din isvoarele nesecate ale religiei, filozofiei, ştiinţei şi literaturei universale, iar nu să se morfondească nemulţumit şi steril în cloaca rabinică a dialecticei şi materialismului marxist.

Ce hrană sufletească poate întâlni omul în "*creaţiile*" făcute sub comandă, după norme rigide, în care locul de frunte îl deţin cele 66 de laude obligatorii la adresa regimului, guvernului, partidului genialului şef care deţine puterea în acel moment şi-a neprecupeţitelor realizări socialiste pe tărâmul obştesc?!... Sau ce dulceaţă va găsi bietul român, atât de sensibil la lirica doinelor lui, când o Ileană Cosinzeană e pusă să urle pe glasul al treilea

Vine badea cu tractorul
Vine să-mi aline dorul
Dorul meu de activistă
Şi femeie comunistă
Dorul meu pentru frumos
Şi partidul glorios...

Intr'adevăr, e de o gingăşie rară! Simţi cum te furnică nostalgia plaiurilor româneşti, pline de auriul-roşietic al unui apus de soare legănat de ritmul duios al tractorului...

Aici stă toată drama neamului românesc sub cisma comunistă. In interdicţia ce-i este impusă de a se adăpa continuu şi liber din bogăţia gândirei universale, de a se exprima aşa cum îl îndeamnă sufletul şi structura sa intimă, de a crea nestânjenit şi mândru tot ceeace instinctul creator şi sensibilitatea lui excepţională îi dictează.

Asta-i hiba fatală a comunismului! Această incapacitate de a înţelege omul, de a-i simţi aspiraţiile, de a-l ajuta în elanul său de creaţie şi înălţare. Bazat pe coordonatele unui materialism vulgar şi primitiv, e incapabil să înţeleagă necesităţile umane ca depăsesc materia şi imediatul. Si-atunci reduce totul la nevoile primare, la această uniformizare generală care-i uşurează dominarea şi conducerea maselor.

Un lucru însă n'a înţeles comunismul. Că tirania, brutalitatea şi ura contra spiritului ce-i stau la bază nu vor fi niciodată în stare să înfrângă forţa vitală şi dorinţa de cunoaştere a omului. Acesta va suporta asprele circumstanţe impuse, dar în fundul fiinţei lui va adăposti permanent dorul de creaţie şi de exprimare liberă, ceeace constituie esenţa nemuritoare a genului omenesc.

Guvernul dela Bucureşti nu-şi dă seama de prăpastia ce se lărgeşte între regimul comunist impus cu forţă şi poporul român supus fără'ncetare acestei crize de conştiinţa. Lipsa de hrană spirituală şi de libertate de exprimare e o dinamită mai puternică decât sărăcia sau conflictele sociale. Şi cu cât opresiunea şi interdicţia vor fi mai aspre cu atât regimul comunist va fi mai slab. Si-aşa cum îl ştim, incapabil de-a înţelege omul şi cerinţele superioare ale acestuia, regimul marxist dela Bucureşti va adânci mereu prăpastia ce-l desparte de neamul românesc. Nu-i departe ziua când forţele sale opresive vor fi incapabile să mai menţină o "*ordine*" bazată pe tot ce-i mai anti-natural şi mai anti-românesc.

Deoarece, hrana spirituală, aceea care înalţă şi întregeşte omul nu poate fi înlocuită de ideile hibride ale unei ideologii materialiste sau de surogatele unei "*creaţiin*" supusă calapodului oficial al unui regim politic. Omul nu se poate desvolta şi deveni un cetăţean loial decât într'un regim de libertate de gândire şi exprimare. Adică un regim care-i asigură hrana spirituală indispensabilă. Fără acest stimulent permanent OMUL DEVINE NE-OM, ca toţi roboţii ce îngroaşe hoardele militante ale regimurilor marxiste.

Să luăm deci aminte asupra acestui aspect şi să ne concentrăm efortul acolo unde slăbiciunea comunismului este totală.

NU PLANGETI MAME...

Nu plângeţi, mame, feciorii căzuţi în luptă
de le-a fost geamătul lung,
de le-a fost carnea ruptă,
sub ploaia grea de foc...
Si nu-i priviţi, ca pe cei lipsiţi de noroc
de li s'a curmat firul
pe-o cărare uitată,
pe-un dâmb părăsit,
de n'au putut măcar să vă cheme
în clipa în care-au murit...
Nu-i plângeţi, mame, cu lacrimi de dor!
Au nu ştiţi dece nasc eroii,
dece luptă,
dece mor?...
Azi trupurile lor s'au înfrăţit cu pământul,
cu marea şi cerul,
cu iarba şi vântul...
Dar sufletele lor pentru voi şi neam veghează
deschizând viitorul,
pe locul unde sângele scurs
le-a îndoit în ţărână piciorul...
Fiţi mândre, mame, de feciorii căzuţi pentru Ţară!
Din jertfa lor de sânge,
biruitor se'nalţă
o nouă primăvară!...

ILARION ALBU PETRICAN

SPANIOLII

de Johann URWICH

RESTUL închişilor erau minorităţi neînsemnate şi foarte variabile. In general, în orice închisoare sau lagăr sovietic, găseai tot globul. Spaniolii, de pildă, erau de toate nuanţele şi se aveau ca dracii între ei. Teribili sunt oamenii când intră dihonia politică şi vrajba religioasă între ei! Erau de exemplu Spaniolii din Divizia Azul, trimişi de Franco în mod simbolic pe frontul de răsărit. Pe şapte din cei unsprezece, i-am cunoscut şi eu. Foarte duri, foarte mândri, erau impenetrabili şi distanţi. Mostră a nobleţii, un hidalgo desăvârşit aducând cu Don Quijote, era căpitanul aviator Arensio. Lupul opus, haimanaua desăvârşită era locotenentul Paco, fiul unui general de pe undeva din Barcelona. Un al treilea era poet, şi pe cât spuneau ei, un poet bun. Acestuia îi aplicau ceilalţi legea tăcerii. A sfârşit prin nebunie. Foarte ciudat grupul acesta compact şi totuşi divers de spanioli. Erau o citadelă. Intotdeauna erau la un loc, acţionând după indicaţiile "sfinxului" Arensio, care nu vorbea decât foarte rar. Nu l — am văzut zâmbind niciodată. In fond nu se înţelegeau deloc între ei, după cum mi-a şoptit Paco, care învăţase româneşte perfect. Paco era în stare să povestească, foarte volubil şi cu mult haz, orice, mai ales filme, într'o românească extrem de pitorească şi cu tare multe, multe înjurături. Diverşi ca temperamente, erau întotdeauna împreună. Singurul care s'a abătut de la canoanele lor secrete a fost poetul, căruia, aplicându-i-se legea tăcerii, a înnebunit din pricina izolării în cadrul acestui grup sufocant. Pedeapsa i-o aplicaseră pentrucă stătuse de vorbă cu un comisar politic sovietic, care îl chemase la NKVD. Repetarea de două sau trei ori a acestei vizite îl făcuse pe Arensio-şi probabil şi pe ceilalţi-să tragă concluzia că respectivul dăduse informaţii comisarului. In consecinţă luaseră hotărîrea de a-l izola prin tăcere. Chiar dacă vorbea el, nici unul din membrii grupului nu i-a răspuns niciodată. A fost cel mai sibilic grup de oameni pe care l-am întâlnit vreodată. Ce se petrecea între ei, nici volubila asta de haimana care era Paco, n'a scos niciodată vreun cuvant. Clar a fost că asupra acestor impenetrabili hidalgos, comisarii politici sovietici, cu toate încercările lor, n'au avut nici un fel de influenţă. A rămas singurul bloc nespart.

Alţi spanioli erau foştii copii pe care sovietele, dându-le găzduire, îi salvaseră în timpul revoluţiei spaniole, aducându-i cu vapoarele. Două sau trei vapoare cu copii care, cum spuneau ziarele vremii, fuseseră salvaţi de la moarte de către Uniunea Sovietică. Pe o parte dintre aceşti copii i-am întâlnit în lagăre, pentru motive foarte diverse. Predomina însă unul: toţi înghiţiseră foarte greu propaganda sovietică. Ii turmentase, dar cereau să fie trimişi acasă. Aceste slăbiciuni, deşi nu cunoscuseră decât viaţa de sub cerul sovietic, n'o digerau; nu se acomodaseră cu ea şi voiau întoarcerea acasă. Tânjeau după cerul Cataluñei şi al Granadei. Urla în ei corrida...

Imprăştiaţi prin toată Uniunea, se întâlneau fără să vrea în lagăre. S'au căutat o vreme, dar apoi s'au îndepartat de grupul franchist. Nu se înţelegeau nici între ei. Şi totuşi unii dintre ei erau dintr'o generaţie şi de o vârstă cu exuberantul locotenent Paco. Dar acestor copii le era dor, aveau în ei chemarea patriei, pe care n'o cunoşteau şi cu care-aproape sigur-nu s'ar fi putut înţelege, cum nu s'au putut înţelege cu cel mai de înţeles dintre franchişti: Paco.

Ciudaţi sunt oamenii! Copiii aceştia nu mai ştiau nici ei ce sunt. Au fost salvaţi, dar nu s'au putut integra în viaţa care li s'a oferit. Viaţa aceasta nu răspundea nervilor din adâncuri şi nu s'au asimilat. Salvatorii au devenit tiranici. Ii reţin silit deşi ei vor să meargă acasă. Dar acasă nu vor ajunge poate niciodată, pentru că sovieticii sunt cum sunt. La ei şi dragostea este cu sila. Vrei sau nu vrei tu: vreau ei şi gata! Şi te copleşesc cu dragostea până la sufocare. Iţi prind mâna frăţeşte şi ţi-o strâng cu atâta putere şi cu atâta fierbinţeală, până ţi-o sdrobesc. Şi după tipic, aşa au făcut şi cu copiii spanioli pe care i-au salvat. De dragul cui? S'ar părea că tot din gigantism, s'ar părea că tot din complexe. Să fac eu ce nu face nimeni. O nevoie absurdă de a ieşi din comun. De a dovedi altora şi a se convinge şi pe sine că este. Dar că este altceva decât ceiace de fapt nu poate sau este foarte greu să fie. Bizar! Solul acesta de nebunie a făcut şi continuă să facă multe rele! Prea multe. Ştiu însă că uneori nebunilor li se pune cămaşa de forţă.

Până atunci, copiii aceştia deveniţi maturi din dragostea sovietică, tânjesc prin lagăre, pe când Pasionaria-Dolores Ibarruri-le trimite salutări şi discursuri din Kremlin. Ii păstrează pentru diversiuni viitoare sau brigăzi de intervenţie, viitoarele brigăzi internationale? Calcule politice în perspectivă, raţiune superioară? Dar unde sunt prea multe calcule, nu mai este viaţă. Dovada este prezenţa acestor copii. Neacordul lor s'a tradus, într'un fel sau altul, în proteste. Iar protestele i-au adus aici în puşcărie, pentrucă sovieticilor le place unanimitatea! Protestatarii sunt consideraţi dăunători aici, dar sunt buni în miezul vieţii burghezo-imperialiste. Acolo îi şi cultivă, plătindu-i chiar dacă plata lor e aşa de costisitoare încât aici — în U. R. S. S. — lasă umanitatea flămândă şi goală.

Aşa dar, copiilor spanioli li s'a aplicat tipicul dragostei sovietice, şi-i strânge mereu la piept. Nu-i mai slăbeşte nicicum. Aşa cum nu-i mai slăbeşte pe Komi, pe Ucrainieni, pe Finlandeji, pe Letoni, Estonieni, Lituanieni, Polonezi, Kirchizi, Kazaci, Armenieni, Uzbeci, Başchiri, Ciuci, Tătari, Georgieni, Neneţi, Eschimoşii peroşi, Aimo Calmuci şi mai recent pe Cehoslovaci, Ruteni, Unguri, Germani, Români, Mongoli... Aceştia toţi sunt fraţi! Fraţi oblăduiţi de aceiaşi mamă!!!

Afurisită dragoste!... Păi da, pentrucă asta-i convieţuirea paşnică şi întrajutorarea frăţească împotriva imperialismului colonialist. Asta e cu totul nou şi altceva decât ceiace fac bestiile de portughezi în Angola, explotatorii belgieni în Congo, ceiace fac satrapii anglo-americani în restul lumii...

... Istoria însă nu vorbeşte nici despre aceşti copii...

Dar mai erau şi alti spanioli. Aceştia aveau o istorie şi mai istorie. Fugiţi în timpul revoluţiei sau după înfrângere de groaza lui Franco, au capătat azil politic în Franţa. Alţii, pe parcurs, au schimbat azilul Franţei, cu al Uniunii. Nu face nimic, pentrucă oricum, cândva se vor întâlni. Când Franţa înfrântă va ceda diviziilor blindate germane, toţi spaniolii-în afară de acei care s'au îndreptat spre alte zări-aceştia su fost aduşi în Germania şi închişi în diverse lagăre. Dar însfârşit norocul le-a surâs! Germania a fost înfrântă la rându-i şi trupele sovietice "eliberatoare", i-au scos la lumină. Au fost îmbrăţişaţi cu dragoste frăţească şi li s'a întins mâna prietenească şi caldă a salvării! Au fost duşi în ţara libertăţilor, în ţara în care doriseră demult să ajunga. Dar după o vreme, în circumstanţe şi din pricini variabile de la caz la caz, foarte greu de precizat şi de înşiruit aici-au ajuns din nou în lagăre. Familii şi clanuri întregi. Unii dintre ei cu copii, unii desperechiaţi, alţii şi cu copiii copiilor lor. Sosirea unui astfel de grup, cu copii de toate vârstele, cu alţii pe cale de a veni pe lume, într'o iarnă viforoasă, în lagarul în care eram atunci, a fost un adevărat babilon. Femeile şi copiii au produs o explozie generală. S'a deslănţuit scandaluri şi cancanuri. Copiii mici plecau după cerşit, pe la alţi cerşetori, desbrăcaţi şi nemâncaţi...

Grupul acesta extrem de gălăgios, certăreţ şi bătăios, a fost cel care cred eu-a făcut mai multă fiere căpitanului Arensio. Autoritatea grupului franchist era şi mai subliniată.

Incercările de apropiere între aceste grupuri au fost zadarnice. Nu i-a putut apropia nimic, nici chiar dispreţul lor comun fată de autoritatea sovietică, nici lipsurile, nici depărtarea de patrie de care absolut toţi vorbeau la fel de frumos şi cu aceiaşi căldură în suflet... Lua-v'ar dracu de oameni! Cine şi ce să mai înţeleagă... Nici Paco n'a putut să fie de acord cu destrăbălarea şi promiscuitatea noului grup. Pentru ei, o singură fetiţă, Regina-născută în lagăr-era slăbiciunea tuturor. Dar ea îi prefera pe Români. Şi ciudat, Românii erau singurii care întreţineau legături cu toate grupurile de spanioli. Iar dacă aveau ceva de rezolvat sau de comunicat între ei, o făceau întotdeauna numai prin grupul românilor, niciodată direct. Şi ca un fapt divers, amintesc că a fost un anticar român, prin ce mijloace nu ştiu, care a facut rost de o geografie şi o istorie spaniolă, în care erau şi fragmente literare, pe care a dăruit-o cu dedicaţie acestor copii spanioli, care-şi jucau şodronul între triplele sârme ghimpate ale lagărului, printre care circulau legaţi pe sârme, câini lupi vânjoşi...

Astea toate sunt lucruri care când intră în minte nu se pot uita... Ce-o fi rămas în mintea fragedă a copiilor spanioli?

Dar ce s'a întamplat cu ceilalţi, pe unde au ajuns?

Pe unul din ei l-am întâlnit în anul 1951 în lagărul 2, mina 7 din Vorkuta. Il chema Don Carlos. Avea o condamnare de 25 de ani pentru spionaj în favoarea imperialiştilor, dar el se afla în U. R. S. S. din timpul războiului civil din Spania, 1936-1939. Un hidalgo care voise din senin să vadă răsăritul soarelui roşu şi care acuma putea să se încălzească la umbra Aurorei boreale... Cum de ajunsese aici şi ce-l determinase să renunţe la cerul Sevillei sau Barcelonei, sau la umbra platanilor din Cordoba?!!!

In timpul acesta luam lecţii de spaniolă de la un fost şi viitor diplomat german, Cristian Zinser (despre care voi mai vorbi), dela care am auzit că în ultimul transport, sosise în lagar şi un spaniol. L-am căutat şi l-am găsit. Aveam nevoie de el pentru a conversa în spaniolă, în afară de profesor. Greu m'am putut lipi de el, dar cu timpul ne-am împrietenit. Era un om foarte tacut, sau mai mult, cred că îi era groază să vorbească. Poate că trecutul îl învăţase să se ferească de toţi. L-am întrebat într'o zi, aşa într'o doară, ce l-a adus, sau mai bine zis, cum a ajuns tocmai aici, căci fiecare din noi aveam povestea noastră.

M'a privit lung. După ce a tuşit de câteva ori-căci era bolnav de plămâni, cum am constatat mai târziu-, mi-a surâs, zicându-mi:

—Bunul meu prieten, îmi plătesc păcatele şi blestemele aduse de aurul indienilor!

—Cum aşa?, îl întrebai nedumerit. Nu puteam înţelege enigma care se ascundea în spatele acestor vorbe. Noi suntem în ţara eschimoşilor, în tara sovieticilor. După câte ştiu eu, indienii se află în America şi ei foarte puţini, dacă este vorba de ei. Ori poate că vrei să vorbeşti de indienii din India lui Gandhi?

—De primii e vorba, dar mai ales de aurul lor! Acesta este gândul şi visul care mă terorizează de când sunt aici.

—N'ai vrea să fii mai explicit?

—Ba da, dar ce am să-ti spun este lucrul şi faptul pentru care am primit 25 de ani, cu care m-au blagoslovit cei de la Tribunalul militar sovietic. Sunt originar din sudul Spaniei şi am fost militar de carieră. In timpul războiului am fost pentru binele Spaniei-aceasta era credinţă mea pe atunci-de partea republicanilor. Mă trag dintr'o familie foarte veche, din care cauză aveam peste tot relaţii şi toate uşile îmi erau deschise. Am fost de multe ori în apropierea unor personalităţi marcante în conducerea republicanilor, de exemplu Manuel Azaña, preşedintele de Stat, Largo Caballero primul ministru, ba chiar şi cu profesorul Juan Negrin, ministrul de finanţe, şi alţii. Aceste cunoştinţe, apoi înfumurarea mea, încrederea şi orbirea, prostia şi nebunia, revolta şi ura, m'au adus aici. Ce să-ţi spun, a fost un vis urît, dar adevărat, târziu recunoscut de mine, în trecerea dintr'o etapă în alta, trăgând la jugul la care mă înhămasem.

—Dacă ai avut relaţii aşa de mari, de ce ai venit aici? Să vezi răsăritul soarelui răsărit, sau doreai să vezi răsăritul stelei polare?, i-am zis eu în glumă.

—Nu, este cu totul altceva!

Noi spaniolii am cucerit întreaga America centrală şi de sud şi am luat tot ce era de luat, dar mai ales aur. Da, aurul împreună cu blestemele băştinaşilor indieni sacrificaţi. Lucram şi aveam legături cu "Biroul 2" de unde aflasem, imediat după începerea războiului civil, de sosirea unui general sovietic de N. K. V. D", ca om de legătură între guvernul spaniol şi cel sovietic. Fiind un specialist în informaţii şi contrainformaţii, îl trimisesră aici în calitate de consilier. Il chema, dacă nu mă înşel, Orlov Alexandru, sau aşa ceva, şi era poreclit Suedezul (Schwed). Avea biroul său în cadrul Ambasadei sovietice din Madrid.

Nu cunosc bine toate dedesubturile, dar am primit misiunea de a veni în U. R. S. S., din partea unor personalităţi republicane. Eram împuternicit să apăr drepturile Spaniolilor, care după câte se vede, fuseseră traşi pe sfoară. Acest şmecher de NKVD-ist încărcase între 7500 şi 8000 de lădiţe a câte 60-65 kg. de aur, bare sau monede, cu aprobarea guvernului spaniol şi cu complicitatea ministrului Marinei I. Prieto, care a pus la dispoziţie marinarii pentru a încărca aurul în camioanele sovietice aparţinând unei unităţi de tancuri decurând debarcată în portul Cartagena. Intr'o peşteră apropiată de oraş se afla un depozit de muniţii, unde era adăpostit şi o parte din tezaurul spaniol. Aurul a fost transportat numai noaptea şi încărcat pe vapoarele sovietice, din cauză ca se fereau ca populaţia civilă să nu afle de această trădare. Mai exista şi pericolul ca Italienii sau Germanii să afle de acest transport. Primii puteau captura vapoarele în Mediterană, secunzii puteau bombarda şi scufunda vasele în portul Cartagena.

Vasele sovietice încărcate cu aurul spaniol, au părăsit portul escortate de vase de război spaniole, la sfârşitul lui Octombrie 1936.

Pe fiecare vas, patru la număr, se afla câte un delegat spaniol ca însoţitor. Descărcat la Odesa numai de NKVD-işti, fu transportat sub mare pază şi taină la Moscova.

Stalin putea fi mulţumit de ploconul primit la care nu se aşteptase nici nu gândise, mai ales că nu eliberaseră nici o chitanţă sau barem o adeverinţă scrisă de mână, cum este obiceiul.

Se vede treaba că cei care cunoşteau această afacere îşi dădeau seama că greşiseră şi le era teamă ca lucrurile să nu transpire. Deaceia într'o hotarîre secretă, au fost delegaţi cinci oameni de încredere şi trimişi pentru a rămâne în U. R. S. S., dacă republicanii vor pierde războiul. Aici aveau misiunea de a supraveghia ca aurul să fie bine administrat. Din el să fie ajutaţi toţi refugiaţii, emigranţii, dar mai ales copiii spanioli duşi în U. R. S. S.

Războiul l-au pierdut, mulţi spanioli s'au refugiat în Franţa, unde au fost internaţi. Unii au ajuns cu chiu cu vai în ţara făgăduielilor, aici la Moscova, dar cine să le dea ajutor? Intelectualitatea republicanilor aflaţi în U. R. S. S. era demoralizată; ce să mai spun de soldaţi, după ce au văzut adevărul cu ochii!!!

Agonia se prelungi cu începerea războiului mondial, dar după ce acesta se termină, nici un spaniol nu mai dorea să rămână în Uniunea sovietică, simpli muritori de foame în colhozuri. Unii se răzvrătiră, dar au fost puşi imediat la punct de NKVD-işti şi internaţi în lagăre cu copii cu tot. O mică parte din copii a fost trimisă înapoi în Spania, dar majoritatea au fost reeducaţi şi au primit sarcini.

Aveam bani şi nu-i aveam! Nu puteam să ne ajutăm compatrioţii în nici un chip. Iar felicitările, discursurile sau strângerile de mână, chiar dacă acestea erau făcute de Dolores Ibarruri, nu-i încălzeau, şi nu le umpleau burta, ci rămâneau la acelaş castron de borş şi la o lingură de caşă!?

Trăiam ca ţiganii şi eram mereu deplasaţi dintr'un loc în altul, ca robii. I-am văzut cu ochii mei în lagărul de la Oranki şi'n altele, dar cu părere de rău trebuie să spun că numai promisiuni puteam să le transmit.

—Bine, bine, dar cum ai ajuns aici, când erai un roşu?, îl întrebai.

—Războiul se terminase, dar pentru oamenii noştri nu se vedea nici o speranţă. Cu mici excepţii, pentru uzul propagandei, câteva zeci de spanioli au fost repatriaţi în Spania.

La una din şedinţele pe care membrii şi forţele conducătoare ale guvernului din exilul spaniol le-au făcut, am fost aşa de enervat, încât mi-a sărit ţandăra şi am pus problema aurului spaniol jefuit de sovietici. Nu am primit răspuns, dar după două zile am fost chemat la NKVD. Iar ce a urmat, poţi să vezi înaintea ta. O stafie omenească cu o condamnare de 25 de ani, pentru spionaj, etc. etc. Bătut, măcinat la toate oscioarele şi grav bolnav de plămâni, în orice caz, zilele îmi sunt numărate.

Acum ştii mai mult decât trebuia!!

Eşti tânăr, dacă scapi cumva din iadul ăsta, spune tuturor că Don Carlos a fost corect şi a murit pentru Spania şi n'a trădat secretul celor cinci. Cine trebuie să ştie, ştie cine este Don Carlos.

Aşa îşi încheie povestea vieţii sale legată de aurul Spaniei, un muritor de hidalgo!

La câteva săptămâni este dus grav bolnav prin intervenţia Doctorului Karol, despre care am vorbit, în Sangorodok. Dar şi de aici, la începutul lui 1953, a fost dus spre Sud, unde?, numai Dumnezeu şi NKVD-ul ştiu!

* *Fragment din cartea "Fără paşaport prin U. R. S. S.", vol. II, în manuscris.*

LA JEUNESSE,

PORTEUR DU DRAPEAU DE LA LIBERATION NATIONALE DERIERE LE RIDEAU DE FER

par Faust BRADESCO

LA Conférence de l'A.B.N. qui a eu lieu à Londres, en octobre 1976 a été placée sous le signe de la *liberté* et du *nationalisme*. Ce sont les seuls éléments capables de tenir en échec l'offensive communiste, parce qu'ils font partie de la structure intime de chaque individu. Or, il y a une incompatibilité foncière entre la liberté, le nationalisme et le communisme.

Cependant, l'idéal qui nous anime n'est plus seulement le signe de reconnaissance de notre organisation anti-bolchevique. Il prend aujourd'hui l'aspect combatif qui doit nous aider à sauver ce monde qui se laisse avaler morceau par morceau par le Moloch rouge. Partout, on aspire à la liberté et on adopte les normes profondément humaines du nationalisme. Ce sont des faits qui rehaussent le prestige de ceux qui ont toujours entrevu ces valeurs uniques et ont combattu pour les faire comprendre à tous.

Bien entendu, nous sommes présents dans l'histoire par le simple fait d'exister et de nous affirmer en tant que front anti-communiste. C'est déjà beaucoup dans un monde qui penche aveuglément vers la gauche, bien que se déclarant prêt à combattre le péril gauchiste.

Mais, en tant que ressortissants des pays d'au-delà du Rideau de Fer, nous avons l'obligation de surmonter cette attitude passive. Nos positions doivent être nettes, précises, incontestables. Et nous devons surpasser pour deux raisons impératives :

D'abord, pour honorer l'engagement solennel que nous avons tous pris d'ouvrir les yeux de l'Occident sur le danger qui le menace.

Ensuite, pour devenir autant que possible un exemple permanent pour ceux qui, dans nos pays d'origine, luttent dans des conditions précaires contre l'ennemi commun.

C' est le *fait essentiel* dans la réalité qui nous entoure. Il y a au-delà des barbelés qui séparent les deux mondes, un combat impitoyable et continu au nom des mêmes principes et de la même cause que nous défendons. Il ne faut pas oublier, et moins encore sous-estimer, le fait que —malgré la terreur déchaînée contre ceux qui n'acceptent pas la tyrannie implantée— nos patries lointaines fourmillent d'une action souterraine. Action, peut-être un peu désorganisée, mais pleine d'espoir, d'enthousiasme et de courage.

Il y a des gens qui combattent et qui tombent!

Des gens qui aiment leur patrie et souffrent en la voyant sous la botte de l'oppression rouge.

Des gens qui ne font pas de plan mirifiques, qui ne marchandent pas leurs sacrifices et qui se livrent en holocauste sans réticences et sans regrets.

On en parle peu dans cet Occident désabusé!...

Cela ne peut nullement nous surprendre. La presse occidentale, la "*grande presse*" comme on dit, se trouve entre les mains des accolytes du marxisme ou de ceux qui ne pensent qu'à la manière de s'accomoder pour le mieux des courants à la mode et à ne pas fâcher non plus les potentats du jour...

Ce serait aller trop à "*contre courant*" et ce serait trop dangereux pour leurs privilèges acquis, que d'apporter au grand public la nouvelle qu'au-delà des Rideaux de fer, de bambou et de paille de riz, il y a *une conscience combattante*, il y a des gens qui luttent —dans des conditions autrement périlleuses pour la libération de leurs peuples et l'écrasement du fléau communiste. L'étonnement serait trop grand et la mystification au sujet de l'harmonie édénique que l'on dit régner dans les régimes marxistes, durement entamée.

Il est plus facile, plus spectaculaire et plus au goût du jour d'exposer les éclats d'arme des terroristes et de rendre hommage à un ridicule "Front de libération Polisa*rio du Sahara Occidental*" que de parler de l'existence et d'encourager le combat véritablement inégal et mortel des Solidaristes russes et ukraïniens, des nationalistes croates, des légionnaires de la Garde de Fer roumaine ou des guerillas indomptables des nationalistes vietnamiens... Ceux-là si l'on peut les qualifier de "*nazis*", de "*bandes d'assassins*", de *mercenaires de la CIA*", on leur fait l'honneur d'une première page. Si au contraire, ces qualifications ne peuvent pas être adaptées, on les ignore tout simplement. C'est la coalition du silence, dans sa plénitude politique!...

Je ne vous apprends rien qui ne vous soit connu en détail, à vous qui appartenez à ces groupements éthniques engagés à mort contre le despotisme communiste. Mais, ces vérités doivent —PAR NOTRE INTERMEDIAIRE— percer le mur de l'indifférence et du silence qu'on dresse sans arrêt pour que *le monde libre* vive dans l'ignorance et pour que *le monde cauchemardesque* soumis à l'étoile rouge surgisse comme une terre du calme et de non-controverse politique.

Or, la réalité est tout autre!

Dans le monde de l'angoisse permanente, le CALME dont on fait tellement de cas, l'ADHESION INCONDITIONNEE des individus qu'on affiche à travers, N'EXISTENT PAS! Ce n'est qu'un paravent de mensonges!

Il n'y a dans le monde communiste NI calme, NI adhésion inconditionnée. Il n'y a que larmes et souffrances! Il n'y a que haine retenue et désir de vengeance contre ce régime inhumain et contre ses vils séides.

LA RESISTANCE EXISTE!

Tant active que passive, selon les circonstances et les possibilités locales. Mais elle est partout présente, infatigable. Personne ne pourrait la nier et moins encore les autorités communistes qui doivent la réprimer.

Bien entendu, la résistance anti-communiste —véritable réaction instinctive des peuples asservis— ne recourt pas à ces manifestations bruyantes dont rafolle l'Occident. Mais elle est d'autant plus redoutable et redoutée par les régimes communistes. Ils sentent que quelque chose d'essentiel leur échappe et que ce "*quelque chose*" est prédestiné à devenir le raz de marée qui les emportera...

Cette résistance est d'autant plus insaisissable qu'elle est le fait de toutes les couches de la population. Cependant, au milieu de tous, comme un signe précurseur de la grande déchéance, il y a LA JEUNESSE ;... Des cohortes entières de jeunes gens, qui constituent la base de la protestation et de l'affranchissement spirituel.

Dans l'existence de ce phénomène réside la décadence des principes marxistes et la preuve de leur incapacité fondamentale de constituer un pôle d'attraction pour l'individu. Si la jeunesse rejette comme inadmissible l'idéologie marxiste et sa manière d'envisager l'avenir de la nation, c'est le signe que son temps est révolu. Plus tôt qu'on ne le pense, le communisme tombera!

Ces jeunes gens, la plujart nés depuis la main-mise du socialisme scientifique sur les nations respectives, commencent à se rendre compte de ce qui se passe autour d'eux :

Ils ont assisté à toutes les *atrocités* et à toutes les *injustices* commises par les bourreaux du régime dit "du peuple et pour le peuple".

Ils ont pu juger des *inégalités effrayantes* qui s'accentuent entre les bien-aimés du régime et la masse de la nation dont ils font partie.

Ils ont pu constater l'état de *pénurie intellectuelle* qui sévit dans tous ces pays asservis à une idéologie insouciante des caractéristiques de la personnalité, de la vocation et de la liberté de création.

Ils ont pu sentir sur leur propre dos le poids de la *discrimination de classe*.

Ils se sont rendu compte de la différence qui existe entre leur *misérable condition sociale, économique et tout simplement humaine*, par rapport à la condition de de la jeunesse des pays libres.

Ainsi, l'étonnement du début est devenu amertume, pour déboucher en fin des comptes sur le dégoût et la colère.

Mais, au-delà et au-dessus de toutes ces constatations, se révèle aux yeux de cette jeunesse ardente et courageuse, une faille capitale dans l'idéologie et le régime communistes : LEUR ETRANGE INCAPACITE DE COMPRENDRE LA JEUNESSE. Ce qui l'éloigne de plus en plus de cette idélogie et des régimes.

Actuellement, mis à part certains individus timorés ou certains adulateurs, il n'y a plus aucune affinité entre la jeunesse des pays subjugués par le communisme et les régimes qui le représentent.

Le communisme est incapable de comprendre l' âme des jeunes, même s'il les attire souvent par son côte "*action*". Une fois installé dans un pays, il bloque tout élan de création et d'épanouissement, imposant bêtement une informisation générale, incompatible avec la nature humaine. Pour cela, malgré des efforts gigantesques pour s'approprier spirituellement la jeunesse par des promesses, une éducation forcée, des châtiments, etc., le communisme n'a pas réussi à infiltrer dans l'âme et dans l'esprit des jeunes LE MOINDRE IDEAL COMMUN. Il n'a fait que désaxer les faibles et rendre plus méfiante la grande majorité.

C'est là la débilité et l'insuffisance du bolchevisme.

Dans cette incapacité structurelle d'inculquer, ou du moins d'insuffler, un IDEAL à une jeunesse qui se cherche et qui aspire à de grandes réalisations.

Car :

— Essayer de s'approprier les jeunes gens par des promeses fallacieuses et l'offre de situations matérielles N'EST PAS UN IDEAL! Ce n'est qu' un *simple moyen de séduction*, tout juste bon à attirer les lâches et les profiteurs.

— Leur bourrer le crâne de doctrine marxiste obligatoire —doctrine insipide et dépourvue de réalisme— N'EST PAS UN IDEAL! Ce n'est qu'une *perpétuelle oppression mentale*.

— Leur faire ingurgiter la "dictature du prolétariat" et la "destruction du capitalisme" comme seuls moyens pour faire régner l'harmonie sociale et l'égalité, alors que cette jeunesse voit les inégalités flagrantes qui dominent le régime, N'EST PAS UN IDEAL! Ce n'est qu'un effort superflu pour *maintenir vivace une haine* qui ne devrait pas existter.

— Enfin, leur imposer l'obéissance à un régime qui, dans sa structure idéologique autant que dans ses vues politiques, n'a aucune affinité avec les aspirations et la nature intime de la nation à laquelle il s'adresse, N'EST PAS NON PLUS UN IDEAL! Ce n'est qu'*incapacité de comprendre les véritables tendances naturalles* de toute jeunesse saine et enthousiaste.

Sans un idéal lié aux sources profondes, spirituelles, de la nation aucune jeunesse au monde ne répondra à un appel politique. Et c'est le cas dans l'empire rouge.

Cette jeunesse indomptable, appartenant à toutes les nations subjuguées par le bolchevisme N'A PAS ETE CAPTEE! Elle échappe chaque jour davantage à la férule communiste, portés vers les appels telluriques et métaphysiques de la nation.

On ne lui a pas donné un nouvel idéal!

ELLE S'EN EST FORGE UN! Celui de lutter pour la liberté de sa propre patrie. Tout ce que le communisme a pu faire n'a été que lui apporter un motif de mépris envers l'idéologie qui met la soumission aveugle au parti au rang de dogme et écrase l'individu tout en lui promettant la liberté.

Cette jeunesse s'agite! Elle n'est plus dupe au sujet du sort qui l'attend si elle se laisse encore bercer par les chants des sirènes marxistes... C'est ce qui la différencie de la jeunesse occidentale, obnubilée par les perspectives d'une révolution dont elle ne soupçonne même pas les suites.

On peut donc affirmer en pleine conscience que ces générations qui ont souffert et souffrent toujours par-delà les frontières étanches des régimes communistes ne sont plus "*une simple possibilité de révolte*". Elles sont déjà LA REVOLTE, la révolte qui bouillonne dans leurs âmes et dans leurs esprits.

Ce sont les légions combattantes de l'avenir!

C'est le ferment de la liberté de nos nations!

Car, n'oublions pas un instant que le seul et le plus cher idéal qui anime ces jeunes gens, c'est celui de libérer leurs nations de la domination communiste. Partout —même si la grande presse fait semblant d'ignorer les faits— cette jeunesse nationaliste, patriote, s'organise, se prépare, lutte même. Elle a trouvé l'IDEAL susceptible de nourrir ses sentiments les plus profonds.

Bien sûr, elle attend son moment! Mais elle est présente, prête à l'abnégation totale, comme une épine invisible dans le coeur des régimes dominants. Les Solidaristes russes et ukraïniens jalonnent les steppes de leur courageuse action anti-bolchevique ; les membres de la Garde de Fer roumaine remplissent les centres universitaires de propagande anti-communiste : les camarades vietnamiens maintiennent l'esprit de combat dans le pays envahi... Il y en a même certains qui sont passé à l'action ouverte. Rappelons-nous le geste des jeunes Croates dont le sort se décide actuellement aus USA.

Partout, le même esprit les anime —COMBATTRE LE FLEAU ROUGE, LIBERER LA NATION!

Voilà donc une des réalités les plus importantes du moment historique : LA JEUNESSE NATIONALISTE DES PAYS MARTYRS, BOUGE!

Partout dans le monde, où le communisme a étendu ses tentacules, il y a une levée de boucliers. Dans les tréfonds de chaque nation humiliés, on cherche —par l'intermédiarie de ses éléments les plus dynamiques— à mettre fin au calvaire.

Il est vrai que dans ce combat invisible et méconnu par l'Occident (parfois par nous mêmes) il y a eu des pertes. Des pertes qui se répètent chaque jour d'un bout à l'autre de l'empire inhumain du communisme vainqueur. Les combattants inconnus de cette armée de la jeunesse patriote affrontent le colosse rouge avec la conviction de la vérité qui les anime et dans l'espoir de la victoire qui viendra un jour. Ils acceptent les tortures,

ils remplissent les prisons, ils donnent leurs vies... pleins d'un élan irresistible, ils vont au-devant de la mort pour que leurs nations vivent!

Ne les pleurons pas! Ils ne font que leur devoir et accomplissent leur destin!

Ce sont nos héros et nos martyrs! Les héros et les martyrs d' un nouveau monde, nettoyé du marxisme et des "*goulags*".

Cependant, si nous ne voulons pas que cette organisation à laquelle nous appartenons, ainsi que nos Conclaves deviennent le refuge de quelques protestations éphémères et tombent dans l'ornière des actions sans avenir, eh bien!, nous devons FAIRE AUSSI NOTRE ET ACCOMPLIR NOTRE DESTIN!

Unis par les liens du sang et des aspirations aux millions de jeunes gens de nos lointains pays, nous avons l'obligation morale de monter aux barricades "*hic et nunc*". Cette jeunesse dont nous admirons l'élan et le courage et dans laquelle résident tous nos espoirs pour un futur meilleur, NE PEUT ETRE LAISSEE SEULE DANS LA TOURMENTE!

Elle a besoin de deux choses:

1. Savoir qu'au-delà des frontières la lutte continue; qu'elle n'est pas désespérement seule dans le terrible affrontement.

2. Etre aidés dans son effort par tous les moyens qui se trouvent à notre portés.

Cette jeunesse, dans son élan généreux, représente la certitude d'une désagrégation proche du communisme. Parce que là où la jeunesse rejette les promesses alléchantes du régime et préfère la lutte clandestine et la mort pour que quelque chose change, le communisme est incapable de subsister.

Rappelons-nous le fait extraordinaire que cette jeunesse ne se laisse pas bercer par la possibilité d'une intervention extérieure. Elle n'a pas attendu et n'attend pas que le courage des autres lui apporte la liberté. Elle agit seule —même contre l'évidence de sa faiblesse— car ELLE DOIT LE FAIRE!

C'est ce qui constitue sa force!

Et c'est cela la grande leçon qu'elle nous donne!

Dans ces conditions, rien ne doit être épargné pour que son sacrifice ne soit pas vain. Sa tâche doit être soutenue et facilitée, en prenant nous aussi NOTRE PART de responsabilité et d'effort, d'enthousiasme et de risques.

Nos Congrés et nos conclaves doivent devenir des TRIBUNES D'ACCUSATION ET DE COMBAT et non pas de chaires de discussions académiques, vouées à l'oubli.

Nous devons *clamer*, par dessus l'indifférence généra, le, *le droit de vivre libre*, de chaque nation agenouillée aujourd'hui par le totalitarisme communiste.

Nous devons *intéresser à notre cause* tous ceux qui sont menacés par le même danger. Et ils sont légion!

La presse doit être mise au courant et recevoir continuellement des informations précises sur ce qui se passe de l'autre côte de tous les Rideaux de Fer.

Nous devons *mettre en évidence l'importance de cette jeunesse héroïque*, qui n'a jamais connu la joie de vivre en paix dans les loisirs. De cette jeunesse qui, à l'âge où le jeunes gens du monde libre se plaignent de n'avoir assez de "*liberte*" pour leurs ébats, combat dans l'ombre et sacrifie sa vie pour la "*liberté tout court*" de sa patrie.

Nous devons la faire connaître au monde.

Nous devons l'encourager dans son effort.

Nous devons l'aider dans son combat, en lui faisant parvenir —par n'importe quel moyen— tout le matériel de propagande dont elle a besoin pour remplir sa tâche.

Voilà donc notre devoir et notre mission en tant que Mouvement Anti-bolchevique, pour que nous soyons dignes de la grandeur de cette jeunesse qui honore nos nations.

IN MEMORIAM

D'ALAIN ESCOFFIER

par Maurice BLONDEL

DEPUIS toujours la victoire du bien a été scellée par le sacrifice. Depuis toujours les forces de lumière et tous ceux qui se sont dédiés à promouvoir le règne de la morale sociale et de la vertu personnelle ont fait appel au sacrifice comme seule charnière entre la déchéance du présent et la grandeur de l'avenir. Et depuis toujours, l'HOMME a répondu sans réticence, chaque fois que sa conscience s'est sentie pénétrée par le sens éternel et bienfaisant du grand pas!...

L'histoire marque d'un trait de feu ces éminentes personnalités, dont les actes héroïques jalonnent le rude chemin des nations. Heureux les peuples au milieu desquels l'homme n'a pas marchandé sa peine, sa fortune ou sa vie pour que la destinée de la nation s'accomplisse!...

De nos jours, après tant de sacrifices connus et inconnus, dont la gloire rejaillit sur toutes les nations envahies par l'hydre marxiste, le tour de la France est arrivé! Des tréfonds de sa spiritualité, l'écho du grand appel s'est fait entendre. La vraie mission de la France dans ce monde occidental desséché, egoïste et rongé par l'idéologie marxiste, surgit par le geste courageux d'un de ses fils les plus purs.

Le lo Février 1977, Alain ESCOFFIER s'est donné la mort dans le hall de l'Agence Soviétique "AEROFLOT",

à Paris, en signe de protestation contre les horreurs commises par les régimes communistes, contre l'inqualifiable mépris des droits de l'homme dont ils font preuve, ainsi que contre líindifférence coupable qui caractérise le monde occidental.

(Suite pag. 27.)

MEMORANDUM

DES ROUMAINS REFUGIEES SUR LA CONFERENCE C.S.E. BELGRADE

AU mois de novembre, les associations roumaines de l'Exil avaient adressé un Mémorandum aux Chefs de Gouvernemnts et aux Ministres des Affaires Etrangéres des pays participant à la Conference de Sécurite europée nne, qui devait commencer ses travaux à Helsinki. Dans ce Mémorandum, les Roumains réfugiés en Occident exprimaint leurs objections quant à l'opportunité de cette conférence et aux dangers qu'elle impliquait pour l'Europe et pour le Monde en général. Nous citons:

"L'Union Soviétique pousse son projet d'une Conférénce de Sécurité européenne dont elle attend des avantages considérables. Les plus importants son:

— Sanctionner le présent statu-quo territorial européen, signé par tous les pays européens et par les Etats Unis;

— Consolider donc sa domination sur les pays de l'Est européen et institutionaliser la "doctrine Breznef";

— S'assurer une stabilité sur le flanc européen dans le cas d'un conflit possible, plus ou moins ouvert, dans l'Extrême Orient;

— Eliminer les Etats Unis de la défense de l'Europe, leur présence constituant un obstacle important aux immuables plans d'expansion russes;

— Renforcer, assainir et développer l'economie soviétique grâce aux capitaux et à la technologie de Occident, à fin de constituer une meilleure base logistique pour ses futurs entreprises contre ce même Occident".

Passant outre les objections et les inquiétudes exprimées par tant d'hommes politiques, militaires, et ignorant nos modestes mais anxieux avertissements, les Gouvernements européens et le Gouvernement américain, cédant une fois de plus aux pressions soviétiques, ont accepté de participar à la Conferénce de Helsinki et, le premier août 1975, ont signe l'Acte Final de la Conférence de Sécurité européenne.

Ce document, malgré son ampleur, sa complexité et ses louables principes et désirs exprimés, ne peut dissimuler le fait que Helsinki fut un nouveau Yalta, une nouvelle capitulation, acceptée par l'Occident. Il constitue un grand triomphe pour la diplomatie soviétique. Les principaux objectifs qu'elle avait poursuivi depuis la fin de la Seconde Guerre Mondiale, ont été atteints. En éffet:

1) Le statu-quo territorial européen, consenti par les Armées occidentales et les Armées soviétiques momentanement et pour des raisons stratégiques, a éte reconnu à Helsinki comme une réalité de droit international. Le Rideau de Fer n'est plus *une ligne d'arrêt* (provisoirement acceptée par les Alliés comme une ligne de rencontre), mais *une ligne de depart* pour des nouvelles avances vers l'Europe occidentale.

2) La "doctrine Breznef" permet maintenant, après Helsinki, aux troupes soviétiques d'opérer a leur aise dans les pays de l'Europe de l'Est, d'étouffer toute aspiration d'émancipation des peuples subjugués. Par l'Acte Final de Helsinki les Puissances occidentales ont renoncé au droit et ont abandonné les obligations contractées par la Carte des Nations Unies et par les Traités conclus à la fin de Seconde Guerre Mondiale. On parle qu'il y a un accord sécret qui prevoit la réexamination de ce problème après un laps de temps. Quand? Si c'èst vrais!

3) L'Acte Final de Helsinki prive les Puissances occidentales même d'un droit de regard sur ce qui se passe, ou qui pourrait se passer, dans les pays de l'Est, garantissant ainsi, sans aucune contrepartie aux Soviétiques le flanc européen dans l'hypothèse d'un conflit dans l'Extrême Orient.

4) Parallement aux négociations SALT, à Helsinki on a décidé d'aborder la question de la réduction des troupes qui se confrontent en Europe réduction qui pour les troupes américains signifie le retrait de l'autre côté de l'Atlantic, et pour les troupes soviétiques le retrait derriére une ligne déterminée d'ou leurs forces motorisées peuvent recupérer vite les distances perdues.

5) C'est dans cette atmosphère artificielle et dangereusement trompeuse de "sécurité et collaboration", créa

IN MEMORIAM

Avec sa jeunesse (il avait 27 ans) il aurait pu aspirer à une vie autrement longue et tranquille. Mais, il était profondément préoccupé par l'avenir de sa France et de toute cette jeunesse bernés par les slogans communistes, trompée dans tout ce qu'elle a de plus pur et de plus élevé: sa sincérité!

Il a senti, alors, au fond de lui-même que, SEUL UN GESTE SUPREME, venu d'un jeune, pouvait marquer un renouveau. Non pas une protestation à la manière gauchiste, destructrice et anonyme, mais une prise de position consciente, virile et personnelle. Un geste qui définit l'homme, qui met en relief sa foi inébranlable en la supériorité de l'esprit, qui scelle dans l'instant l'avenir de toute une génération, de tout un peuple...

Il s'est immolé par le feu, avec la sérénité d'un héros antique. Les dernières paroles n'ont pas été une plainte de souffrance, mais un cri d'accusation contre ceux qui menacent l'humanité entière:

"COMMUNISTES ASSASSINS!"

Puisse ce cri ouvrir les yeux de ceux qui, jeunes comme lui, se laissent embrigader dans les hordes d'une idéologie qui les mène à leur perte!...

Puisse cet avertissement ouvrir les coeurs de ceux qui, maîtres du pouvoir et des moyens de communication, ont traité son geste —qui s'accomplissait pour eux— avec l'indifférence et la cruauté des bourreaux!...

Que l'humanité est aveugle...

Et comme elle sait creuser sa tombe!...

Le sacrifice d'Alain ESCOFFIER restera, malgré tout, un symbole impérissable, dont la France será fière un jour d'avoir été la matrice spirituelle!... Car, ce sont ces hommes de foi et de courage qui forment l'ossature d'une nation, qui tracent sa destinée et la rendent immortelle!

Nous, Roumains, d'une Roumanie crucifiée, qui avons survéeu grâce à nos héros et martyrs, rendons un hommage pieux au jeune Français Alain ESCOFFIER, qui a su remplir son devoir suprême pour que la France ressuscite!

par l'Acte de Helsinki, que les Soviétiques ont réussi obtenir des Etats Unis et des autres pays occidentaux de forts crédits à long terme, des millions de tonnes de céréales, ou matériel roulant et d'autres produits industriels et de la technologie qui leur permet de redresser leur économie endémiquement chancelante et de renforcer sa puissance militaire.

Un coup d'oeuil sur une carte géopolitique du Monde actuel suffit pour nous montrer les progrés réalisés depuis Helsinki par l'entreprise internationale communiste, et le recul correspondat sur tous les terrains —ordre intérieur, situattion diplomatique, territoriale, militaire, etc.— de la civilisation occidentale.

— La menace communiste s'est étendue dans l'Extrême Orient : Corrée du Sud, Thailande, Philipines, etc.

—La puissance militaire du Pacte de Varsovie est en progréssion alarmante.

— Les parties communistes de l'Europe occidentale et particuliérement ceux de l'Italie, de la France et de l'Espagne, ont connu depuis l'Acte Final de la Conférenc de Helsinki, un développement spectaculaire, menaçant de conquerir le pouvoir par la voie "démocratique". L'eurocommunime n'est qu'une formule d'anesthésie inventée par Moscou pour leur faciliter cette tâche.

— La croissance de la flotte soviétique dans la Méditéranée, présente un danger énorme pour le flanc sud du Pacte de l'Atlantique.

— La croissance de la puissance navale soviétique et sa présence dans tous les Océans.

—La pénétration soviétique-directament et indirectement-dans l'Afrique Centrale.

oOo

Le 15 juin les signataires de l'Acte Final se réuniront à Belgrade pour examiner les résultats de l'application de ce document et pour lui apporter certaines améliorations. Dans les derneirs années, et particuliérement depuis l'installation du Président Carter, les cercles politiques et l' opinion publique intelecuelle de l'Occident, montrent un intèrêt croissant pour les conditions qui appliquent l'Union Soviétiques et les autres pays de son orbite, aux "droits de l'homme". Dans les masses des réfugiés des pays de l'Est, l'attitude du Président Carter dans ce problème a produit un grand allégement et satisfaction. Espérons que les autres Chefs de Etat appuyeront ce noble effort. En ce qui nous concerne, nous les réfugiés de ces pays, nous considérons que les représentants occidentaux ont commis à Helsinki une grave erreur de limiter le concept de "droit de l'Homme, au droit de l'homme comme individu. Les droits de l'homme sont intimement liés aux droits des nations. La Nation est l'ambiance naturelle ou l'homme vit et se développe. Si on réclame le respect des droits de l'individu, a plus forte raison il faut reclamer le respect des droits des Nations. On ne peut pas imaginer d'hommes libres dans une Nation esclave. Si une Nation tombre sous l'emprise d'une puissance impérialiste, alors tous les membres de cette nation soffriront les conséquences, la perte des de leurs droits individuels, de leurs "droits de l'homme".

La Nation Roumaine, comme les autres pays de l'Europe de l'Est, dites satélites, est soumise permanentement à une dépendance totale par l'Union Soviétique et les Gouvernements des ces pays n'ont été jamais ni élus, ni agrées ni acceptés par les populations respectives. Entre celles-çi et les Gouvernements il y a une rupture irrémédiable. Les représentants des ces Gouvernements qui participent à côte des réprésentants des Nations libres à la Conférence de Belgrade, représentent seulement les régimes imposés par les troupes d' occupation soviétiques dans la dernière phase de la Seconde Guerre Mondiale.

Nous pensons que dans la Conférence de Belgrade il faut aller à l'origine du mal. Il faut corriger les graves erreurs de Helsinki. Avant de parler des droits de l'homme il faut examiner la situation politique et juridique des pays de l'Est. Les habitants de ces pays peuvent 'ils choisir librement les dirigeants, les Gouvernements? Nous considérons que ce droit est le plus important droit de l'homme moderne, plus important que d'écrire une poésie nonconformiste, par exemple. Nous le savons trés bien que les "représentants" des pays de l'orbite soviétique protesteront en choeur contre le debat publique de ce théme, parcequ'ils ne représentent pas leurs peuples, mais le Grand Patron, l'Union Soviétique.

Dans notre Mémorandum de 1972, nous disions que : "Il y á cependant une réalite socio-politique dont on doit toujours tenir compte : á la Conférence de Sécurite européenne les Gouvernements des pays communistes ne peuvent représenter que leurs Etats respectifs et non pas les Peuples, dont la voix est étouffés depuis plus d'un quart de siècle. OR, L'HISTOIRE NOUS ENSEIGNE QUE CE NE SONT PAS LES ETATS OU LES GOUVERNEMENTS, INSTITUTIONS JURIDIQUES, TEMPORAIRES ET CHANGEANTS, QUI TRACENT SON COURS, MAIS LA SEULE REALITE PERMANENTE : LES PEUPLES! "Qui représentera à Belgrade plus de cent ce forum le tiers des européens. Une conference de Sécurité européenne est l'affaire de tous les Européens et le premier point qu'elle devait inscrire sur l'ordre de jour doit être l'abolition des accords iniques et abérrants de Yalta, qui mettent toujours en danger la sécurite et la tranquilité européenne. Si les Etats de l'orbite communiste ne peuvent pas envoyer des représentants valables de leurs peuples, ou peut-on trouver des interlocuteurs légitimes? C'est seulement dans les masses des réfugiés originaires de ces pays qui réunissent les conditions indispensables de représentation pour assurer à cette Conférence l'intégralité européenne. Les Gouvernements actuels des pays de l'Est peuvent envoyer es représentants pour donner un caractére officiel, mai pas représentatif des nations. Seulement dans ces conditions toute l'Europe sera presente dans cette Conférence, et seulement ainsi une vraie paix et la tranquilité pourraients s'installer en Europe et peut être dans le Monde.

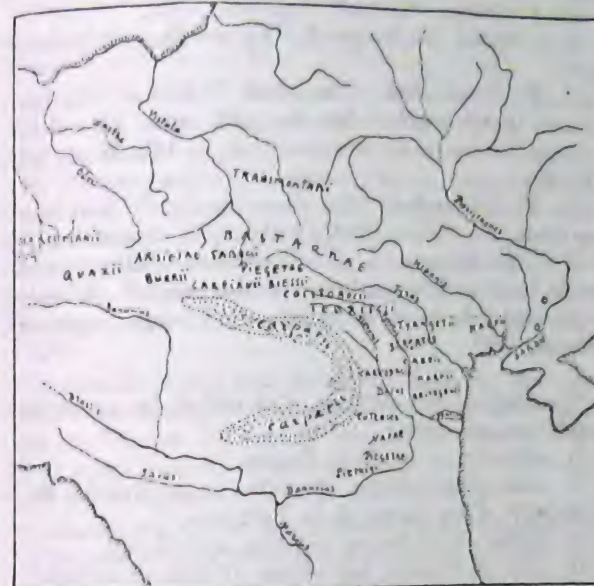

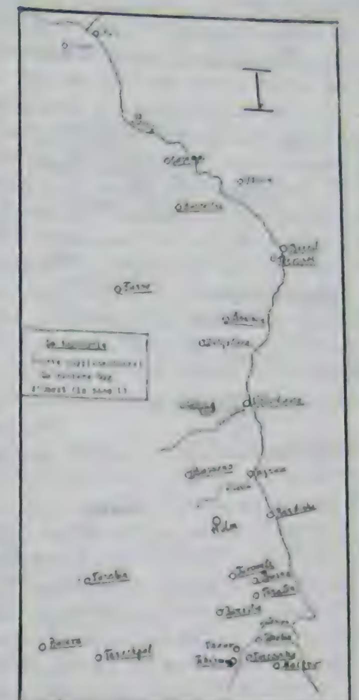
LA GRANDE THRACE

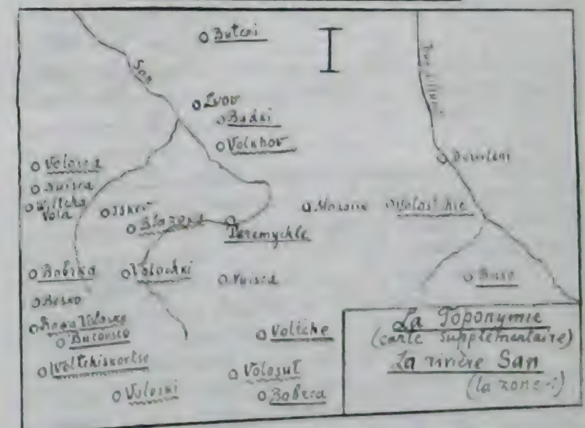
par Prof. Alex. BOLDUR

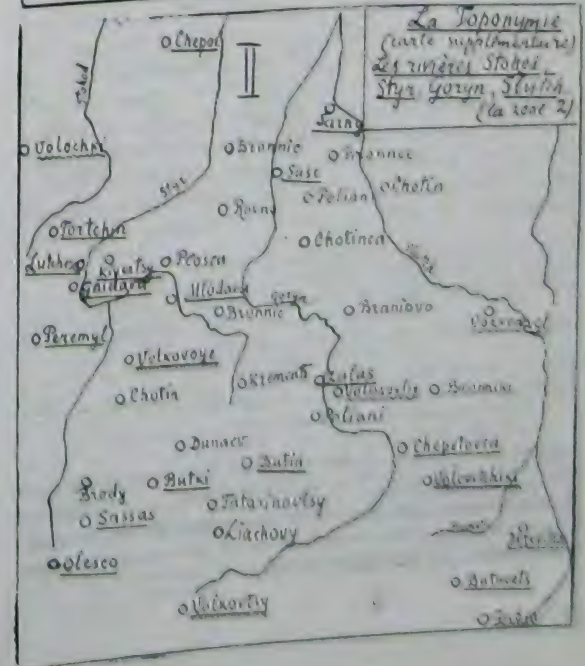
Chapitre IV

LA TOPONYMIE DES REGIONS GALICIENNE-VOLHYNIENNE, PODOLIENNE ET PRUTHO-DNIESTRIENNE

Dans ces régions, on ne peut pas parler d'une seule population, la population thrace. Dans l'histoire des premiers temps, le territoire galicien-volhynien, podolien et prutho-dniestrien a été comme un corridor pour le passage des différentes populations ethniques qui migraient.

Quand on affirme que ces régions étaient peuplées par les Thraces, on doit comprendre que les Thraces y formaient la population majoritaire, établie dans ses sites.

Mais il y avait aussi des *infiltrations*: les peuples baltiques au sud du Pripeth et les Thraces au nord du Pripeth. Ci-joint quelques cartes géographiques que nous ajoutons à notre texte pour servir de guide topographique. Etant très schématiques, ces cartes ne donnent pas les distances précises entre les différentes localités.

Nous avons divisé le territoire galicien-volhynien, podolien et pruthien-dniestrien en quatre zones, tenant compte des rivières autour desquelles on trouve les localités, à savoir : 1) la zone de l'ouest — le Boug de l'ouest et la rivière San, 2) la zone intermédiaire entre l'ouest et l'est — les rivières Styr, Stohod, Goryn et Slutch, 3) la zone de l'est — les rivières Teterev et le Boug sudique, et 4) la zone sudique l'espace entre le Dniestr et le Pruth jusqu'à leurs embouchures. C'est également l'ordre de notre exposé.

Dans chacune de ces quatre zones, on trouve des localités, dont les dénominations sont thraces et viennent de la préhistoire ou des premiers temps de l'histoire. Elles sont soulignées d'une manière simple. Les localités dont les dénominations sont d'origine celtique peuvent être facilement reconnues parce que leur radical est *voloa* ou *volo* et parce qu'elles sont soulignées d'une manière dantelée.

Une série de localités dont les dénominations ont le

raidcal en *voloh* ou *volos* signalent la présence, dans ces lieux, des voloques. Ces dénominations sont soulignées d'une manière ondulée. Leur nom apparaît au commencement sous la forme *boloh*, d'où la dérivation russe Bolokhovetses ou Bolokhovéniens.

Dans nos investigations, nous avons utilisé les ouvrages suivants (on les cite dans ce texte par le nom de l'auteur et la page):

a) *Dimiter Detschew* (Sofia), "Die Thrakischen Sprachreste", Wien, 1957.
b) *I. Pokorny*, "Indogermanischen etymologisches Wörterbuch", Berlin, 1947-1957.
c) *A. Walde-Pokorny*, "Vergleichendes Wörterbuch der indogermanischen Sprachen", Berlin-Leipzig, v. I-II, 1927-1938.
d) *Vl. Georgiev*, "Recherches de linguistique historique comparée", Moscou, 1958 (en russe).
e) *V. Pârvan*, "Getica", Bucarest, 1926.
f) *I. Russu*, "La langue des Thraco-Daces", Bucarest, 1967.
g) *W. Tomaschek*, "Die alten Thracker. Die Sprachreste in Sitzungeberichte der phil. hist. kl. del Kaiserliche Academie der Wissenschaft, v. 128, Wien, 1893, IV Abh.
h) *W. Tomaschek*, "Die alten Thraker", dans la même revue, 130, Wien, 1894, II Abh. (W. Tomaschek, II).
i) *V.N. Toporov-O. N. Trubaciov*, "Lingvisticeskii analiz hydronymiki verhnege Podneprovia" (L'analyse linguistique de la hydronymie du Dniepr supérieur), Moscou, 1962.

Pour réaliser les esquisse, j'ai utilisé les cartes géographiques suivantes:
1) ancienne carte de la Russie,
2) carte géographique spéciales de la Galicie, de la Podolie, et d'une partie de la Volhynie,
3) l'atlas de l'Ukraine (édition soviétique),
4) atlas de l'Union Soviétique (l'édition anglaise),
5) Les cartes géographiques annexées aux livres: N.V. Lascov, *Bessarabia k Stoletiu prisoedinenia k Rosii* Chisinau, 1972. P. N. Batinslov, Holmscaia Rus, S.-Petersburg, 1887; du même auteur, *La Podolie*, 1891.
6) Outre les cartes géographiques, j'ai utilisé le *Spisoc naselionnih mest Bessarabescoi gubernii*, l'édition officielle.
7) *L'atlas linguistique moldave*, vol. I (les articles introductifs et les annexes), Chisinau, 1968.

J'ai annexé à cet ouvrage 7 cartes géographiques à savoir: 1) le Boug occidental (I-ère zone), 2) la rivière San (I-ère zone), 3) Les rivières Stohod, Styr, Goryn et Slutch (II-e zone), 4) les rivières Teterev et Ros (III-ème zone), 5) le Boug du Sud (III-ème zone), 6) la région prutho-dniestrienne (le cours médian et inférieur du Dniestr) (IV-e zone), 7) le cours supérieur du Dniestr (IV-e zone).

Nous considérons nécessaires quelques observations concernant la modalité d'utiliser nos cartes géographiques:

1) Toutes ses cartes géographique sont schématiques.
2) Dans le processus de nos investigations, nous avons cherché des "*racines déterminantes*" que les auteurs allemands expriment par le mot "*Wurzelnomina*". Parmi ces "racines", les principales sont: bus (buz), But (bud), boc (byc, bog), sep, sur, sar (sarat), bes (bez), coz (cos), ber (bere), riz (rez, rai, rais), tur, bal, mal.
3) La délimitation des termes toponymiques des Voloques et de la tribu celtique Volka suit la ligne de démarcation entre les désinences *kh* pour les Voloques (Volokhs) et *k* pour la tribu Volka.
4) Toutes nos cartes géographiques sont rédiges en français.

Dans la première zone — le Boug occidental et la rivière San — nous avons identifié les localités thraces suivantes: Volodava, Berestie (deux fois), Berdisi, Busovno, Busna, Busc, Sarnachi, Bucovte, Bucovna, Bucovscoe, Terespol, Terespol, Teratin, Terebin, Turov, Turobin, Turovet, Bochinca, Butchi, Budchi, Cermo (Tchermno), dérivé de la dénomination des villes Cerven (Tcherven), Perespa, Peremysl, Malcov, Bobrca, Oleac, Duliby,-28 localités en tout.

Explications:

Volodava contient la terminaison spécifique thrace *dava* (1). Dans quelques chroniques russes, ce mot apparaît avec la forme *Blodava* (2) et de là, probablement, la dénomination Bolokhovtses, Bolokhovéniens.

Berestie se compose de deux racines: *berza* — bouleau (indoeur, bherga, VI. Georgiev, p. 110) et *tio* (on connaît la ville thrace Tios (V. Pârvan, p. 265).

Le nom du village *Busovno* provient de la langue des Thraces. La racine du mot est "*bus*" ou "*buz*". La consonne *z* change en *s*. En thrace, nous connaissons un anthroponyme archaique Buzos (Buzis, Buzas) (I. Russu, p. 97; VI. Georgiev, p. 250). De cette racine dérive la dénomination Busovno. Celle-ci ne pouvait pas dériver de Boug, parce que d'habitude *g* se transforme en *j* — Megibogie, Bugikovtsi. Le suffixe *no* est connu dans la lange des Thraces, exemple Berzumno (V. Pârvan, p. 245 si 748).

On connaît le fait que beaucoup des noms personnels venaient en antiquité des noms des totems des tribus et chez les Thraces les totems ont été des animaux. Ainsi *Davus* signifie *loup*, de même *Dacus* (loup), *Buzos* (bélier), *Aremis* (cerf).

La racine *buz* dérive proprement dit de l'ancienne langue persane, c'est à présumer donc qu'ille est passé dans la langue des Thraces des l'époque de la cohabitation des Perses et des Indoeuropéens (V. Georgiev, p. 119, 132, 298; D. Detchew, p. 121) *Busovno* est très répandu dans toutes les zones. Ainsi, nous trouvons *Busna*, au sud de Holm, ensuite *Busc* (z. 1), *Buzauti* (dans le district Hotin de la Bessarabie), *Buzovca*, *Buzilova* et *Buzinovo* (en Podolie) (3).

Beaucoup d'anthroponymes thraces se terminent par les suffixes *esc*, *isc*, *osc*, *usc*, spécifiquement thraces (4). La dénomination *Oescus* a été modifiée, pendant la domination russe devenant *Olesc* et *Olesco*.

C'est également ici que nous trouvons le village *Duliby* c'est-à-dire un village peuplé par la plus ancienne population volhynienne: une population thrace.

Quoique Ptolémée ait identifié les Burs avec les Ligures qui ont été des Germains, la racine *bur* est connue par la langue des Thraces (Burus-Trax).

Sur le territoire roumain, on trouve des localités qui rappellent les Burs: *Buridava*, sur la rivière Olt, selon V. Pârvan en aval de Rimnicul-Vâlcea, ensuite on trouve des *Buri* sur le Sereth et, enfin, *Buri* aux sources de la Vistule, dans l'immédiate proximité des tribus germaniques — les Vandales, les Marcomans, les Quasis et les Cotins (5).

Buridava est la capitale de la tribu thrace Buridavenzi.

La langue des Germains connaît aussi le radical *bur*. C'est difficile donc d'établir lesquelles des localités dont les dénominations contiennent ce radical sont thraces et lesquelles germaniques. Evidemment celles qui se trouvent sur le territoire de la Roumanie sont thraces, mais les localités qui se trouvent aux sources de la Vistule sont probablement germaniques.

On doit encore tenir compte du fait que le radical *bur* peut être trouvé dans d'autres langues aussi. Le radical *bur* est connu dans la langue lituanienne, dans laquelle en trouve l'adjectif *bur-iszka-s*, ayant le sens de l'adjéctif "paysan", "rustique" et le nom *bura-s* l'équivalent du nom français "paysan" (6). Le même radical se retrouve dans les mots russes *burea* et *buran* — "tempête".

A l'origine, c'était probablemente le radical *bor*, persan, ayant le sens de "rougeâtre-brun" (7).

Ci-joint la carte archéologique de I. V. Kuharenco concernant les objets germaniques, trouvés dans les fouilles (8).

La principale ville du pays Tcherven dont l'historien russe B. D. Grekov écrit que dans l'antiquité ce pays n'a été peuplé ni par les Russes, ni par les Polonais, a été *Peremysl*. La dénomination est tchékisée ou polonisée. Au commencement c'était probablement la dénomination d'une localité thrace *Peremyl*, située sur un petit affluent de la rivière Styr (z.2). Peremyl se compose de *para-gné* (I Russu, p. 112 et 114) et de l'indoeuropéen *mel*, transformé en mil ayant le sens de couleur foncée, noire. Par conséquent, "*gué noir*".

Pour les mots partant de la racine *bud* ou *but* — voir D. Detschew, p. 83-84 (9).

Sur la rive gauche du Boug de l'Ouest, on trouve quelques localités ayant comme point de départ le radical thrace *tur*: *Turov*, *Turobin*, *Turovet*. Dans la langue thrace, on trouve *Turezis*, *Turisca*, etc. (V. Pârvan, p. 231 et 236). Il y avait aussi un hydronyme semblable — l'affluent droit du Pripeth — *Turia*. Quoique K. Buga le considère d'origine baltique, dérivant de *Taurija* (V. Top.-O. Trubaciov, p. 39), ce mot est d'origine thrace, ainsi que les autres mots ayant le radical *tur* (10).

La dénomination *Bobrod* est liés à la dénomination de l'affluent du Pripeth Bobrik. C'est la transformation du mot thrace *Bebrikes*, peuplades de Bithynie, habitant des deux côtés du Bosphore. Dans la langue lituanienne, on trouve le mot Bebrus, et dans l'ancien allemand *biber*, *derivé de l'indoeuropéen* bhebhrus. En Bulgarie, il y a un petit bois qu'on appelle Rebrovo (VI. Georgiev, p. 118). Indubitablement, l'origine du nom Bobreu est thrace.

Pour le village Berdisi, voir les explications dans le paragraphe concernant la III-e zone, le mot *Berdicev*.

Terespol et *Terespol* dérivent du radical *ter* ou *tiris*. La base en est indoeuropéenne — *ter* qui signifie victorieux, fort, puissant (I. Russu, p. 125). Il a également

(1) B. P. Hasdeu, *L'Histoire critique des Roumains*, I-er vol., Première Partie, 1875, p. 61.
(2) *La collection complète des chroniques russes*, XXVI-e vol., p. 77 et annexes.
(3) Fait très intéressant: le radical *bus* est connu non seulement chez les Thraces, mais également chez les Illyriens, chez qui en trouve le nom propre "Busic" (I. Russu, *Les Illyrins*, 1969, p. 184.
(4) Le suffixe thrace *esc* a été hérité par la langue roumaine, la terminaison habituelle des anthroponymes roumains étant *escu*. V. Al Graur, Le suffixe roumain *escu* et le suffixe thrace *ist* dans "La Roumanie", Paris, LIII, 1927, p. 539-552. Cette afirmation est en quelque sorte repoussée par I. I. Russu, *La langue des thraco-daces*, Bucarest, 1967, p. 169, note, sans arguments. Le même suffixe esc a subit une modification pour devenir la dénomination des localités terminées en *esti* (exemple Bucuresti). C'est tout-a-fait logique, parce que chaque localité est une aglomération d'anthroponymes en esc, qui, au pluriel, devient *esci* ou *esti*.
(5) D. Berciu, *Buri-Buridava-Burebista*, Craiova, 1936, p. 3, 18,19, 23. Voir du même auteur, *Les burs daciques et leur antique culture* (les fouilles d'Ocnitza, Ocnele Mari, le district de Vilcea) dans "Magasin Historique", février, 1974, p. 2-7.
(6) H. Ebel, A. Leskien, Joh. Schmidt, Aug. Schleicher, *Indogermanische Crestomatie*, Weimar, 1869, p. 305.
(7) F. F. Filin, *Obrazovanie, lazica vostocinîh slavian* (La formation de la langue des Slaves de l'est, Moscou, 1968, p. 382.
(8) I. Kuharenco, *Le problème de la civilisation "gotho-gepide" en Polésie et en Volhynie*, ABS, 1967, p. 19-40, cité d'après la "Sovietscaia Arheloghia", 1972, N. 4.
(9) N. si H. Ebel, A. Leskin, Joh. Schmidt, Aug. Schleicher, *Oeuvre citée*, p. 89. Dans la presqu'île balkanique, on trouve le village Butovo. A. Philippide, *L'origine des Roumains*, v. I, Jasy, 1923, p. 13.
(10) Quelques-uns d'entre ces mots peuvent être celtiques; au moins il faut admettre.

le sens de pénétrer, percer, passer à travers (I. Pokorny, p. 1070-1076), d'ou l'anthroponyme thrace très fréquent *Teres*. Le second radical — *pol* qu'on doit comparer à Polonda (Ptolémée, III, 8, 4) et Pelendova — localités de la Dacie romaine. L'influence grecque n'allait pas tellement loin vers le nord-ouest.

Cermno (Tchermno) dérive certainement de la dénomination du pays thrace Cerven (Tcherven).

Pour le mot Sarnachi, de la même famille que *Sarny* et *Sarateni*, voir la zone nr. 4.

Des toponymes comprenant les racines *buc* (boc, on peut citer *Bochinca*.

Perespa — se compose du préfixe *per* et *espa* (cheval). la région Cerven (Tcherven), où se trouvait cette localité a été fameuse, au cours de l'histoire, pour ses chevaux.

Malin — du radical *mal* est thrace. On entend encore ce radical dans Malvensis de Dacie.

Sur le cours supérieur de la rivière Boug — le Boug occidental — on a entrepris des fouilles dans le but de trouver des vestiges de l'âge du fer précoce.

A cette occasion, on a trouvé quelques monuments à *Lejnita* et *Torcin* (en 1965) — des monuments qui sont situés sur une élévation de terre de la rive gauche du Sarnî, affluent du Styr. Dans ces fouilles, on cherchait des monuments de la culture des tribus luzaciennes, considérées des tribus slaves, mais on n'en a pas trouvé. L. I. Kruselnitki suppose que de tels monuments de l'âge du fer précoce ont, probablement, disparu et on regrette que le territoire qui longe le cours supérieur du Boug occidental est tellement peu étudié. L'auteur refuse de tirer des conclusions (11). Il émet tout simplement l'opinion que, probablement, Lejnita, Torchin et d'autres localités encore, de la même famille que les monuments de sylvo-steppe.

Rien de caractéristique quand à la culture Vîsotcaia n'a été trouvé.

Dans la II-e zone (*Stohod, Styr, Gorîni, Sluci*), *nous avons identifié les localités thraces suivantes*:

Gnidava, Mlodava, Peremyl, Zalas, Butchi, Butin, Butovet, Sepetovna, Sepol, Sassas, Slesco, Turov, Bucovscoe. Lucesc, Pinac, Sarny, Susc, Torcin, Chiverti, 19 en tout.

Explications:

Dans cette zone, nous trouvons deux "*dava*".

Quand à *Peremyl*, nous avons déjà donné des explications aux paragraphes consacrés à la première zone.

Sassas — voir *V. Pârvan*, p. 245 (dans la région du Boug du Sud, Saski, ayant le même radical d'origine thrace).

Concernant les toponymes qui includent le radical *but*, voir les paragraphes traitant de la première zone.

Sepol et Sepetovca — dérivent du radical indoeuropéen *sep* qui signifie "se soigner". Ces deux noms font partie de la même famille que l'ethononyme thrace Sapae (I. Russu, p. 130).

De la même racine dérive le nom de la région Sepenit, au nord de la Moldavie.

Por *Sarny*, voir les dénominations partant du radical *sar*, dans la 4-ème zone.

Susc dérive de Sucus (I. Russu, p. 123).

Chiverti — Tiverti / Tivertses / des Traces.

Olesco — une réplique de la dénomination susmentionnée sur le Boug de l'Ouest (N. 1).

Turov est d'origine thrace, provenant de l'indoeuro péen *tu-r*, ce qui correspond, dans l'ancien indien *tura-e* — "fort", "puissant" (A. Walde — I. Pok, v. I, p. 710-711).

Pins dérive du mot thrace pinon — bière d'orge (V. Georgiev. p. 114). Mais c'est possible que le mot dérive de la langue lituanienne: sur la rive gauche du Pripeth, on trouve un affluent nommé Pina.

Zalas — part d'une racine typiquement thrace: zal dont le nom a un caractère thrace (V. Pârvan, p. 245). p. 264, VI. Georgiev, p. 114).

Bucovscoe dérive de *buc, boc* (les Costobocs, les Sabocs des tribus thraces).

Torcin ne provient pas du nom de la peuplade torque. De l'historiographie russe, nous apprenons que les Torques ne pouvait pas se trouver là où est située Torcin (12). La dénomination Torcin dérive du mot thrace *Torcos*, conformément à la racine indoeuropéenne *torc* que signifie "fort". C'est de là que proviennent Torkioi, Torcula Torcupatris (I. Russu, p. 79 et 125; D. Detschew, p. 513).

Enfin, le nom de la ville *Lucesc* présente un double caractère, celtique et thrace. Au mot *Lutece* (le nom antique Lutetia), s'attache la particule thrace esc — *Lutece est*, d'où provient *Lucesc*, la plus importante ville du groupe thrace Cerven (Tcherven).

Au sud de la ville Brody, on trouve la localité *Sassas*, dont le nom a un caractère thrace (V. Pârvan, p. 245). Nous retrouverons le même radical dans la zone du Boug du Sud (zone 3), au nord de la ville de Bratlav — Saski.

Dans la III-e zone (*Teterev et le Boug du Sud*), *nous avons identifié les localités thraces suivantes*:

Malin. Granov, Cozin, Buchi (deux fois), Budchi, Budci, Buteni, Butovo, Maraciovca, Cervono, Bycovca, Berdicev, Bereghete, Raigorodoc, Raigorod, Raicovet, Carpovti, Terespol, Ternovca, Zurovno, Zurovca, Zuraivlicea, Desarovca, Sachirinti, Rizino, Tivry, Buzilovo, Buzanca, Saschi, Tamaspol, Leghezino, Beseni, Zilinti, Bucovno, Bobrea, Godyma, 37 en tout.

Explications:

Pour le toponyme *Malin*, voir la I-ère zone.

C'est dans cette zone qu'on trouve le village *Cervono* (Tchervono), dont le nom doit être rattaché à celui des villes Cerven (Tcherven).

Dans cette zone, on trouve le village thrace des Carpes *Carpovti*. L'existence de ce toponyme sur la rivière Teterev, donc au nord, nous montre combien active a été l'expansion des Carpes. W. Tomaschek, Muller et V. Pârvan attribuent aux Carpes la majorité ou même l'espace tout entier du territoire de la Moldavie, y compris la Moldavie de l'est et l'Ukraine du Sud. Complètement erroné, Schutte considère qu'ils habitaient seulement en Galicie occidentale (V. Pârvan, p. 239).

Toujours dans cette zone, on trouve *Buki*, ayant comme point de départ le radical *buc*, transformé en *boc*, (Costoboci, Saboci).

Ce n'est pas à croire que ce mot a le sens de "hêtres", le nom de l'arbre, au pluriel, en russe *buc*.

Nous continuons en citant le nom du village *Cozin* (à l'est de Berdicev, nom qui dérive de Koza, kozeilas, kosie- "bélier", de l'indoeuropéen (s) *Kog*, en vieux slavon, on trouve le mot *koza*. C'est probablement l'ancienne forme provenant de l'époque indoeuropéenne (Vl. Georgiev, p. 121, I. Russu, p. 99).

Le toponyme *Maraciovca* — village à l'est de Berdicev dérive du mot thrace *mar* (o) — en roumain "mare — (grand), présent dans les noms propres Biri-maros, Zmarto-maros, Karsi-maros, etc. provenant de l'indoeuropéen *maro, moro* — en roumain, "mare", "aratos" (grand, imposant) (I. Russu, p. 11).

En ce qui concerne le toponyme *Berdicev*, on suppo-

(11) L. I. Kruselnitki, *Pamcatniki ranego Jeleznovo Voca na zapadnom Buge* (Les monuments de l'âge du fer précoce sur le Boug occidental) dans la "Sovietsca archéologhia", 1972, nr. 3, p. 58, 67, 65.

(12) P. V. Golubovski, *Sur le Uzes et les Torcs*, dans la "Revue du Ministère de l'Enseignement Publique, 1884, juillet, p. 7-8, 12 y 21.

N. Kostomorov, *Lectii po russcoi istorii*, S. Petersb., 1861, p. 29, *Les chroniques russes*, v. IV, p. 125-124.

se qu'il dérive du nom du khan tartar *Berdibec*, le fameux chef des Tartars, qui, pour pouvoir occuper le trône, a dû tuer au préalable ses douze frères.

Mais si la dénomination *Berdicev* dérivait du nom du khan des Tartars, *elle devrait reproduire ce nom en entier*. Et puis, comment peut-on expliquer *bec* (beg) avec sa transformation en *cev*, si en tartar, *bec* (beg) signifie chef? C'est fort probable que le nom Berdicev, ainsi que le nom Berdisi (de la première zone) aient présenté comme forme initiale *Ber-diza*. Le premier radical *ber* est très fréquent dans la nomenclature thrace, exemples: Bermion, Berma, etc. (I. Russu, p. 94). Le second radical diza signifie, en langue thrace, "cité" (Vl. Georgiev, p. 119).

Sur le Boug du Sud, on trouve, en premier lieu, le village *Bereguieti*, nom qui se compose de deux radicaux: *bereg* et *geti*.

Pour le premier de ces radicaux, voir les explications dans le paragraphe consacré à la I-ère zone, au mot *Berestie*. Le seconde racine atteste la présence des Gètes dans cette région. Les Gètes y apparaissent avec leur propre nom et sous le nom des Tivertses, ainsi que sous la dénomination *Kivertsy* et *Tivry*, également présente dans cette région (13).

On y trouve deux localités — *l'Olceadaev supérieure* et *l'Olceadaev inférieure*, qui contiennent dans leur terminaison ***deva*** (dava) typiquement thrace, par métathèse, *daev*, conformément au suffixe russe *ev*.

Au nord de Podolie (III-e zone), il y a des localités portant le nom *Rai*, à savoir: *Rai-gorod* (au nord de Bratlav), *Raigorodoc* au sud de Berdicev et *Rai-covet*; toutes ces localités se trouvaient dans la région où habitaient les Bolokhovéniens. Le radical *rai* est un composant du nom thrace *Raizdas* (I. Russu, p. 116). Le radical *raiz* signifie *roi* (en roumain *rege* et correspond au mot celtique *rix* roi, du verbe *reg* — régner. En ancien indien, on trouve *raj, rag, ra-j-an*, l'indoeuropéen *reg-s*, roig-s, *gall* — *reix*. En langue celtique, on trouve le nom *Rai-ellis*. (A. Holder, *Altceltischer Sprachschatz*, Leipzig, v. II, 1904, p. 1197 et 1072). *Rizino* est aussi de provenance thrace.

En russe, il y a un nom de la même sonorité ("rai"), ayant le sens de "paradis". Mais les termes toponymiques susmentionnés se trouvant tous les trois sur le territoire du pays des Bolokhovéniens, nous les considérons d'une indiscutable provenance thrace.

Le mot *Raicovet* se compose du radical *raic* et de deux suffixes — *ov* et *et*, d'origine est-slave. C'est fort probable que même dans les mots *Rai-gorod* et *Rai-gorodoc*, la forme initiale du radical ait été *raic*. Dans *Raicgorod* et *Raic-gorodoc*, *C* devant *G* a été supprimé.

Dans la proximité du cours supérieur de la rivière Usita, il y a un village qui s'appelle *Beseni*. Aucun doute sur le fait que cette dénomination est une réplique de Biessi, le nom d'une tribu se trouvant sur le territoire des Thraces libres des Carpathes nordiques.

Beaucoup plus tard, pour l'année 1345, la chronique russe signale les désastres de la peste qui a fauché les Bessermens des Mahomédans), les Tartars, les Arméniens et les *Besians* (14). Ce dernier mot prononcé avec la voyele *e* adouci signifie, certainement "Biessi", c'est-à-dire les Thraces. Les auteurs de cette chronique n'ont pas déchiffré le sens du mot, soulignant ce fait.

Au sud de Balta, près d'Ananiev, il y a un village *Bocovo* dérivé de la racine *boc*, qui se trouve dans les dénominations Costobocs et Sabocs. Sur le cours de la rivière Teterev, on trouve une localité, portant un nom de la même famille, mais sous une forme changée — *Bycovca* (la déformation du mot "boc" en byc). La rivière sur laquelle est située la ville de Chisinau s'appelle *Byc*.

C'est ici qu'on trouve quelques dénominations ayant comme point de départ le radical *buz*: au nord d'Olviolopol — le village *Buzanca*, et au nord d'Odesse, sur la rivière Kuialnic — *Buzinovo*. En thrace, on trouve des noms tels Buzas, Byzos, Busos. Nous ajoutons encore que le radical *buz* dérive de l'ancienne langue persane avestique (D. Detschev, p. 95; V. Georgiev, pp. 119, 132, 279; I. Rssu, p. 97).

Le nom du village *Sakirinti*, à l'est de Vinnita, dérive, probablement de l'indoeuropéen *sok (h) u ai - u*, en ancien indien le mot sakha (sakni) signifie compagnon de route, copain, ami (Vl. Georgiev, p. 100).

A l'est de Bratlav, se trouve le village *Granov*. A Troie, au sud, on trouve la rivière Granicos. Le radical *gran* (ikos) de la langue thrace correspond, en grec, au mot *krana* — source, le changement de kr gr étant attesté par d'autres mots thraces (Vl. Georgiev, p. 169). La terminaison *ov* est un suffixe russe.

Le nom du village *Zilinti*, a l'ouest de la ville Litin, dérive de *zylai* — vin (I. Russu, p. 129).

La pricipale ville de la Podolie, *Balta* porte probablement un nom de provenance lituanienne. En vieux lituanien, il y avait le mot "baltas" — blanc. Selon l'hypothèse plausible de A. L. Pogodin, c'est fort possible que de ce mot ait dérivé la dénomination de la Mer Baltique (15). Le nom du village *Codyma*, ainsi que celui de l'affluent du Boug, portant le même nom, dérivent du thrace "coadama" (I. Russu, p. 98).

Le village *Leghezino*, au nord de Buki, porte un nom qui ressemble d' une manière frappante, au nom de la rivière Liginos, dont nous parle Arrien et qui est l'un des affluents du Danube dans la région des Triballes. Ce nom est d'origine thrace et signifie étang, marais, de même que le mot lituanien Liugas — mare, marais. Chez les Illyres il y avait un étang qui s'appelait *Legeon* (Vl. Georgiev, p. 269).

En Podolie, on trouve quelques noms de localités qui se forment avec le radical *zur*, à savoir: *Zuravos, Zuraivlicea, Zurovno*. Ceux-ci dérivent tous de la langues thrace où on constate des mots tels *zuris, zurosius, zurozis* et d'autres encore (V. Pârvan, p. 244, 245; I. Russu, p. 130).

Au sud de Staroconstantinov, il y avait le village qui portait le nom de *Desarovca*, provenant du mot thrace *diza*, dizos signifie cité (d'où Diza-por, Diza-palis, etc.). Le vieux mot persan pour exprimer la notion de cité est *dida*, dérivé de l'indoeuropéen *dhig'ha* (Vl. Georgiev, p. 119).

Au sud de Vinnita, *Tamaspol*, ayant la racine *Tamas* qui nous rappelle le thrace *Tamasidava*.

Terespol, au nord de Litin et Ternovca au nord de Balta partent du radical thrace très fréquent *Teres*, anthroponyme (I Russu, p. 125).

De même que dans les autres zones, on y constate encore quelques dénominations ayant le radical *but*: *Butki, Budki, Budtai*.

Dans notre exposé sur la zone nr. 2, nous avons parlé de *Sassas*. De ce côte-ci nous trouvons un toponyme qui a la même origine — *Saski*.

Dans la quatrième zone (*l'espace entre le Pruth et le Dniestr*), nous avons identifié les localités thraces: Zurovno, Boregeani, Bereslogi, Terespol Terebovl, Terebno, Comarovo, Mucarov, Vidava, Leadava, Satava (Sadava), Olceadaev (deux fois), Balin, Bolcovti, Balasinesti, Balana, Balanesti, Baltun, Balasesti, Balceati, Bal-

(13) N. P. Barsov, *Ruscaia istoricescaia geografie*, Warsawa, 1885, p. 96; le nom dérive de "Tivertses".

(14) *La collection complète des chroniques russe*, XV-e volume, I-ère partie, p. 57.

(15) *L'histoire de la Russie en esquisse et articles*, rédigée par M. V. Devnar-Zapolski, I-er vol. (f.a.), l'article de A. L. Podogin sur les anciens Lituaniens, p. 42.

teni, Balmaz, Turilte, Sepenit, Beseni, Trebesovti, Bezeni, Beseni, Bezina, Busna, Buzauti, Carpaci Carpesti Carpinenī, Zalucea, Zaluciani, Boroseanca, Boroseni, Boroncea, Borogani, Borsa, Cosouti, Cozesti, Cozmeni (deux fois), Costuleni, Costesti, Drochia, Baxani, Malaesti, Malovata, Malcoci, Malesti, Butesti, Budei, Buda, Budesti (deux fois), Budachi, Granovti, Roscov (gué), Rascaiti, Bezeni, Beseni, Bezina, Rezelia (deux fois), Rezeni, Rezina, Bocani, Bogani, Bocsa, Bogzesti, Bycovet, Bocseni, Boghiceni, Bucacevti, Buchovca, Sarata (trois fois), Sarateni, Saratica (deux fois), Saria (deux fois), Ribnita, Dereneu, Mitoc (deux fois), Peresecen, Boziani, Bozieni, 95 localités en tout.

Explications:

Premièrement, il faut souligner les toponymes ayant la terminaison spécifique thrace *dava* — Vidava, Liadava, Sadava (Satava), Olceadaev (deux fois) Olcea deva, par métathèse *daev*.

La principale ville de la région — en dehors de Kamanet et Bacota — est *Terebovl*.

Le nom dérive de l'indoeuropéen *ter*. Le sens est expliqué dans le paragraphe traitant de la I-ère zone (Terespol). Le second composant — *bovl* — dérive du mot thrace *bonon* — chaumière, petite maison (bonon, Vl. Georgiev, p. 119). La forme actuelle avec la désinance *vl* témoigne de l'influence russe (Comparer la désinence du nom de la ville Lubomel, Lubomi, Pereislavl, probablement a l'origine Pereiaslavel). Terebonon aurait le sens de "maison solide", implicitement une installation fixe, solide, puissante. Très intéressant le fait que dans les fouilles entreprises sur le territoire de cette ville, on a trouvé des objets de céramique peinte, tellement caractéristique pour la culture matérielle du néolitique Cucuteni-Aruisd-Tripolie.

Une autre station néolithique se trouve à Sepenit (la même culture).

Les toponymes *Turille* et *Turov* partent du radical thrace *tur*, existant dans les mots *Turezia*, *Turisca*, etc. (V. Pârvan, pp. 231, 236).

Les localités dont les noms ont comme point de départ le radical *carpi* — nom de la tribu bien connue — qui revient dans les mots Carpathes, Carpaci, Carpineni et Carpesti ont été identifiées par T. Braun avec Zargidana, Tamasidava et Piroboridava (16).

Toutes ces localisations sont fondées sur des arguments assez superficiels; la localisation Piroboridava est erronée. Les archéologues roumains cherchent à éluder ce problème. Par deux de ses ouvrages, Radu Vulpe identifie Piroboridava avec Poiana (V. Pârvan), située a l'est de Sereth, où on voit une importante citadelle. L'affirmation de Ptolémée selon laquelle Piroboridava se trouve à l'intérieur du pays doit être interprétée dans le sens que cette localité se trouvait à une certaine distance du Danube (17).

N. Gostar (18) localise cette Piroboridava à Barbosi, où un camp s'est superposé sur une citadelle dacique.

A. A. Bolsacov-Ghimpu nous propose pour Piroboridava la localité Cartal (entre le Pruth et le Dniestr) (19).

Les Carpes ont eu une grande expansión. On peut s'en faire une idée si on tient compte du fait qu'on les trouve en Panonie —où ils ont été colonisé (Pârvan, p. 278)— mais aussi à la Mer Egée (id. p. 234). Ce qui surprend c'est que leur expansion est dirigée non seulement de l'Ouest vers le Sud, mais également vers l'Est. Sur le cours supérieur de la rivière Vorsola, affluent du côté gauche du Dniepr, se trouve "*Carpove Gorodisce*" c'est-à-dire la cité des Carpes (20). Au nord de cette cité, il y a la rivière Pruth et le Reuth, affluents de Seime et aux sources du Reuth sont situés deux villages: le "Reutet supérieur" et le "Reutet inférieur".

Ce n'est pas le cas de donner des détails et de faire des commentaires sur la précieuse monographie de Gh. Bichir sur la culture carpienne (21). Nous allons souligner en quelques mots seulement notre opinion concernant les problèmes exposés dans cet ouvrage:

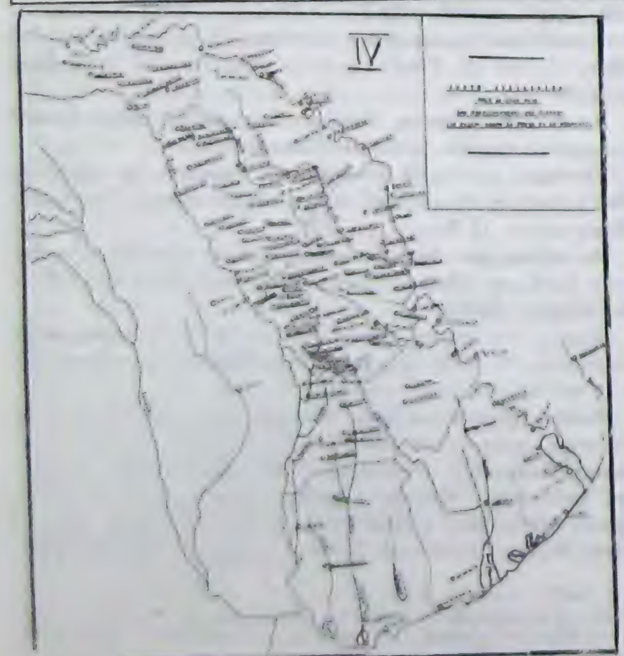
1) Les Carpes ont donné leur nom aux Carpathes et pas inversement, ainsi que le croyait W. Tomaschek.

2) Les Carpodaces sont les Carpes qui habitaient en Dacie (N. Kahrstedt, affirmation juste).

3) Les Carpes ne représentent pas une tribu dacique, mais une tribu distincte.

4) Les Kallipides ne sont pas Thraces *Rp* ne pouvait pas dériver du radical *lip*. Les Kallipides sont des Scythes hellénisés.

5) La station des Carpes à Poienesti et aux alentours doit être considérée comme une installation permanente, d'où ils faisaien des incursions dans toutes les directions.

(16) T. Braun, *Raziscania v oblasti goto-slavianskin otnosenii* (Recherches dans le domaine des rapports gotho-slaves), I-er v., St. Petersbourg, 1899, p. 206. V. la monographie de Gh. Bichir, *La culture carpienne*, 1973.

(17) Radu Vulpe, *Piroboridava*, Bucarest, 1931, p. 16-34; du même auteur, *Piroboridava, la station protohistorique et dacoroumaine de Poiana, dans la Moldavie inférieure*, la "Revue archéologique", XXXIV, 2, 1931, p. 237-257.

(18) N. Goster, *Aliobrix*, dans "Latomus", XXVI, 1967, p. 987-995.

(19) A. A. Bolsacov-Ghimpu, *Localisation de sites des époques romaine et byzantine dans la zone dite Bas-Danube*, dans "*La revue d'Etudes sud-est européennes*", 1973, Nr. 3, p. 554-557.

(20) Voir la carte géographique annexée à l'étude de V. E. Sirocikovski, *Puti i uslovia Snosenii mejdu Moscvoi i Krimom V naciale XVI — go veca* (Les chemins et les conditions des rapports entre Moscou et la Crimée, au début du XVI-e siècle) dans "Isvestia de l'Académie de Science de l'Union Soviétique", la classe des sciences sociales, 1932, p. 230-231.

(21) Gh. Bichir, *La culture carpienne*, Bucarest, 1973.

Nous signalons également une erreur évidente: l'auteur croit que les Tyragètes mentionnés par Strabon (II, 5, 12, 30; VII, 3, 17), sont une tribu *locale* (22). Les Tyragètes, sous un autre nom — les Tivertses des chroniques russes — ont peuplé, d'une majorité écrasante, la région galicienne-volhynienne, possédant un pays tout entier, connu sous le nom de Cerven (Tcherven), dont nous avons parlé dans un autre chapitre de cet ouvrage.

Selon Ptolémée (II, 5, 15), *Clepidava* se trouvait sur la rive gauche du Dniestr supérieur. L'identification de Clepidava avec le village Studenita, sur le Dniestr, en Podolie, ainsi que l'affirme T. Braun, nous paraît une chose vraissemblable (23).

Tout près du Dniestr, au nord, il y a la ville *Stryi*, ayant un radical indoeuropéen *sru*; "stru" signifie couler; le même radical apparaît dans le nom de la rivière Styr.

Mucarov dérive, également, de la langue thrace. Cette localité est située au nord de la villa Usita Veche. En thrace, on trouve le radical *muca*, qui signifie famille, ville nation. Et il y a beaucoup de mots encore qui dérivent du même radical, exemples: Muca-seros, Mucaventes, Muca-por, etc. (Vl. Georgiev, p. 121). Entre la lettre *a* du radical et le suffixe russe *ov*, la consonne *r* s'est superposé pour la liaison (24).

Sur le cours du Dniestr, on trouve les localités *Rezeni* (25), *Rezina* (dans la région Volostea-Ungheni) et pas loin de Rezeni; plus au nord, il y a une autre localité présentant le même radical *-Rezelia* (deux fois). Nous avons déjà vu qu'en Podolie, au nord de Zvenigorod (III-e zone), il y a *Rizino*. C'est la même racine.

Nous pouvons affirmer, sans aucun doute, que l'origine de ces toponymes est thrace. En langue thrace, *ris* signifie roi et le nom d'un roi légendaire thrace a été *Rizos* (26).

Sur le cour de la rivière Strymon qui se trouve au sud des Balkans, habitaient les Thraces "strymoniens", conduits par le roi Risos qui a été réellement vénéré (W. Tomaschek, II, p. 53). Son régne a commencé, probablement, à l'époque, au moment où les Thraces habitaient la Podolie et la région pruthodniestrienne, vu les noms des localités *Rizino*, en Podolie, *Rezina*, *Rezeni*, etc., entre le Pruth et le Dniestr, dénominations qui ne peuvent être que les répliques du nom de ce roi.

C'est tout naturel d'admettre que la localité qui se trouve en face de Rezina, de l'autre côte du Dniestr ancienne. A présent, elle porte un nom modernisé, russe — Ribnita, ayant un radical dérivé de "rîba" — poisson. L'ancien toponyme n'avait de commun avec le poisson. Probablement que l'élément initial a été l'anthroponyme thrace *Rebo*, d'où en latin, le dérivé *Raebucentus* et en grec *Riboulas* (apparu en 331 a.n.è. (I. Russu, p. 117). On ne connaît pas l'ancienne forme du mot.

Au nord de Kamenet, on trouve la localité *Balin*, nom qui est proche des mots thraces *Ballion*, *Balyos*, des mots phrygiens bellen, bolyn — à l'origine l'indoeuropéen *bel* — puissant (I. Russu, p. 92). On connait beaucoup d'autres toponymes partant du même radical, à savoir: *Balcovet* (district de Hotin), qu'on rencontre deux fois, *Balasesti* (district de Soroca), *Balasinesti* et *Balana* (Balti), *Balanesti*, *Balciany*, *Balciati Baltun* (district de Chisinau), *Balmaz* (district de Tighina) (28).

De même que dans les autres zones, entre le Pruth et le Dniestr, nous rencontrons beaucoup de toponymes, ayant le radical *bud* ou *but*: Buda (district de Chisinau), *Budei* (district d'Orhei), *Budei* (district de Chisinau), *Butesti* (district de Balti), *Budesti* (district de Chisinau), Budachi (sur le littoral de la Mer Noire).

Le radical *mal* qu'on rencontre dans *Malvensis de Dacie* peut être trouvé aussi dans le nom des localités suivantes: *Malaesti* (Balti), *Malesti* (Chisinau), *Malcoci* (Chisinau), *Malovata* (Orhei). Sur le cours du Boug occidental ces toponymes trouvent leur correspondant en *Malcov*.

Le radical *boc* (bog de Costobocs et de Sabocs présente la forme pure dans *Boc-seni* (Chisinau (29), *Bocsa* (Balti) et une forme modifiée, ainsi que j'ai déjà montre, dans *Bycovet* (district de Chisinau), Bucovna (district d'Orhei), *Bycoza* (Cetatea-Alba), *Bogzesti* et *Bocsesti* (Orhei), *Bogani* (Balti), *Boghiceni* (Chisinau).

Deux villages portent le nom de *Mitoc*; l'un d'eux se trouve dans le district d'Orhei, dans les parages de cette ville, l'autre dans le district de Chisinau.

Ce toponyme dérive du thrace *mytacos*; la même forme du mot peut être rencontrée dans la langue phrygienne (30). Sur la rive occidentale du Pruth, sur son cours supérieur, on trouve un village qui porte le même nom — *Mitoc*. Cette localité est un très ancien site. Beaucoup d'objets de l'époque paléolithique ont été trouvés dans les fouilles. D'une époque plus avancée — de la seconde moitié du III-e siècle et du siècle suivant-datent les tombeaux sarmatiques qu'on y a trouvé.

Dans le district de Soroca, on peut citer le village *Baxani*. Baxan est un mot persan qui signifie outre, ampoule et soufflet (l'instrument à souffler, à donner du vent) (31). Etant un mot tellement vieux, on peut supposer son origine thrace.

Près de Hotin, on rencontre un village qui s'appelle Buzauti avec le radical *buza*, dont nous avons déjà parlé. De cette catégorie de noms, nous citons encore *Bozieni* où *boz* apparaît comme la transformation du radical *buz*.

Le toponyme *Vendiceani* contient le radical *vend* qui ne devrait pas être confondu avec *venedi*. En même temps, ainsi que nous allons voir plus loin, le nom de la région autonome Cerven (Tcherven) est Fernend ou Tervend. Or, le radical *vend* reproduit exactement la première partie du mot *Vendiceani*. Par conséquent, Vendiceani fait partie des localités dont les noms sont d'origine thrace.

Quelques-uns des villages ont un nom dont le radical est *bor*, tellement caractéristique pour la langue thrace et qu'on rencontre dans les toponymes: *Boroncia*, *Bo-*

(22) Gh. Bichir, *Oeuvre citée*, p. 157, note 423.

(23) T. Braun, *Oeuvre citée*, pp. 205, 206.

V. Pârvan identifie les sites des Carpes habitant à l'est de la rivière Sereth (*Getica*), 1926), motivant que Ptolémée les situe aux environs de la rivière Ieraseus (III, 10, 8).

W. Tomaschek (II, 2, p. 74) considère que Tamasidava se trouvait dans la région de Bârlad.

(24) Le radical *Muca* a été très fréquent au sud des Balkans; dans la colection des inscriptions de Kalinka, nous trouvons une multitude de noms dont l'un des composants est ce radical (Apud Alexandre Philippide, *L'origine des Roumains*, Jassy, 1925, I-er volume, p. 26-27.

(25) *Atlas linguistique moldave*, Chisinau, 1968, p. 20 et 17.

(26) D. Detschew, *Characteristik der Thrakische Sprache*, Sofia, 1952, p. 389-394.

(27) D. Detchev, *Characteristik der thrakische Sprache*, Sofia, 1952, p. 77.

(28) Quant au caractère thrace du mot *Balin*, voir Sigmund Feist, *Kultur, Ausbreitung und Herkunft der Indogermanen*, Berlin, 1913, p. 121, qui considère ce mot "thrakisch phrygisch". Balin est le nom d'un roimphrygien, B. P. Hasdeu, *L'Histoire critique des Roumains*, I-er vol., fasc. I, Bucarest, 1875 et *Magnum Etymologicum Romaniae*, III, 2940.

(29) *Atlas linguistique moldave*, Chisinau, p. 51.

(30) Les liens entre la langue thrace et la langue phrygienne ont été soulignés par les écrivains de l'antiquité et les noms propres en font la preuve: Antoine Meillet, *Introduction à l'étude comparative des langues indoeuropéennes*, 8-e édition, Paris, 1937, p. 77. Voir également Vl. Georgiev, *Oeuvre citée*, p. 144.

(31) *Histoire de la Roumanie*, Traité, I-er vol., Bucarest, 1960, pp. 9, 13, 18, 20, 679.

rosiani, *Bodosianca*, dans le district de Balti, *Borogani* (le district de Tighina).

En longeant le Dniestr, sur son cours inférieur, nous trouvons *Rascauti*, se formant du radical thrace *rasc*, *resc* (Rascuporis, Rescuporis). Nous trouvons la même racine dans *Vad-Rascov*, toujours sur le Dniestr (I. Russu, p. 117).

De même que dans le III-e zone, on y trouve un village dont le nom est construit avec le radical *gran* — Granovti (district de Balti).

Certes, le nom du village *Terebno* (Balti) derive, ainsi que nous l'avons déjà dit, de la langue des Thraces, l'indoeuropéen *ter* — "fort", "puissant" (I. Russu, p. 125).

Le toponyme *Trebosovti* (le district de Hotin) est d'un gran intérêt. Sans doute, le radical y est *bes*, auquel s'ajoute le préfise *tre* (de ter), le suffixe russe *ov* et la désinence *ti*. Par cela même, nous avons la confirmation de la présence dans ces lieux des Thraces *Biessis* qu'on ajoute aux noms *Beseni*, *Bezeni* (dan le district de Soroca), *Bezina* (le district d'Orhei).

On rencontre dans cette zone deux toponymes avec le radical *coz* (I. Russu, p. 100). *Cozesti* si *Cozmeni*, deux fois, dans le district de Balti. Et aussi trois noms construits avec le radical *cos* (I. Russu, p. 99): *Costesti*, *Costuleni* (le district de Chisinau) et *Coscut*.

Dereneu, le nom d'un village du district d'Orhei, dérive de l'indoeuropéen *der*, ce qui veut dire "fendre", "crever" (I. Russu, p. 102).

Drokia, la dénomination du village situé sur la rivière Cubolta, affluent du Reuth, est un vieux mot. On suppose que ce mot représente la forme changée du nom Drecon, rivière de la Dacie occidentale (I. Russu, p. 105).

Les traces d'une branche gétique, *Sargatae*, ainsi que le montre Ptolémée, sont en abondance dans toute la région s'étendant entre le Pruth et le Dniestr. C'est ainsi que dans le district de Balti, il y a un village qui s'appelle *Sarata*. Deux autres villages (dans les districts de Cetatea Alba et de Tighina) portent le même nom. On rencontre également le village *Sarateni* (ou Saratiani), dans le district d'Orhei et un autre qui s'appelle *Saratica*, toponyme qui se répète deux fois (district de Tighina). Dans le district de Cetatea-Alba, très près de la lagune ayant le même nom, on trouve un site appelé *Saria*, construit avec le même radical *sar*.

Quand aux toponymes ayant le radical *sar*, on doit citer les racines gêto-mésique *sara et sarna* (W. Tomaschek II, 2, p. 79; V. Pârvan, p. 246).

Nous demandons si par hasard les noms construits avec le radical *sar* ne sont pas d'origine sarmate.

Mais... très près de la lagune du Dniestr, on ne trouve pas *Sarmis*, mais *Saria*. Dans la région Orhei, on ne reacontre pas Sarmateni, ainsi qu'on s'attendrait en cherchant les Sarmates, mais *Sarateni*. Dans d'autre regions encore, nous trouvons des toponymes *Sarata* et jamais Sarmata.

Tous ces toponymes ayant le radical *sar appartiennent* aux peuplades gétiques.

Mais la question qui se pose est si par hasard les toponymes Sarata, Sarateni, Saratica proviennent du mot roumain "sare" — sel, tenant compte du fait que, dans la langue sanscrite, ce mot a une forme presque identique — "sara" (33). Nous ne croyons pas que ce soit possible: d'abord ce nom Sarata est le nom des *rivières à eau douce*, ensuite, les plus grands lacs de la région qui est connue sous le nom de "la steppe du Bougeac" sont également à eau douce: les lacs Kahul, Kartal, Ialpuh, Kogurlui, Katlabuh (34).

Parmi les lacs à eau salée du Bugeac, le plus grand s'appelle Sasik. Les autres lacs à eau salée sont très petits et se trouvent sur le littoral de la Mer Noire. Par conséquent, *les lacs salés ne constituent pas une caractéristique de cette région*. On rencontre deux fois la dénomination Sarata dans une *région qui n'appartient pas à la steppe, dans le district de Balti*. On trouve également un toponyme Sarateni dans le district d'Orhei. Mais c'est justement le district, dont la plus grande partie du territoire est couverte par des forêts. Le district d'Orhei est fameux pour ses hautes futaies.

Ainsi que nous l'avons déjà remarqué, des toponymes semblables existent également dans les autres zones: Sarny (II-e zone), Sarnaki (I-ère zone) qui se trouvent dans la région boisée, loin de la steppe.

Les villages *Zalucea* (district de Hotin) et *Zaluciany*, sur le Dniestr, dans le district de Soroca, témoignent de la présence des peuplades Oulitches-Tivertses dans cette région.

On y trouve quelques toponymes construits avec le radical *bur*. Ce sont des noms thraces ou germaniques: *Burstyn*, *Burhubea*, *Bursuceni* (le district de Balti), *Burievoa* (district de Tighina), *Burnas* (le littoral de la Mer Noire). Pour ces toponymes, voir les passages traitant de la première zone.

Fait intéressant: dans la quatrième zone, on trouve beaucoup de traces des *Koumanes*.

Ainsi les toponymes Chisinau, Taxabiani sur le Pruth, les dénominations terminées en *ui* — Caracui, Calmatui, Cugurlui.

Le nom de la ville de Tighina est également d'origine koumane. Sur le Dniestr, on trouve deux localités qui portent le nom Atachi. Un village dans le district d'Orhei s'appelle Otachi (35).

Selon l' opinion de T. Lehr-Splawinski, en Podolie et dans la région de l'Ukraine, entre 1500 et 1300, on peut parler de la *culture Comorovo* (le district de Stanislaw), qui appartient aux tribus thraces; leurs premiers sites se trouvaient des deux cotés des Carpathes et jusqu'a la Mer Noire (T. Lehr Splawinski, *Oeuvre citée*, p. 102).

En identifiant les localités thraces des quatre zones, nous avons constaté que beaucoup de ces toponymes se répètent dans deux, dans trois et même dans toutes les quatre zones. En les comparant, nous avons établi des rapports entre les zones.

Ces rapports, ces liens témoignent du fait que tout l'espace que nous venons d'examiner se présente comme une *unité ethnique*, comme une *totalité ethnographique* représentée par les Thraces.

(32) *Atlas linguistique moldave*, p. 20.
(33) Marin Barbulescu-Dacu, *L'origine daco-thrace de la langue roumaine*, Bucarest, 1936, p. 189.

(34) M. V. Lascov, *Besaravia k Stoletin priscedenia*, Chisinau, 1912, p. 31.
(35) Geza Kuun, *Codex Cumanicus*, Bulapest, 1880, p. 97, 124, 262: Introduction, p. XXX, Otachi signifie ile.

PETRU CEI NOI VENITI IN RANDURILE LEGIUNEI

de George BICNITIU

O seamă de noi legionari sau viitori legionari iau parte în acest an, alături de cei vechi, la marea sărbătoare a Gărzii de Fier. Pentru ei, care, n'au cunoscut epoca prigoanelor sângeroase şi umilința permanentă a celor mai în vârstă, acest eveniment ar putea fi privit cu o oarecare răceală. *"O sărbătoare a Mişcării, ca atâtea altele!"* — ar putea gândi fiecare.

Şi totuşi nu-i aşa! Mai ales pentru ei ce-şi pun speranța în doctrina legionară şi vor să se împlinească prin ea.

Pentru cei vechi, Semi-Centenarul Mişcării reprezintă încoronarea unui efort uriaş — a unui lanț de jertfe şi realizări — afirmarea unui destin aprig, tragic, dar plin de bucurii lăuntrice — statornicia unui adevăr pe care l-au servit şi l-au purtat peste timp şi rele...

Cu toate suferințele şi înfrângerile, bilanțul lor este pozitiv:

— Au dus la limanul celor 50 de ani esența transfigurativă a neamului, cristalizată în doctrina spiritualistă a Mişcării.

— Au păstrat neatinsă linia de conduită a unui nou concept de trăire.

— Au adus şi menținut în circuitul socio-politic internațional una din cele mai extraordinare ideologii a timpurilor moderne.

— Au salvat onoarea națiunei române prin constituirea Guvernului dela Viena, atunci când reprezentanții legali trădau armata şi viitorul neamului.

— Au aprins fără'ntrerupere candela speranței în sufletele Românilor.

— Au rămas neclintiți pe baricadele înaintate ale luptei anti-comuniste.

Prin sacrificiile lor permanente au ridicat. Neamul din neputință şi umilire. I-au dat un sens în istorie. Crescuți în duhul strămoşilor, au răspuns chemării pământului şi-au servit fără preget aspirațiile poporului. N'au şovăit o clipă, pătrunşi de justețea cauzei lor. In ciuda atâtor coaliții menite să-i distrugă şi să stingă din spiritul neamului măreața doctrină a lui Corneliu Zelea Codreanu, au rezistat la toate asupririle. Şi de fiecare dată au renăscut mai mândri şi mai dârzi, luând-o dela capăt cu aceeaşi ardoare.

Aşa au dus mai departe şi mai sus credința lor! Au crezut într'un adevăr şi-au continuat să lupte pentru el până la ultima suflare. Şi continuă mereu, pe căile pribegiei şi'n Țară, convinşi că jertfa lor rămâne piatră de temelie pentru lumea ce va veni într'o zi.

Prin vâltoarea celor 50 de ani au fost port-stindardul unui *nou legământ național* şi exemplul de început pentru toți cei ce-şi iubesc Neamul. Pentru ei Semi-Centenarul Mişcării Legionare este simbolul unui trecut de suferinți şi glorii, prin care două generații de români au săpat în istorie calea mântuirii neamului.

Acesta-i marele lor merit!

Pentru noii legionari, făuriți în această lungă pribegie, sărbătoarea la care iau parte înseamnează şi mai mult. E sărbătoarea marei lor răspunderi istorice. Dacă în această clipă cei vechi preamăresc o pagină trăită *cei noi salută o cale ce se deschide*. Calea lor, plină de nelinişte şi măreție, în crezul legionar.

De-acum, sub ocrotirea acestui simbol şi nutrindu-se din seva binecuvântată a doctrinei legionare, vor fi apți să-şi asume greul luptei, ca demni urmaşi ai înaintaşilor. *Greul luptei în muncă şi sacrificii*, pentru a putea înfrunta odată şi *greul răspunderei istorice*.

In suflul acestei neîncetate trăiri legionare, unii au pregătit prezentul. NOILOR VENITI LE REVINE PREGATIREA VIITORULUI. Şi numai respectând trecutul, simbolizat în acest Semi-Centenar, vor fi în stare să ducă şi să transmită mai departe normele şi preceptele legionare în simplitatea şi curățenia lor spirituală.

Existența omului şi a generațiilor se îmbină peste voința şi dorința momentului, pentru a purta *o licărire de înălțare* spre misiunea ei. Nimeni nu ştie când va veni clipa, dar fiecare poate contribui la împlinirea datoriei ce avem fața de Neamul din care ne tragem şi pentru care luptă şi suferă Legiunea.

Generația căpitănească ne-a adus *lumina doctrinei legionare* pentru care s'au jertfit atâția, cimentând prin sacrificiul lor noua viziune a vieții pentru Neamul Românesc.

Generația actuală, prin truda aprigă şi totala încredere în *moştenirea spirituală primită*, a purtat flacăra aprinsă acum 50 de ani, în pofida tuturor ostracismelor şi loviturilor primite.

Generația celor noi veniți, a acestor legionari ce-şi croiesc acuma cale nouă pe făgaşul aceloraşi aspirații şi-n crezul aceluiaş ideal, va fi poate *generația care va împlini visul şi victoria legionară*. De aceea rolul lor e mare şi răspunderea imensă.

Pentru ei, Semi-Centenarul Mişcării nu poate fi o simplă sărbătoare-aniversare, ci *o clipă de definire şi înțelegere lăuntrică a destinului lor*. Ei trebue să intuiască măreția misiunei ce le revine, însuşindu-şi pe de-a'ntregul calvarul şi aspirațiile legionare.

Legionarul nu se împlineşte decât prin această contopire în trăirea doctrinei omului nou. Iar contopirea se realizează atunci când omul luptă cu elan, curaj şi total desinteres personal, ca şi cum victoria ar fi pentru mâine. Nu se întreabă niciodată dece îl pândesc atâtea piedeci, dece orizontul rămâne întunecat, dece e isbit din toate părțile... Misiunea lui e să mearga înainte, pe calea deschisă de Căpitan. Nimic nu-l poate abate din drumul lui. Doar la sfârşitul acestei epopei îl aşteaptă bucuria înălțării!

Poate că în planul divin al existenței noastre victoria va veni peste 10, 20 sau 30 de ani. Ce importanță poate avea, din moment ce credem în realizarea ei!... Misiunea legionarului de azi nu e să lupte pentru a o vedea, ci pentru a o pregăti.

Noii veniți în rândurile noastre trebue să înțeleagă această poziție şi să se conformeze întocmai felului nostru de a gândi şi acționa. Nu li se cere decât disciplină şi credință în această luptă dusă pentru Neamul Românesc.

Şi mai ales, să nu uite că rolul lor e poate mult mai mare ca al nostru, pentrucă ei vor fi cei care vor duce Neamul Românesc, prin lupte şi sacrificii, către biruința legionară de mâine!

Pe marginea cartilor

CARNETUL UNUI VETERAN

de ST. Georgescu-SERGENT

DL Ştefan Georgescu-Olenin a strâns într'un frumos volum, opera literară a tatălui său, Ştefan Georgescu-Sergent.

Ştefan Georgescu-Sergent era un neliniştit, nu-şi putea găsi locul. Işi iubea Patria. N'o striga pe uliţă, nici în cafenele, nici în cârciumi şi, nici măcar în pagini de gazete sau de reviste. Pentru el, iubirea de Patrie trebuia dovedită cu faptele. In viaţa popoarelor, dar mai ales în a poporului nostru, cu o Istorie maşteră, intervin războaiele, lupte de existenţă ca Neam. Dacă privim dela 1877 la 1944, data căderii în neant a Neamului, am avut trei războaie, adică unul de generaţie. In războaiele ce un Neam este nevoit să le poarte, fiii lui adoptă o atitudine sau alta. Unii ţin discursuri foarte patriotice pentru a se merge la războiu dar, în timpul conflagraţiei, îşi pregătesc discursurile pe care au să le ţină după, înainte de război unii scriu poezii patriotice, foarte înflăcărate, dar, în timpul razboiului, rămân acasă, pentru a concepe poeziile ce vor scri după, desigur pentru menţinerea sentimentului patriotic.

Majoritatea, lumea măruntă, ţăranii, merg la razboi *pentru a-şi face datoria*. Pentru, ei, de la Decebal până astăzi, a merge la războiu, însemnează împlinirea unei datorii; nu concep altfel, nu pot concepe altfel. Aceştia mor cu miile, cu zecile, cu sutele de mii, pentruca odată trecut războiul, cei ce s'au aciuat prin legaţii, prin redacţii, etc., etc., etc., să reiasă la lumină pentru a ţine discursuri, pentru a scrie articole, poezii, unele foarte frumoase, despre eroismul celor morţi. Lucrul a devenit aşa de natural, a intrat aşa de mult în firea lucrurilor, că dacă cineva ar avea curajul să-i întrebe pe aceşti eroi grafici, ce au făcut în timpul războiului, ar fi privit cu mirare, ca să nu zicem cu dispreţ şi i s'ar spune turburător al armoniei, al unitaţii, etc., etc., etc.

Dar, în general, pe câmpul de bătaie merg să-şi facă datoria, cei chemaţi de autorităţile competente. Ceilalţi rămân la treburile lor, aşteptând momentul când vor fi chemaţi. E natural să fie aşa. Dar există şi o categorie de oameni, neliniştiţi, care chiar dacă nu primesc ordinul de chemare, chiar dacă pentru un motiv sau altul pot rămâne liniştiţi acasa, n'o fac, n'o pot face. N'o fac pentrucă epopeile, istoriile, baladele, sau chiar numai cântecul pasărilor, clipocitul apelor, verdele pădurilor copilăriei, nopţile calde de vară sau cele îngheţate ale iernilor ,nu le dau pace sa rămână la adăpost. Aceştia sunt voluntarii.

Unul dintre aceştia a fost Ştefan Georgescu-Sergent. Un copilandru neliniştit. Circulau zvonuri de războiu: Ţara avea nevoie de luptători, de cât mai mulţi luptători. Şi a plecat voluntar. Ca să lupte, ca să moară. Ca soldat, simplu soldat, unul dintre zecile de mii. Nu-l interesau nici gradele, nici decoraţiile. Nici scrisul. Pe urmă i-a venit gândul să scrie. Dar când a plecat la bătaie şi în tot timpul cât a stat cu faţa la duşman, nu a avut nelinişti grafice, nu i-a venit în gând să scrie. A scris mai târziu şi aceasta, pentruca a văzut că alţii n'o fac. Acolo, în faţa duşmanului s'a gândit doar să se bată, să se bată bine, să-şi facă datoria, *să nu-şi facă Neamul de râs*.

Şi s'a bătut bine. Câmpul de bătaie l-a părăsit numai rănit, grav rănit.

Şi pentrucă nu scriau alţii, s'a gândit să-şi scrie amintirile de războiu, pe care le-a publicat. In 1891. Cititorului îi trec prin faţa ochilor scene petrecute acum un secol: o armată nouă, soldaţi care după îndelungată vreme de întuneric, de silnicie, ieşeau din nou la lumină. Pentru ca Neamul lor să reintre în Istorie. Şi cu aceşti soldaţi, cu faptele lor, reinviau virtuţile strămoşilor. Vedem soldaţi, ţărani, ofiţeri, viaţa de toate zilele pe câmpul de bătaie. Cu lipsurile... cu glumele. Da, cu lipsurile, pe care curcanii sau tunarii noştri le suportau cu zâmbete—unele amare—, dar, în special, cu glume. Brânzei în care foşneau viermii, soldaţii noştri îi ziceau "*brânză vie*". Din paginile lui Ştefan Georgescu-Sergent, respiră dragostea. Dragostea pentru toţi şi toate. Dragoste pentru soldaţi, pentru gradaţi, pentru ofiţeri-chiar pentru acel care-l pedepsise pe nedrept-, pentru generalul Davila, pentru Domnitorul Carol. Căci Domnitorul Carol era iubit de soldaţi!

Cartea a avut succes. Georgescu-Sergent n'o scrisese pentru succes. El o scrisese ca o datorie faţă de camarazii lui, pentru acei care rămăseseră acolo, pentru acei care se întorseseră cu corpul zdrelit şi pentru cei ce se întorseseră întregi. A apărut în mai multe ediţii. In faţa mea am ediţia din 1914. A fost propus pentru marele premiu Năsturel. Dar cartea n'a fost prezentată de el, ci din propria iniţiativă a unui academician. In volumul publicat de Editura Rigmor, cititorul va găsi discuţiile duse de academicieni şi aprecierile de care s'a bucurat cartea lui Georgescu-Sergent în ochii academicienilor. Din punct de vedere filologic, cititorul îşi va îmbogăţi cunoştinţele, aflând cum scriau academicienii din acele vremuri.

Dar după războiu, Georgescu-Sergent s'a isbit de cei care se aciuaseră, a văzut cum eroismul celor de la Plevna se transformase într'o monedă fără valoare, era amintit doar la parăzi, la mese copioase, sau... în poezii. Evident de cei care dăduseră dosul. Şi a început să scrie schiţe. Amare. Sunt reproduse şi ele în volumul publicat de Editura Rigmor. Toate sunt frumoase dar una dintre ele, Chiriţă Jachet, e o adevărată perlă. După războiu, Georgescu-Sergent a devenit un răzvratit. Il dureau nedreptăţile. Nu acele făcute lui. Acestora le răspundea cu straşnicie. Sergent e originar din Oltenia, de la Olina, e oltean deci, dar nu un oltea *şiret*, ci unul *dârz*. A început deci să scrie la ziare şi la reviste. Articolele sunt reproduse în volumul Rigmor. Sunt şi astăzi valabile, prin construcţia frazelor, prin judecata limpede. Stofă de ziarist de mâna întâia. Dar Amintirile de războiu nu au atras numai atenţia academicienilor şi nu numai în acele timpuri. Spre surprinderea mea, recent, l-am întâlnit pe Ştefan Georgescu-Sergent în Istoria României, volumul IV, întocmită de un colectiv din RSR, pus sub preşedenţia lui P. Constantinescu-Iaşi. Cartea a fost publicată în 1964 şi autorii au trebuit să facă apel la amintirile lui Ştefan Georgescu-Sergent, fiind puţinele, dacă nu singurele, care prezentau valoare de document istoric. Că acest colectiv a reprodus numai ce îi convenea şi a trecut sub tăcere restul, aceasta e cu totul altceva.

Ca invalid, Ştefan Georgescu-Sergent a fost Preşedinte al Asocieţiei Veteranilor de războiu. Era năstruşnic, cum năstruşnică i-a fost familia. Asociaţia se întâlnea în fiecare an în Murfatlar, unde Preşedintele era primar. Veneau toţi, desigur din ce în ce mai puţini. Şi veteranii ca veteranii! Unii mai curăţei, alţii mai puţin. Dormeau pe unde puteau. In casa şi dependinţele primarului, pe paturi, pe jos, la cârciumă, la vecini. Discuţiile aveau loc în casa primarului. Şi la fiecare adunare, în fiecare an deci, trebuia să participe şi fiul Sergentului, adică sublocotenentul, locotenentul, şi la urmă căpitanul Ştefan Georgescu-Olenin. Nu pentru a lua parte la discuţii, deoarece nu avea nici o calitate. Ci... pentru a face şi servi cafele turceşti veteranilor. Aceştia erau tolăniţi pe scaune, pe paturi, pe sofale sau pe jos şi printre ele trecea cu tablaua, în uniformă... capitanul Georgescu-Olenin. Veteranii, drept mulţumire, îi spuneau Cafegii başa. Năstruşnică familie! Da, năstruşnică. Căci coboară din căpitanul Ghencea al lui Tudor Vladimirescu.

Cartea lui Ştefan Georgescu-Sergent, apare în anul acesta, adică exact la o sută de ani de la luptele de la Plevna. Deci cititorii vor avea ocazia să afle, povestite frumos de un martor ocular, lucruri care s'au petrecut acum o sută de ani. Şi nu vor avea nimic de regretat.

N. S. G.

ABC

MADRID, VIERNES 6 DE MAYO DE 1977

"El escritor Paul Goma ha sido detenido y será probablemente expulsado por el Gobierno de su país, considerado menos peligroso fuera que dentro, según el sistema de los maestros soviéticos... Olvidando así que un escritor no es solamente un cuerpo, sino, sobre todo, un espíritu al que nadie nunca pudo desterrar..."

¿POR QUE HAN ARRESTADO A PAUL GOMA?

PORQUE clama por «el respeto de las leyes por parte de los que las han hecho». Nada más. Y este es suficiente motivo para dar uno con los huesos en el fondo de una mazmorra en un país llamado socialista, llevando en su nombre oficial este título con sendo orgullo revolucionario. Me refiero a la República Socialista Rumana, con la que España acaba de entablar relaciones de Embajada a Embajada y que ha firmado el año pasado la Carta de los Derechos del Hombre en Helsinki, junto con España y con otros treinta y tres países. La libertad de opinión, la de movimiento, la de libre intercambio cultural formaban parte de aquellos protocolos de lo humano; y la U. R. S. S. ha estampado también su firma bajo el mismo texto, sancionado por los países que han alcanzado, se supone, el suficiente desarrollo como para saber respetar y hacer respetar estos principios.

Sin embargo, no fue así. Ninguno de los párrafos allí señalados y debidamente firmados han sido trasladados a la luz de la realidad **en ninguno de los países socialistas del Este**. Repito estremecido: **en ninguno**. Y por este motivo, y porque es el escritor el defensor del instrumento más definidor de las esencias humanas, fueron escritores o gente relacionada con el uso del verbo quienes firmaron en Praga, hace no mucho, el Manifiesto de los 77, protestando contra la técnica de enterramiento que el régimen checoslovaco ha utilizado con respecto a lo de Helsinki. Y hace pocas semanas, el novelista rumano Paul Goma, junto con otros siete, ha dirigido a Pablo Kohut, firmante de la Carta de Praga, una misiva desde Bucarest en la que delata «la degradación programática» a la que está sometido el ciudadano rumano, dentro del marco al que llama «socialismo estalinista». La situación es la misma, afirma, en Checoslovaquia y en Rumania. Vivimos todos bajo el reino de la misma mentira. Miseria, caos económico, demagogia, inseguridad, terror, corrupción son las palabras que mejor definen lo que sucede en el espacio dominado por los rusos, pero también en un espacio libre, como dice Goma, dominado por un régimen socialista rumano, sin la presencia de las tropas soviéticas. Un eurocomunismo, pues, reproducción fiel del otro, muestra anticipadora de lo que sería Italia si mañana el país, preparado por sus intelectuales según el plan Gramsci para caer maduro en las manos del socialismo, eligiera el mismo camino. Esta ocupación de los rumanos por los rumanos, afirma Goma, es incluso más dolorosa que la otra y más eficaz que la extranjera.

Este grito venido desde tan lejos, capaz de cortar nuestra digestión de occidentales satisfechos, es aterrador. Solzhenitsin nos indispuso también, no hace mucho, revelando, a los que se empeñaban en ignorarlo, la existencia de los infinitos campos de concentración en su país, increiblemente socialistas también. Pero fueron los escritores checos y éstos rumanos, casi desconocidos en España e Hispanoamérica, los que vienen a hablarnos ahora no de unos campos aislados en medio da la nieve siberiana, sino de países enteros transformados en «Gulags» nacionales, entre cuyas alambradas no ha quedado vivo ninguno de los principios defendidos, aprobados y firmados en Helsinki. ¿Para qué sirven estas cosas?, puede preguntarse un ciudadano occidental. ¿Cuál es el sentido de tales acuerdos que todo el mundo firma y que a la hora de la verdad no aplican sino los que no necesitaban ir a Helsinki para hacerlo? Aquí, en Occidente, libertad, respeto de las leyes, bienestar y todo no implica ninguna firma, bajo ninguna declaración, porque aquí nadie se ha plegado jamás bajo el dominio de ninguna ley socialista-estaliniana. Hemos tenido la suerte de haber quedado fuera del concepto de revolución y del hundimiento que esto supone.

Acabo de contestar así la pregunta del epígrafe: ¿Por qué han arrestado a Paul Goma? (Hace unos días el escritor, que se ha atrevido a firmar aquella carta, ha sido arrestado, junto con los demás firmantes.) Pues porque regímenes de este tipo, y todos los que tratan de difundir sus sistemas por el mundo, no disponen hoy de otros argumentos para esgrimir ante sus contestatarios. La violencia (arrestos en los países donde el socialismo está en el poder, y en los otros bombas, secuestros, lenguaje de metralletas y pistolas) es lo único que les queda, el único argumento. Ya que todos los demás han sido aniquilados por la historia de los últimos decenios, desde el punto de vista práctico, y por la evolución misma de las ideas en un sentido completamente opuesto al materialismo dialéctico, eje de su doctrina. Esta es la explicación de lo que acaba de acontecer en Checoslovaquia y Rumania, y también en la U. R. S. S.

Dice también Paul Goma en su carta a Pablo Kohut: «Nuestros dirigentes nos han empujado por la escalera de la Historia haciéndonos caer miles de años hacia atrás.» Puesto que nos encontramos en un contexto no sólo político, sino literario, ya que Paul Goma es un escritor, cabe aquí otra explicación, la más afín al contenido de las palabras: **revolución** significa, en el lenguaje astronómico al que originariamente pertenece: **retorno**. Una revolución significa, y significó siempre, un retorno en el tiempo contra toda interpretación de otro tipo. Lo utópico de las revoluciones implica una caída, no un avance, a pesar de las apariencias. Rusia dio saltos tremendos hacia atrás desde 1917 a nuestros días; si no en lo existencial, sí en lo esencial; quiero decir en lo que se refiere a lo más específicamente humano. Habrán hecho un Ejército moderno e imponente, pero el hombre ruso es menos libre que en los tiempos de los zares. Y es lo único que cuenta. Grandes ejércitos tenían los zares también; sin embargo, las promesas de los marxistas-leninistas eran de otro tenor. Y nadie en sesenta años de régimen comunista en la U. R. S. S. y treinta en los demás países comunistas (perdón: socialistas) las han cumplido jamás. Grave error ante la Historia, porque la «vox populi», tan querida por los demócratas de toda clase, ha empezado a manifestarse a través de sus escritores en cualquier lugar donde lo más profundamente representativo de lo humano se encuentra hoy en peligro, violentamente atacado por lo que Paul Goma llama «la degradación programática».

El escritor ha sido detenido y será probablemente expulsado por el Gobierno de su país, considerado menos peligroso fuera que dentro según el sistema de los maestros soviéticos. Pero esto mismo da la pauta de la otra debilidad: no sólo la ideología ha fallado, sino también el apoyo popular. Un escritor en medio de los suyos es hoy más peligroso que lejos de ellos. Democráticamente hablando: lejos de los ojos, lejos del corazón multitudinario. Olvidando así, según la correcta interpretación materialista del asunto, que un escritor no es sólo un cuerpo, sino, sobre todo, un espíritu al que nadie nunca pudo desterrar.

Vintilă HORIA

HORIA SIMA: QU'EST LE COMMUNISME

Dans son nouvel ouvrage "Qu'est le communisme?", Mr. Horia Sima, fait un requisitoire implacable au système utopique et aux pratiques inhumaines que les communistes veulent, à tout prix, introduire par la ruse ou par la force, dans tous les pays du monde, pour faciliter ainsi la domination de l'impérialisme russe sur la planète.

Mr. Sima concrétise dans les pages que nous reproduisons les dangers qui attendent l'insouciant Occident, pour l'avertir et pour lui rendre la force morale de s'opposer, avant d'être trop tard.

VOUS SEREZ TOUS ASSASSINES!

NOUS assistons au triste spectacle offert par une foule d'hommes politiques, d'écrivains, de journalistes, d'hommes d'affaires et même d'officiers de grade supérieur qui cherchent le salut à Moscou. Ils se figurent qu'en renonçant à leur attitude intransigeante envers le communisme et en s'engageant dans une zone politique moins exposée, ils se trouveront à l'abri des dangers. Ils espèrent que l'autre côte, le monde communiste, appréciera leur changement de position et atténuera sa rigidité idéologique, en abandonnant ses théories de domination mondiale.

Terrible erreur que tous ceux qui se fient à la condescendance communiste vont payer chèrement!

Pour les communistes, la collaboration avec d'autres éléments politiques est prévue dans leur plan de conquête du monde, comme une modalité de pénétration dans l'enceinte de l'Etat pour l'envahir par le dedans. Cependant, une fois leur but atteint, et sûrs de ne plus avoir besoin de ces *troupes auxiliaires*, ils s'en débarrassent de la manière la plus impitoyable. Ceux qui sont tentés de croire à une possibilité de "*modus vivendi*" avec le communisme, n'ont qu'à suivre l'histoire récente des pays de l'Est. Quel sort les communistes ont-ils réservé aux collaborateurs des autres partis, qui leur avaient facilité le chemin du pouvoir? En dehors de ceux qui ont pu s'enfuir vers l'Occident, TOUS ont fini dans la tombe ou dans la prison.

De cette tragique expérience vécue par les peuples de l'Est, l'Occident devrait tirer les conclusions qui s'imposent pour les appliquer à sa propre situation. Il est illusoire de vouloir modifier son attitude envers le communisme pour capter sa bienveillance. L'issue est la même autant pour ceux qui spéculent à la bourse de la coexistence ou offrent même directement leurs services à Moscou que pour ceux qui ne quittent pas les voies de la chrétienté et de la patrie. Les opportunistes peuvent obtenir tout au plus que leur liquidation soit ajournée, mais leur condamnation n'en sera pas moins prononcée. Le communisme est comme une allée enjolivée de guirlandes de fleurs, mais au bout de cette allée, c'est le bourreau qui attend avec son billot et sa hache.

Nous ne voulons pas semer la crainte et la panique! Nous adressons seulement à tous les Occidentaux qui occupent des postes de responsabilité dans l'Etat et dans la société, un avertissement sévère sous la forme qui nous a paru la plus catérorique:

Vous serez tous assassinés!

Une fois maîtres de votre pays, les communistes ne feront grâce à personne! Ils noieront l'Occident dans un bain de sang tel que l'histoire n'en a pas encore connu. Non seulement ils égorgéront les ennemis déclarés du communisme, mais aussi des classes entiéres, *indifféremment* du comportement individuel de leurs composants. Peu importera que vous ayez adhéré à la politique coexistentialiste ou que vous ayez fait partie des formations d'un quelconque front populaire.

Vous serez tous assassinés!

Vous n'échapperez pas à la vengeance du communisme, en fuyant les responsabilités publiques ou en vous consacrant exclusivement à des affaires particulières!

Vous serez tous assassinés!

Vous ne pourrez point invoquer votre passé immaculé l'excuse de n'avoir jamais été enrégimenté dans un parti et de n'avoir déployé aucune activité politique. Il suffira d'avoir été un brave citoyen, ayant accompli honnêtement son devoir envers son pays, pour être mis sur la liste de ceux condamnés à disparaître.

Vos qualités d'intellectuels d'élite ne seront pas davantage respectées par les communistes, car, ou vous périrez en prison ou vous mourrez spirituellement, obligés par le régime d'écrire des choses contraires à vos convictions intimes.

Vous serez tous assassinés!

Les fonctionnaires d'Etat, l'appareil militaire, administratif, judiciaire et policier seront en premier lieu désignés pour le martyre. Seuls pourront se sauver ceux qui, justement, consentiront à devenir les "*utils*" du régime et à participer au massacre de leurs propres camarades et collèges.

Vous serez tous assassinés!

Commerçants, industriels et gens d'affaires de la nations, détenteurs d'un capital si petit soit-il; vous serez progressivement dépossédés de vos biens et jetés à la rue, pour finir votre vie comme vagabonds ou mendiants.

Vous serez tous assassinés!

Ouvriers, qui vous imaginez que la victoire du communisme dans votre pays vous apportera le paradis sur terre... Vous allez maudire l'heure même de votre naissance après avoir connu le visage véritable du communisme! Vous ne serez pas massacrés, mais vous vivrez si mal, vous souffrirez de tant de privations et vous serez soumis à des sacrifices tellement lourds que la mort finira par vous paraître plus douce que la vie.

De la condition d'hommes libres, vous passerez à celle d'esclaves du régime, obligés à travailler là où les nouveaux maîtres le voudront et dans des conditions aussi dures que celles qu'ils voudront bien vous imposer.

Vous ne serez pas assasinés, mais vous mourrez peu à peu, corporellement et spirituellement!

Cependant, la grande haine des communistes est réservée à la paysannerie: comme cette couche représente dans chaque nation l'élément de base, celui qui assure la continuité historique, *eoipso* elle devient la cible des coups les plus acharnés. Par samasse impressionnante, de millions d'hommes, la paysannerie ne peut être transformée en prolétariat agricole que par l'emploi des moyens les plus durs.

En Roumanie, les villages récalcitrants ont été cernés par les troupes militaires et ont été rasés de la carte par les canons et les tanks. Des milliers de paysans ont été tués pour le simple fait d'avoir résisté aux mesures de collectivisation!

Vous serez tous assassinés!

Personne ne pourra se sauver. De vos fières nations d'antan, il ne restera qu'un amas de ruines. Les survivants constitueront une masse d'individus apeurés par les souffrances endurées, qui n'oseront pas même lever les yeux vers leurs nouveaux maîtres.

La situation actuelle des nations occidentales est celle d'un homme miné par une grave maladie, pour lequel il n'existe aucun autre recours que la table d'opération. Les nations occidentales n'ont pas d'autre moyen pour se sauver: *elles n'y parviendront ni en suivant la politique de l'autruche ni en acceptant la coexistence avec le monstre.*

Le communisme est une maladie sociale qui s'étale comme un cancer et qui jusqu'à la fin, envahira tout l'organisme national.

A ce moment-là, le salut ne sera plus possible!

L'opération de la dernière chance, à laquelle doivent se soumettre les nations libres est d'affronter le communisme!

Pour ne pas être assassiné, il nous faut, comme dit Bullitt, *éliminer l'assassin potentiel*.

(Idées développées par Horia SIMA, chef du Mouvement Légionnaire - Garde de Ferdans son livre "*Qu'est le communisme*", Ed. DACIA, Madrid, 1972, p. 139-142.)

(En roumain et espagnol.)

ECOURI

PRIMIM LA REDACTIE

Sydney, în 22 Maiu 1977

Stimte Domnule Popescu,

M'am bucurat mult să citesc din nou valoroasa revistă CARPAŢII şi am fost plăcut impresionat de seriozitatea conţinutului ei.

Vă felicit de a fi reactivat problema Transilvaniei, şi într'o mai mică măsură, a Basarabiei şi Bucovinei, în contextul intensificării propagandei de revendicare din partea Ungurilor şi a Ruşilor.

Sunt mulţi Români, ne mai pomenind de străini, cari nu ştiu în ce constă drepturile noastre asupra acestor teritorii româneşti. In discuţii particulare cu revizioniştii Maghiari, chiar şi la nivel academic, ne mai vorbind de nivelul de şantier sau de fabrică-Românii nu au argumente la îndemână în cifre sau date istorice, pentru a respinge afirmaţiile oponenţilor, în timp ce aceştia sunt foarte bine îndoctrinaţi. Capitularea noastră este dureroasă, mai ales dacă are loc în prezenţa altor străini, şi are ca efect descurajarea Românilor de a mai susţine cu tărie drepturile lor naţionale, încurajând pe de altă parte pe duşmanii noştri de a intensifica propaganda lor, făcându-i pe străini să creadă că dreptatea nu-i cu noi, ci cu adversarii noştri.

Din experienţa făcută de noi, în această parte îndepărtată a lumei, relese fără nici o îndoială, că Ungurii din Australia, care sunt mai mulţi la număr ca Românii, în chestiunea Transilvaniei lucrează mână în mână cu guvernul de la Budapesta. Din aprigii anticomunişti, antibolşevici şi adversari de moarte ai regimului Kadar, după revoluţia dela Budapesta, Ungurii au devenit astăzi colaboratori ai acestuia ,singura lor preocupare fiind revendicarea Ardealului, atât cu ajutorul Ruşilor cât şi cu sprijinul ţărilor vestice.

Puţinii Români de aici, prin Asociaţia lor, au reuşit într'o oarecare măsură, să îndiguiască avalanşa propagandei Maghiare şi să lămurească partidele politice Australiene de realităţile istorice şi prezente, referitoare la Transilvania. In Noua Zelanda însă, unde Români ethnici sunt foarte puţini şi complet dezorganizaţi, în comparaţie cu Ungurii, aceştia au un adevărat câmp liber în desfăşurarea propagandei lor revizioniste. Partidele politice, cercurile academice, profesionale sau economice, în general pătura intelectuală din acea ţară, împreună cu uniunile de muncitori, sunt cu totul convinşi de drepturile Ungurilor asupra Ardealului.

Ori soarta unor Ţări, şi mai ales, a unor provincii, este decisă adesea la masa verde a forurilor internaţionale, şi cum Noua Zelanda este un membru respectat al cercurilor politice mondiale, cuvântul ei, ca ţară oarecum neutră în problemele europene, are mare greutate, şi nu mai rămâne nici o îndoială de felul cum reprezentanţii ei vor vota în chestia Transilvaniei.

Iar în privinţa Basarabiei şi Bucovinei, situaţia este şi mai serioasă. De ani de zile, Ruşii continuă în mod sistematic acţiunea lor de desnaţionalizare şi de falsificare a istoriei şi al realităţilor prezente. Astfel acum câtva timp, au trecut pe aici în turneu un grup internaţional de dansatori, sub firma de "The Russian Spectacular", deşi majoritatea artiştilor erau Români din Basarabia. Programul, tipărit la Moscova în condiţiuni tecnice excepţionale, era întitulat: "Moldavia", care era prezentată publicului străin în felul următor: "The Moldavian Republic... is multi-national and over fifty different nations and national groups are represented in the population. The lenguage, which is of Latin origin, bears the marked influence of the Slavonic lenguages.

In textul programului, de peste 20 de pagini mari, n'am găsit absolut nici o menţiune de "Român" sau "România", nici măcar o explicaţie, oricât de mică, de cum se face că limba este de origine Latină, şi de cum a ajuns această provincie Latină în massa Slavă. La fel nu se da nici o indicaţie, care sunt cele "peste 50 de diferite naţiuni şi grupuri naţionale" şi nici în ce proporţie acestea fac parte din populaţia totală a provinciei.

Şi pentru a ne face o idee de felul cum Ruşii ni-au schilozit limba, este suficient de a cita din conţinutul programului câteva expresii: "Zhoc", "Cymbaln", "Karpati" (în loc de un joc din Bucovina), Chochoriea", "Moldoveniaska", "Mioritza", "Kelushari", etc.

Acest ansamblu folkloric de "Zhok" din "Moldavia" se spune că a fost deja prezentat la peste 9 milioane de persoane, în Germania de Est, în Anglia, Japonia, ţările Scandinave, Africane, Noua Zelanda, Canada şi turneul de mistificare a opiniei publice continuă fără întrerupere.

Aceasta pe plan exterior. Pe plan interior procesul de Rusificare este aplicat cu acelaş zel şi intensitate. O parte a tineretului Românesc este trimis la Moscova la şcoli înalte, de unde se întoarce vorbind o limbă păsărească, în timp ce, cealaltă parte a acestui tineret este trimisă în regiunile îndepărtate ale Siberiei, la muncă, de unde puţini se mai întorc acasă.

Concomitent cu această acţiune sistematică de vlăguire a populaţiei româneşti, are loc operaţia de colonizare a provinciei cu elemente străine ethnice heterogene, în special cu Ruşi, de unde cele "peste 50 de naţiuni şi grupuri naţionale" conlocuitoare în "Republica Moldoveniaska" multi-naţională! Singurii, cari mai vorbesc astăzi curat Româneşte în Basarabia sunt ţăranii, la sate, sau acei cari au venit ca muncitori la oraşe şi trăiesc prin mahalalele acestora. Intre aceştia şi conducerea administrativă străină nu există nici o legătură, din potrivă s'a creat o animozitate, care creşte continuu, după cum spun unii turişti, cari au vizitat recent Basarabia.

In faţa acestei calamităţi naţionale, prima noastră datorie este de a strânge rândurile, terminând cu polemici personale. In momentul de faţă, când însăşi existenţa noastră ca Naţiune este în joc, publicaţii serioase, cum sunt CARPAŢII ar trebui să dedice valorosul lor spaţiu unor probleme mai serioase, ignorând chestiuni, care duc la tensiuni sau desunire în lumea exilului românesc.

ss. Dr. C. I. UNTARU

Şi acum răspunsul nostru:

—Mulţi dintre compatrioţii noştri consideră agitaţiile revizioniste maghiare în exil ca nişte manifestaţii puse la cale de către Ruşi pentru a menţine sub o interesată presiune regimul dela Bucureşti, deci fără primejdie reală pentru Transilvania Românească.

Noi cei dela CARPAŢII, cunoscându-i pe Ruşi şi pe Unguri, credem însă altfel şi deaceia am dat alarma justificând în cele trei numere apărute pe problema Transilvaniei, îngrijorarea noastră şi consecinţele grave ale lipsei de prevedere într'o lume dirijată prin falsă propagandă şi prin rea credinţă. Că nu ne-am înşelat o dovedeşte textul scrisorii primită dela compatriotul nostru Dl. Dr. C. I. Untaru, reprezentantul lui "Anti-Bolshevik Bloc of Nations" (A. B. N.) pentru Australia şi Noua Zelandă, care confirmă din plin proporţiile mondiale ale propagandei revizioniste ungureşti şi efectele desastroase ale lipsei de organizare românească care să poată răspunde şi să contracareze acţiunile de desmembrare a patrimoniului teritorial românesc.

E o sfântă datorie pentru toţi Românii, ori unde s'ar afla pe glob, să

demaşte opiniei publice mondiale falsitatea pretenţiilor ungureşti şi ruseşti asupra teritoriilor româneşti prin lămuriri şi proteste adresate autorităţilor legale ale diverselor ţări unde se produc asemenea agitaţii precum şi prin publicarea în presa locală a adevărului istoric şi national, care îndreptăţeşte respingerea acestor pretenţii.

Noi dela CARPAŢII am făcut şi vom continua să facem ce puten, atâta timp cât slabele noastre mijloace ne-o vor permite. Am trimis cele trei numere din revistă tuturor Românilor din exil a căror adresă am cunoscut-o, revista şi cele doua broşuri, "Transilvania romanească" (în limba română) şi "Les Valaques" (în limba franceză), gratuit, tuturor legaţiilor şi consulatelor străine din Madrid.

Nu avem pretenţia că am rezolvat problema sau că am răspuns la toate întrebările. Nici că am adus date necunoscute de compatrioţii noştri. Am încercat să punem la îndemâna compatrioţilor o sumă de date, cu care, să poată răspunde Ungurilor în discuţiile academice sau în cele neacademice. Dar, Dl. Untaru şi Românii din Australia, de ce nu traduc în engleză şi nu răspândesc aceste brosuri? Noi am dat libertate oricărui Român să reproducă ce vrea fără sa ceară nici o aprobare.

In celace priveşte Basarabia şi Bucavina, pregătim un studiu care va fi publicat în revistă în numerele următoare. La fel, paginile revistei noastre sunt la dispoziţia tuturor compatrioţilor cunoscători mai bine decât noi a problemei Basarabiei şi Bucovinei şi cu această ocazie îi rugăm să ne trimită colaborarea. Dacă vor, bineînţeles.

T. P.

—Şi acum, considerându-mă vizat, îmi permit să-i dau şi eu un scurt răspuns Dlui Dr. Untaru.

Observ o mică contrazicere în scrisoarea Dsale. E de acord cu punerea la punct sau mai bine zis cu încercarea de punere la punct a Ungurilor, care declară Transilvania ungurească. Dar, atunci când un Român, sau zis Român publică în revista lui un articol al unui grof ungur care declară Transilvania ungurească, fără o notă cel puţin de desolidarizare, Dl. Untaru nu e scandalizat. Nu crede Dl. Untaru că acest articol poate fi utilizat de propaganda ungurească? Şi faptul că nici unul dintre colaboratorii din acel număr, nu a protestat nu i se pare condamnabil? Atrăgând atenţia asupra acestui fapt *grav*, am săvârşit o greşală? Am devenit un obiect de discordie?

Dl. Untaru cere o unire o tuturor Românilor, pentru o acţiune comună. Dar acţiunea se duce, în special pe calea scrisului. Poeţilor li se zice, saudece n'am spune-o? — îşi zic ei înşişi, profeţi. Dar, îl rugăm pe dl. Untaru să ne spună cu sinceritate câte din asemenea tunete profetice a citit în ultimii zece ani? Cred că nu a citit, căci în acest caz ar fi fost şi el scandalizat de poemele în care "profetul" ne spune că face "amour à la français", că face "pipi" sau ceva şi mai brutal spus, sau că "Isus e... un şancru de aur".

Nu Dle Untaru, acestea nu sunt "polemici personale". De mai bine de zece ani, poezia exilului a luat-o razna. Era necesară o reacţiune. Sunt convins că nu eu eram cel indicat să reacţionez, dar dacă n'o face altul? E de acord Dl. Untaru ca anumiţi "filozofi" românii să compare Ţara de la Dunăre, adică România, cu o pervertită sexuală?

In primul rând e vorba de o critică literară. A face o critică literară e ceva normal. Când cineva scrie, publică, ştie că va fi criticat. Dacă scrie gogomănii şi critica e ceva mai aspră, scriitorul nu are dreptul să facă apel la unirea tuturor exilaţilor. Unirea exilaţilor şi cu o critică a unei opere literare, nu au nici în clin nici în mânecă.

Şi acuma vine o chestie mai gravă: e vorba de terfelirea eroismului, Dle Untaru, eu am fost pe front, *voluntar*. In prima linie, în unitatea mea, am avut un alt voluntar. Era soldat; fără un ochiu. Putea deci să stea liniştit acasă. Dar el a venit pe linia I-a. Şi cerea să fie trimis în misiunile cele mai periculoase. La înapoierea dintr'o asemenea misiune periculoasă-o patrulă în liniile inamice —, rănit grav şi adus pe braţe de ceilalţi camarazi—, a murit cu mâna în mâna mea. Cu mâna lui bătătorită de ţăran-ca şi a tatălui meu—, în mâna mea. Sunt lucruri care nu se pot uita. De aici ieşirea mea violentă. Şi în acest domeniu - terfelirea eroismului - rămân intransigent. Voi isbucni exact la fel, ori de câte ori va fi cazul. Şi aceasta cu regretul de a fi considerat de către Dl. Dr. Untaru — pe nedrept cred eu —, un turburător al uniunii exilului românesc.

N. S. G.

● Citim cifrele reproduse într'o lucrare ştiinţifică publicată în Franţa: G. SOKOLOFF - *URSS şi Europa de Est* (revista "L'Economie Moderne" - C. E. P. L., Paris, 1973). Văzute în simplitatea lor cifrele citite sunt mai elocvente decât orice propaganda contrarie revărsată în Occident cu privire la prosperitatea ce domneşte azi în tara noastră, şi inima ni se strânge de durere.

Autorul, vorbind despre "*desvoltarea*" ţărilor din Est, face o comparaţie semnificativă între Produsul Interior Brut (PIB) el acestor ţări şi acelaş indiciu în ţările occidentale. Astfel, la un Produs Interior Brut de 1715 dolari pe locuitor în Europa Occidentală, avem în ţările preafericite de sovietici următoarele proporţii în cifre brute şi procentaj în raport cu PIB occidental:

	Dol./ locuitor	%
Germania de Est...	1250	72,88
URSS	1110	64,72
Cehoslovacia.	1005	58,60
Ungaria	890	51,89
Bulgaria	880	51,31
Polonia	595	34,69
ROMANIA	560	32,65

Situaţia acestor ţări e deci cu mult inferioară celei din ţările apusene şi printre ele, România bate toate recordurile de sărăcie. Cu toate bogăţiile subsolului şi solului, cu tot potenţialul uman (21 milioane de locuitori) România e depăşită substanţial de Ungaria şi Bulgaria, două ţări relativ sărace şi cu un număr redus de locuitori.

E vorba de o "*întâmplare*" sau de anumite "*evenimente circumstanţiale nefericite*" care-ar fi pus economia românească în această inferioritate ruşinoaşa ca lipitoarea sovietică care suge fără milă vlaga neamului românesc?

● Duminică 5 Iunie 1977, prin grija Comunităţii Românilor din Spania s'a oficiat un serviciu religios în Cimitirul Civil din Madrid, pentru pomenirea tuturor Românilor şi Româncelor care au murit în Spania în decursul celor 33 de ani de exil. Din nefericire, lista lor este lungă: Alicia Ponta; Virginia Cotruş; Crişu Axente; Nuţu Ardelean; Stelian Popescu; Mihail Demetrescu; Vasile Florescu; Ion Braşoveanu; Principe Constantin Cantacuzino; Alexandru Busuioceanu; Aron Cotrus; Veronica Pârvulescu; Grigore Manoilescu; Princesa Ioana de Hohenzollern; Tatiana Moraru; Ion Protopopescu; Angela Ionescu Castineira; Ana Popescu; Mircea Muşetescu; Constanţa Şeicaru; Valeriu Vinţan; Dan Geblescu; Aurel Dinu; Elena Magheru; Ana Nicolau; Bucura Neagu; Mihai Oană; Hugo Krummel; Alexis Macedonski; Dimitrie Ardelean; Alexandru Becator; Ion Baicu; Princesa Zoe Sturdza Mavrocordat; Radu Ghenea; Ioan Biciolla; Elvira Florea Sima; Mihail Nicolaescu; Grigore Ghiaţă; George Candeleanu; Iordan Cristofovici; Stefan Ioanid; Ion Fleşeriu.

Slujba a fost oficiată de Parintele Albaraicin. La sfârsit, membrii Comunitaţii au depus flori pe mormintele celor dispăruţi.

● In scopul eternizării virtuţilor Naţionale Româneşti, un grup de compatrioţi, a luat iniţiativa păstrării amintirii Generalului Platon Chirnoagă, hotărînd să-i aşeze o placă memorială la Câmpul Românesc dela Hamilton-Canada.

Pentru realizarea acestei pioase datorii româneşti, se difuzează aceste liste de subscripii către toţi aceia care l'au cunoscut pe Grl. Platon Chirnoagă pe câmpurile de luptă, sau din lucrarile sale istorice, studiile şi articolele lui, aparute în exil timp de peste 20 de ani. Suntem convinşi că acest apel va găsi în sufletele româneşti toată înţelegerea.

Numele susţinătorilor vor fi publicate în presa românească a exilului.

Data desvelirii pietrei comemorative se va comunica ulterior.

Rugăm a se restitui listele de suscripţie până la 15 Iulie 1977, pe adresa: Chim. Dipl Remus Lazăr, 2418 So. Ridgeland Ave-Berwin, Iiinois-60402.

Comitetul de iniţiativă: Maior r. Bumbăcescu Ion; Cdor r. Eugen V. Bailla; Farmacist George Bălaşu, directorul ziarului "Cuvântul Românesc"; Dr. Alex. Ronett; ziarist Nicolae Novac; Alexandru Ionescu-Lungu; Gh. Bulumete; Av. Ion Covânea; Chim. Dipl. Remus Iazăr.

Pa lista primită la CARPAŢII, s'au înscris până acuma:

	Pst.
Comunitatea Românilor din Spania	3000
Editura şi Revista CARPAŢII	2000
Traian Popescu	1000
Căpitan Nicolae Opriş	1000
Ing. Petre Şorici	1000
Căpitan N. S. Govora	500

Lista rămâne deschisă.

● Cartea "Les Cavaliers de l'Apocalypse", de Ion V. Emilian, a apărut în editura germană "Verlag K W Preussich Oldenburg", sub titlul "Der Phantastische Ritt". Cartea, 420 pagini, în condiţii technice excepţionale, ne-a produs o mare bucurie, ca şi când ar fi vorba de un succes al nostru. Şi în fond este un succes şi al nostru şi al tuturor Românilor pentru care *eroism* nu este un cuvânt ieşit din modă ci, din contra, un cuvânt de arzătoare actualitate. Bucuria este şi mai mare, constatând că în Europa occidentală mai există oameni care preţuiesc şi admiră eroismul, şi nu numai scapeţi care-şi ucid spleen-ul, citind elucubraţiile măscăricilor orientali.

Suntem informaţi că lucrurea lui I. V. Emilian e pe punctul de a apare în limba spaniolă. Din mare, bucuria noastră se transformă în imensă.

Dintr'o publicaţie românească am aflat că Ion V. Emilian a împlinit anul acesta 70 de ani. Ca şi acea publicaţie, CARPAŢII îi urează viaţă lungă, pentru a da şi în viitor celor ce se clatină, lecţii de înalt eroism.

● Dar nu avem norocul să ne vină numai veşti bune care să ne umple inimile de bucurie. Dumnezeu vrea să avem şi veşti rele, din acelea care să ne producă profundă tristeţe.

Din Statele Unite ne vine o asemenea veste: a murit dr. Ion Cârjă. Drul In Cârjă era una din acele figuri a cărei dispariţie sguduie pe cei care i-au cunoscut activitatea. A fost unul din acei oameni pe care viaţa îi încearcă dincolo de limita suferinţelor umane. "Nu da Doamne omului mai mult decât poate să sufere", spune un proverb românesc. Şi Drului Cârjă Dumnezeu i-a dat mai mult decât poate omul să sufere. Canalul Dunăre-Marea Neagră, Aiudul, etc. el le-a cunoscut nu din lecturi, ci în propia carne. Ani lungi de foame, de frig, de umilinţe: suferinţe danteşti. Cine citeşte cărţile Drului Cârjă e urmărit zile, săptămâni şi luni întregi ca de un coşmar. In acest infern au trăit zeci de mii de Români, au trăit oameni care nu ar fi putut bănui că se mai pot întâmpla aceste lucruri în secolul XX. Metodele de inchiziţie marxistă au atins paroxismul. Pe Drul Cârjă l-a hărăzit Dumnezeu să scape, pentru a povesti lumii întregi ce a fost acolo, pentru a sgudui pe cei mai indiferenţi, şi chiar pe cei mai imbecili, care încă oftează după barba lui Marx.

Puţini, foarte puţini s'au salvat sufleteşte de *acolo*. Dar nu avem dreptul să aruncăm cu piatra. Drul Cârjă ne-a arătat că din acel infern, nici îngerii n'ar fi putut ieşi întregi. Toţi au fost fărâmaţi trupeşte, au fost sdrobiţi sufleteşte. Cei care până la sfârşit au reuşit să iasă la lumină de acolo, nu au fost ei, ci umbrele lor.

Dumnezeu l-a ales pe Drul Cârjă să iasă din închisoarea Aiud, să ajungă în Occident şi să povestească ce s'a petrecut în infernul marxist. Cărţile lui sunt documente sdrobitoare, pe care nimeni şi nimic nu poate să le clintească, nici acum şi nici în vecii vecilor.

Şi acum Ddrul Cârjă a trecut şi el în lumea umbrelor. Prea de timpuriu.

Aşa a voit Dumnezeu. Să păstrăm un moment de reculegere şi să rugăm pe Prea Inaltul, să-l odihnească în pace.

● "Der Donauschwabe" este gazeta şvabilor din România, Ungaria şi Iugoslavia. Anul acesta a împlinit un sfert de secol de apariţie. Este o gazetă excelentă în celeace priveşte conţinutul, iar prezentarea în afară de orice critică.

Ca şi în cazul publicaţiilor româneşti, Der Donauschwabe apare graţie unui om: redactorul gazetei, dl. Franz Schuttack. Il cunosc de aproape 30 de ani. Sentimentele lui româneşti sunt înafară de orice discuţie. Şi totuşi, între această gazetă a Svabilor şi Români, relaţiile sunt aproape de zero. Relaţiile sunt doar între persoane, redactorul ei, dl. Schuttack, având relaţii cu destul dintre compatrioţii noştri. Dl. Schuttack, ia parte la multe dintre manifestaţiile româneşti, deplasându-se la unele, chiar în alte ţări.

Şi totuşi mie mi se pare că Românii ar trebui sau ar fi trebuit să aibă relaţii strânse cu aceşti Şvabi, care, din gazeta "Der Donauschwabe" se vede că oftează ca şi noi după paradisul pierdut, adică după Patria de departe. E drept că s'au ivit sau s'ar putea ivi unele dificultăţi: Toţi Românii au fost schinghuiţi după 23 August 1944, dar comportarea bestiilor roşii cu Saşii şi Şvabii, a depăşit orice închipuire. A spune că aceste bestii i-au tratat mai rău decât pe câini, e puţin spus.

Dar, odată în exil, ar fi trebuit să se caute o cale de apropiere. Ar fi trebuit să li se spună, să li se explice, că schingiuitorii lor n'au fost adevăraţii Români, ci nişte aduşi de vânturi, fără Dumnezeu şi Patrie, care ne-au schingiuit şi pe noi. Organele zise oficiale, adică zisul comitet naţional, nu i-a căutat pentrucă-i considera nazişti.

E oare prea tarziu ca această apropiere să se facă? Nu ştiu dacă e târziu sau nu. Dar au ajuns până la mine nişte zvonuri că Saşii din România, acei care au rămas acolo, au făcut sau sunt pe cale să facă o înţelegere cu Ungurii, pentru a cere... autonomia Ardealului. Adevărate sau nu, aceste zvonuri, interesează mai puţin.

Adresa gazetei este: Donauschwabischer Heimatverlag, D7080 Aalen, Postfach 1680, Germania Federală.

● Se află sub tipar şi va apare în toamna aceasta, în Editura CARPAŢII, Traian Popescu, Madrid, romanul "Dumnezeu s'a născut în exil" de Vintilă Horia. Este traducerea în româneşte a romanului "Dieu est né en exil", Prix Goncourt, care după cum se ştie, a apărut în mai multe limbi. Pentru prima dată, acest roman apare în româneşte.

● In Editura "Rigmor" - N. S. Govora, a apărut cartea "Carnetul unui veteran", de Ştefan Georgescu-Sergent, ediţie apărută sub îngrijirea Dlui Ştefan Georgescu-Olenin. Cartea, al cărui preţ este 12 dolari, poate fi cerută la Nicolas Ştefănescu, Avenida Reina Victoria, 13, 10 A, Madrid-3.

NOTE CU LEXIC POTOLIT

● E chestie de inteligenţa. Doctorisimul Drăgan i-a luat-o din nou înainte lui Tănase Uscatiu.

Pe vremuri, în România, Victor Eftimiu şi-a instalat bustul, în grădina din faţa casei. Glumeţilor care-l luau peste picior, Eftimiu le răspundea calm: "Ce vreţi mă, cum sunt sigur că nimeni după moartea mea n'o să se gândească să-mi facă bustul, prevăzător, mi l-am făcut eu".

Doctorisimul Drăgan nu şi-a făcut încă bustul, dar şi-a făcut o medalie. Ca Eftimiu. Dacă nu se vor gândi să i-o facă alţii după moarte, şi-o face el în viaţă. Această medalie o găsim reprodusă pe coperta cărţii "Noi Tracii", publicată în Editura Scrisul românesc, din Craiova. Unele guri rele spun că în această carte, doctorisimului Drăgan îi aparţine doar semnătura. Cum semnătura lui Drăgan valorează milioane, totul e posibil.

● Adaptându-se vieţii occidentale, unii profeţi işi fac o propagandă care îi uimeşte chiar pe occidentali. Propagandă în scris, sau verbală, de la om la om. Tănase Uscatiu a afirmat că el e celebru şi în Europa şi în America, că are un picior în Europa şi unul în America, celace a făcut pe un ghiduş să exclame: Păi atunci, Tănase Uscatiu îşi face nevoile în Atlantic.

S'a râs de glumă, dar un altul a întrebat: Bine, Tănase rezolvă uşor chestia, dar ce se face Maestrul, care e celebru în cele 5 continente, deci ar însemna că are 5 picioare şi asta nu se poate. Şi de ce nu? a răspuns ghiduşul, dacă eroina unuia din romanele Maestrului are 2,42 înălţime, ce-l împiedică pe autor să aibă 5 picioare?

Dar nici insul de rând nu s'a dat bătut, şi a venit cu altă întrebare: Bine, dar în cazul acesta, în care ocean îşi face Maestrul nevoile?

● Tănase Uscatiu şi-a pus în gând să devină membru al Academiei Române. Şi a pus în mişcare toate mijloacele: vizite la Bucureşti, publicare de articole şi poezele în revistele reseriste, cu fotografii, etc. Se părea că totul mergea spre fericitul desnodământ. Şi iată că s'a ivit un contratimp. Lui Tănase Uscatiu i s'a comunicat că onoarea de prim academician reserist al exilului, a fost acordată Doctorisimului Drăgan. Şi asta nu se poate. Ori primul, ori deloc. Şi i-a venit o altă idele. Nu-l mai interesează Academia Română ci... premiul Nobel. I-a comunicat teribila ideie fratelui său. Cum asta? a întrebat acesta... Foarte simplu, i-a răspuns. In zece ani voi publica 5 romane, 8 piese de teatru, 10 volume de poezele şi... 30 de broşuri. Câte 3 pe an. La un loc vor face... 20 de kile.

N. S. G.

CARTI - REVISTE ZIARE, PRIMITE LA REDACTIE

— *Fire de tort*, de G. Coşbuc, edit. Ioan Crişan-Dacicus.
— *Modern Romanian Coins*, de Aurelio Răută, Asociación Cultural Hispano-Rumana de Salamanca.
— *Crez de generaţie*, de Vasile Marin, Colecţia Europe, München.
— *Printre Gratii*, versuri de Alex Silistreanu.
— *Versuri*, de Mihaela Ghelmegeanu Lausch, Col. Apoziţia, München.
— *Die europäische Sicherheit aus der Sicht der sozialistischen Republik Rumänien*, de Alexander Suga.
— *Si le 26 Juin 1940 la Roumanie avait rejeté l'ultimatum soviétique*, de Titus Barbulescu.
— *Ţara şi exilul*, dir. Gh Costea.
— *Limite*, dir. V. Ieruncă şi N. Petra.
— *Mele*, dir. Ştefan Baciu.
— *Cuvântul românesc*, dir. Gh. Bălaşu.
— *Drum*, dir. John Halmaghi.
— *Der Donauschwabe*, red. Franz Schuttack.
— *Vatra*, dir. Petre Vălimăreanu.
— *Dreptatea*, dir. Dean Milhovan.
— *Acţiunea românească*, dir. N. Cârjă.
— *Exilul Solidar*, dir. Petre Mihail.
— *Buna Vestire*, dir. Mgr. Aloisie Tăutu.
— *Ţara Noastră*, dir. A. Nicola.
— *Porunca Vremii*, dir. G. Boian.
— *Fiii Daciei*, dir. G. Boian.
— *Boian News Service*, dir. G. Boian.

Redactionale

A) *Prof. Alex. Boldur-La Grande Thrace.*

Mulţumim sprijinitorilor de totdeauna care s'au grăbit să răspundă pozitiv apelului nostru lansat prin revistă pentru tipărirea lucrării Dlui Prof. Al. Boldur-La Grande Thrace, lucrare de incontestabilă valoare pentru cercetarea originii şi trecutului Neamului nostru.

Bogatul material documentar şi reproducerile fotografice de obiecte reprezentând civilizaţia strămoşilor noştri, înainte de era creştină, oferă publicului un volum de impresionante proporţii, al cărui preţ se ridică la cca 2.000 pesetas.

Rugăm pe această cale, atât pe cei cari s'au anunţat ca subscriitori anticipaţi ai lucrării, cât şi pe acei care vor să aibă în biblioteca lor acest tezaur, să trimită costul ei de 25 dolari U. S. A. pe numele şi adresa directorului Editurii Carpaţii, Traian Popescu.

O parte a textului lucrării va apare şi în revista Carpaţii, începand cu numărul 4.

B) *Medalia Corneliu Zelea Codreanu.*

Cu prilejul comemorării a 50 de ani de la înfiinţarea Legiunii Arhanghelului Mihail, s'a luat iniţiativa baterii unei medalii comemorative, având pe anvers CORNELIU ZELEA CODREANU - 50 - ROMANIA, iar pe revers - 1927 — Legiunea Arhanghelului Mihail, 50 de ani de la înfiinţare 1977 şi simbolul Mişcării, gardul de fier. (Vezi reproducerea în pagina a 2-a a revistei.) Au fost bătute cu acelaş text, efigie, dimensiuni şi greutate (3 cm. şi 28,31 gr.), 100 medalii de aur de 20 carate, prezentate în cutii speciale învelite în imitaţie de piele, preţ 20.000 pesetas sau echivalentul în monedă străină.

100 de medalii de argint pur, prezentate în cutii similare învelite în pegamoid, preţ 3.500 pesetas, sau echivalentul în monedă străină.

Atât tirajul redus, cât şi personalitatea lui Corneliu Codreanu, sunt o chezăşie a valorii numismatice pe care o vor avea aceste medalii, în lumea colecţionarilor.

Există încă foarte puţine piese disponibile. Comenzile se pot face la redacţie, remiţând contravaloarea şi spezale de expediţie, pe numele şi adresa redactorului Traian Popescu.

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL APARE ODATA LA DOUA LUNI SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Adminisraţia:
Calle Conde de Peñalver, 82, 4.°
Teléf. 402 11 01 - MADRID-6
Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual ... ... 20 $ USA
De susţinere ... ... 40 $ USA
Expedierea Avion plus. 5 $ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANĂ, de A. D. Xenopol, vol I, II şi IV ...	15 $ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murăraşu, vol II ...	4 $ USA
Vol. I, legat ...	15 $ USA
NAŢIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murăraşu ...	8 $ USA
POVEŞTI, de Ion Creangă, legat şi bogat ilustrat ...	20 $ USA
DACIA, de Vasile Pârvan ...	3 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga ...	3 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NAŢIONAL, ŢARANESC ŞI NAŢIONAL-ŢARANESC, de Pamfil Seicaru ,vol I, II ...	12 $ USA
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RAZBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga ...	8 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Şeicaru ...	8 $ USA
ŞTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur ...	8 $ USA
ISTORIA DACIEI ŞI CONTINUITATEA DACOROMANĂ, de General Platon Chirnoagă ...	8 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu ...	5 $ USA
POVEŞTI FARĂ ŢARĂ, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N. S. Govora ...	5 $ USA
UNIREA NAŢIONALĂ IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru ...	3 $ USA
DICŢIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică.	4 $ USA
Legat pânză ...	5 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUĂZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manollescu, T. Popescu, etc ...	3 $ USA
MOŢA ŞI MARIN, DOUĂZECI ŞI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manollescu ...	5 $ USA